

လှတောသား

ဟာသစုစု
၂၂

BURMESE
CLASSIC
COM

ဦးလှအောင်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားညှိုးလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသားပြန်လည်ညှိုးလုံးညီညွတ်ရေး၊ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စည်ပင်ရေး၊ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဆက်မိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံခြားရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
မျိုးချစ်စီးပွားရေးစံနှုန်း ဝီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အဟတ်ဝင်မှုနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းအခြေခံဥပဒေတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

ထူထောင်ရမည့်အရာ (၄) ရပ်

အစိုးရအဖွဲ့အစည်း စိတ်ဓာတ်နှင့် အတွက်စာရိတ္တ ပြုစီစဉ်ရေး။
အစိုးရ၏ ဓာတ်ပုံထံပြိုင်စာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးအမွေအနှစ်များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
အစိုးရ၏စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန်ထက်မြက်ရေး။
အစိုးရအဖွဲ့အစည်း၏ ဝန်ထမ်းများနှင့် ပညာရှင် ဖြင့်ဖွဲ့စည်းရေး။

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
စာမျက်နှာ	၆
ကောင်းလိုက်တဲ့စား	၉
ဘေဘေမားများစာမေးလုံပုံက	၁၀
လက်ဖြောင့်တင်းလိုက်ပုံက	၁၁
ဂျားလိုက်တဲ့ကောက်ဖိုးဒွယ်	၁၂
ဆိုးလိုက်တဲ့ဖြူက	၁၃
ကော် . . . မူးကျ မူးကျ	၁၄
မဲစကော့ပပမာ	၁၄
ဂုဏးကျပ်ပုံက	၁၆
လေးနဲ့ခွင်းလေကျေလေး	၁၇
ဒေဝဒတ်ကျတဲ့ငါ့	၁၈
ရွှေထီးဆောင်းတဲ့ကလေးက	၁၈
ဦးစံကုဝင်စားလေကျေလေး	၁၉
ငါးဖမ်းပိုက်နဲ့ယက်တဲ့လုံခြည်	၂၀
ပျားအိမ်ကူး	၂၀
ယုတ်ကိုခိုးပုံများ	၂၁
ပေတံနဲ့ခင်းတဲ့လမ်း	၂၂
ဒိုင်ခင်းဖျားလေကျေလေး	၂၃
ကရားပေါ်ဆင်းတဲ့လေမာန်ပုံ	၂၃
လေရွှေရတံကုတ်	၂၄
သူဖြိုးနဲ့ ကုစင်တံက	၂၅
တီကောင်းလေလေကစား	၂၆
ဂေါ်ဖီလကခေါင်းပဲညှပ်စောမာန်	၂၇

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

သိပ္ပံပညာပညာရပ်	၂၇
ပျို့သံသရာတို့	၂၈
အိမ်ခြံမြေအကျိုး	၂၉
ကောင်းစံကံပြုပေးပေးပါ	၃၀
တစ်ခွက်ကံပြုပါ	၃၀
ပရောဂျက်လမ်းညွှန်	၃၂
ကျွန်းကျွန်းလမ်း	၃၃
အခြေခံပညာ	၃၄
တော်လှန်ရေးအဖွဲ့	၃၅
မုတ်တရားပြင်ပ	၃၆
ကျောက်ဆင်းပါး	၃၇
အစွမ်းအားအဖွဲ့	၃၉
အလှူအတန်း	၄၀
အလှူအတန်း	၄၁
အလှူအတန်း	၄၂
အလှူအတန်း	၄၃
အလှူအတန်း	၄၄
အလှူအတန်း	၄၅
အလှူအတန်း	၄၆
အလှူအတန်း	၄၇
အလှူအတန်း	၄၈
အလှူအတန်း	၄၉
အလှူအတန်း	၅၀
အလှူအတန်း	၅၁

ပုဂ္ဂိုလ်ကျေးဇူးတင်	၅၀၀
ကံ ... ဝန် ... ဝန်	၅၀၁
ကျေးဇူးတင်ပါ	၅၀၃
အကျိုးအမြတ်	၅၀၄
အကျိုးအမြတ်	၅၀၆
အကျိုးအမြတ်	၅၀၈
အကျိုးအမြတ်	၅၀၉
အကျိုးအမြတ်	၅၁၀
အကျိုးအမြတ်	၅၁၂
အကျိုးအမြတ်	၅၁၃
အကျိုးအမြတ်	၅၁၅
အကျိုးအမြတ်	၅၁၆
အကျိုးအမြတ်	၅၁၇
အကျိုးအမြတ်	၅၁၈
အကျိုးအမြတ်	၅၁၉
အကျိုးအမြတ်	၅၂၀
အကျိုးအမြတ်	၅၂၁
အကျိုးအမြတ်	၅၂၂
အကျိုးအမြတ်	၅၂၃
အကျိုးအမြတ်	၅၂၄
အကျိုးအမြတ်	၅၂၅
အကျိုးအမြတ်	၅၂၆
အကျိုးအမြတ်	၅၂၇
အကျိုးအမြတ်	၅၂၈
အကျိုးအမြတ်	၅၂၉
အကျိုးအမြတ်	၅၃၀

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ခေတ်မှဆိုးရွေးတပ်တလား ၁၂၈

တကားကိုဒုတိယခေတ်စီ ၁၂၉

တကားနဲ့ ဘုရားတို့ပျက်ပါ ၁၂၉

သေမင်းပျက်ကံလေးကော့ဘလား ၁၃၀

မီးပွင့်တဲကဘာ ၁၃၁

မီးပွင့်ပျံပျံ ၁၃၂

ကလေးပဲကောင်တဲကဘို ၁၃၃

နှစ်မျိုးစပ်ထားသောကော့ကောင် ၁၃၃

အိုးစိပ်ပျံပျံ ၁၃၄

မေ့ဘူးနဲ့အိုးဘူး ၁၃၄

၃၃၃ခေတ်ခေတ်မင်းဝမ်းနိုး ၁၃၅

ကလေးကလေးကလေးကလေး ၁၃၆

မေ့ပျက်ပျက်ကလေးပျံ ၁၃၆

မေ့ပျက်ပျက် ၁၃၇

တိရစ္ဆာန်ပျံပျံ ၁၃၈

ပန်းကန်ဆေးဟုတ်ကဲ့ဘို ၁၃၈

ဝေပေါသေးတယ် ၁၃၉

မာမာမာမာ ၁၄၀

မာမာမာမာ ၁၄၀

ပန်းခဲကဲကဲကဲ ၁၄၀

အိုးကဲကဲကဲ ၁၄၂

မာမာမာမာကဲကဲ ၁၄၃

ပန်းခဲကဲကဲကဲကဲ ၁၄၃

မာမာမာမာကဲကဲ ၁၄၄

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

မှားလေးကော့ဘလားကလေး ၁၄၅

တိရစ္ဆာန်ကလေး ၁၄၅

ဆေးဆိုးဆေးဆိုး ၁၄၆

အိုးစိပ်ပျံပျံကော့ကောင် ၁၄၇

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၄၈

သေကလေးဆိုးကဲကဲ ! ၁၄၈

ပျံပျံပျံပျံ ၁၄၉

သမီးကိုပေးမယ် မေ့ ၁၅၀

ပျံပျံပျံ ပျံပျံပျံ ၁၅၁

ကလေးပျံပျံပျံ ၁၅၂

ဒေါ်ဘုရားပျံပျံပျံ ၁၅၃

ကလေးဆိုးကော့ကော့ ၁၅၄

ဆင်ဆင်ပျံပျံပျံ ၁၅၄

မင်းကော့ပျံပျံပျံ ၁၅၅

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၅၅

ကလေးပျံပျံပျံပျံ ၁၅၆

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၅၇

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၅၈

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၅၉

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၆၀

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၆၀

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၆၁

ပျံပျံပျံပျံပျံပျံ ၁၆၂

အကြောင်းအရာ

ကလေးရဲ့ ဂီတမဂ္ဂဇင်း

ခွန်သုတ်သားသရုပ်

ပုဆိုးခွဲတမ်း

နှားစားသွားသော သင်္ကေတ

မုက်နှာထားတင်ပုံရိပ်က

မိန့်ဆရာသို့မပြင် ...

ကမ္ဘာ့ဂီတမဂ္ဂ ...

ပြေးစဉ်သမုတ်လျှင်

ကုန်းပေါ်ပေါင်းသုတ်ကလေး

ဇရာမပစ်မှုကြီး

ကိုးသမားပြောင်မဟုတ်ပါ

နှစ်လေးဆယ်မုတ်ပြစ်ကပျက်

၃၇၇၀၇၇၇၇၇၇၇

သင်္ကေတမီးစားသောလူများ

ပွတ်တက်ခင်းပြုပုံရိပ်က

စီးထွက်သွားသောကင်းကောင်း

ဖိုးလမ်းကိုလေကင်းသောမီး

တစ်ဂျပ်သားကိုလင်လုပ်မိသော

ကမ္ဘာ့ဂီတမဂ္ဂ

စာမျက်နှာ

၁၆၂

၁၆၃

၁၆၄

၁၆၅

၁၆၆

၁၆၇

၁၆၈

၁၆၉

၁၇၀

၁၇၁

၁၇၂

၁၇၃

၁၇၄

၁၇၅

၁၇၆

၁၇၇

အမှာ

“လှတေသား” ဟုဆိုလိုက်လျှင် မြန်မာပြည်တစ်လွှား မသိသူခပ်ရှားရှားပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ကြည့်သူများ ကလည်း အတန်ငယ်စဉ်းစားမိရင်း ပြုံးမိကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်သို့နည်း ...! လှတေသားတို့မည်သည် စကားကြီး ဆယ်ခွန်းကို ထုံးလိုချေ ရေလိုနှောက်၍ ဟာသလည်းမြောက်၊ စကားရသလည်း ပါပါဖြင့် အသားပါပါပြောဆိုနိုင်သူများဖြစ် ခြင်းကြောင့် ပေတည်း။ ။

“နှုတ်ကောင်းတော်ပြည်မိုး” ဆိုသလိုပင် မြန်မာမှု နယ်ပယ်၌ အလင်္ကာမြောက်အောင် စကားပြောဆိုနည်း ဆယ်မျိုး ရှိလေသည်။

ထိုစကားကြီးဆယ်မျိုးဟူသည်ကား ...

- ❖ ရေကူးညာတင်ပြောဆိုနည်း။
- ❖ ကောက်ပင်ရိတ်လှီးပြောဆိုနည်း။
- ❖ ရေစီးဖောင်ဆန်ပြောဆိုနည်း။
- ❖ အိုးတန်ဆန်ခပ်ပြောဆိုနည်း။
- ❖ ဆီပွတ်ကျည်ပွေ့ပြောဆိုနည်း။
- ❖ ဆင်ဂှေ့ရန်ရှောင် ပြောဆိုနည်း။
- ❖ တောင်သူယာခုတ်ပြောဆိုနည်း။
- ❖ ကြက်ဆုတ်ခွပ်ပစ်ပြောဆိုနည်း။
- ❖ ရေစစ်ကရားပြောဆိုနည်း။
- ❖ ခက်တင်မောင်းနင်းပြောဆိုနည်းတို့ဖြစ်ကြ၏။

ထိုစကားကြီးဆယ်ခွန်းပြောဆိုနည်းတို့ကို လှတေသား

တို့က “က” မှ “အ” စလယ်ဆုံး ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောဆိုနိုင် ကြသူများဖြစ်ကြ၏။ စကားအရာ၌ ကြွယ်ဝကြ သဖြင့် လှတောသားတို့ ရာဇဝင်၌ စကားပြောဆိုရာ၌ ဘယ်တော့မှ သူများ အောက်မကြခွဲကြချေ။ လှတောဟူသည်ကား ...ရွှေဘို သွား၊ ကားလမ်းဘေးတစ်လျှောက်၌ တည်ရှိသောရွာကြီး ဖြစ် လေသည်။ အထက်အောက် သွားလှာနိုင်၍ အဆက်အဆံလည်း ကောင်းသဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသည်။ လှတောသား တို့သည် ယောက်ျား၊ မိန်းမသာမက ကလေးများပါ မကျန်ရ အောင်နတ်စ၊ လျှာစကောင်းလှသည်။ ဪ... စကားအရာ၌ ဩချလောက်ပါဘိ။

ဤ “လှတောသား ဟူသော” သည်လှတော တစ်နေရာ တည်းသာမက မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်၌ လှည့်လည်သွားလာစဉ်၌ တွေ့ကြုံရသည့် တွေ့ရ၊ ကြုံရ၊ လူ့ဘဝရသအထွေထွေကို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် နားလည်ခံစားရင်း လှတောသားစကားရသများ ကိုလည်းကောင်း ပိုင်နိုင်စွာ နားလည်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်ရင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာပေတွင် ဂုဏ်တစ်ပါးနှင့် ရသ ကိုးပါးမြောက်သော တန်ဖိုးရှိသော စကားများကို ပြောဆို နိုင်လျက် နှုတ်ဝဇ္ဇန်းဖြင့် ပြည်စိုးနိုင်သော မြန်မာပြည်သားများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေဟု ဆုမွန်ချွေလျက် ။ ။

မေတ္တာဖြင့်
ဦးလှဘောင်

“ဒီလူကြီးကား မြစ်လွှဲနေရတာ၊ မြစ်ဖျားမြစ်မိုင် မယ်ဆိုရင် တာဇနာယကွတ်လှသာတုရား၊ ဩ သူမယားကို ပါပေထဲမှာ”

“ကြားစရာမရှိ ကြားနေတာ၊ ဖွင့်ပွဲနေတုန်းက စဉ်းကားတယ်
ဆိုလို ငါ့မှာသွားကြည့်ပါတယ်၊ အလိုလေးတော်... ပွဲခင်းထဲမှာတစ္ဆေ
မြောက်မှာနီးလို့ သမ္ပုဒေဒုစ္စတိပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်”

BURMESE CLASSIC

ကောင်းလျက်တဲါး

လှတောရွာသို့ လာရောက်လည်ပတ်သောရုပ်ပေး ဧည့်သည်
တစ်ယောက်သည် လှတောပြန်အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် ဓား
တစ်ချောင်းဝယ်သွားလိုသည်။ သို့အတွက် မည်သည့်ဓားဝယ်သွား
ရလျှင် ကောင်းမည်လဲဟု စုံစမ်း၏။

“ရွှေကျင်ဓားကိုတော့ မဝယ်လေနဲ့၊ ချေးကို လှီးတာသွေး
မထွက်ဘူးတဲ့” ဤလိုအကြံပေးသူရှိသလို...

“ဖုတ်ထသော ဓားကို ဝယ်သွားမိရင်တော့ ရေကို
မခုတ်မိအောင် သတိထားနော်၊ အသွားက အနေဝင့်ထိအောင်
လိပ်သွားလိမ့်မယ်”

ဤလို သရော်သူရှိသလို နောက်တစ်ယောက်က အကြံပေး
ပြန်သည်။

“ဘယ်ဓားက မိုကောင်းတင်ဆိုတာ သိရအောင်

ဦးလှဘောင်

အားလုံးသာ ဝယ်သွားပါဆရာ၊ ကောင်းပုံကတော့ တို့ဟူးစိမ်း
ကိုတောင် အကြိတ်ပြီး လှီးရပါလိမ့်”

ဧည့်သည်မှာ ရယ်ပြီးရင်း ရယ်နေရသဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိတော့ပေ။

ဘေဘေများက ဘေဘေလုပ်က ...

မဲကုန်းဘောလုံးအသင်းနှင့် ကျီးကန်းဘောလုံးအသင်းတို့
ဘောလုံးကစားကြစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ လူတောသားများအနေနှင့်
တစ်နေရာတည်း စုရုံးထိုင်ပြီး ကြည့်ရှုအားပေးနေကြပါသည်။
ဘောလုံးသမားများမှာ ဘယ်အသင်းမှ အမောမလုပ်ပါ။ ကစားမိပြီး
ခဏကြာလျှင် ပါးစပ်တွေဟပြီး မောနေကြပြီ။ သည့်အတွက် လူတော
သား တစ်ယောက်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“အလိုလေးကွယ့် ဘောသမားတဲ့၊ ရောဂါရနေတဲ့
ခြင်းဆယ်မိုင် ခရီးကို ကုန်အပြည့် လူအပြည့်တင်ပြီး
ဓရပ်ဓနားပြေးလာရလို့ ဖုတ်လို့ကံ ဖုတ်လို့ကံဖြစ်နေတဲ့
ပုံဝါကလားကွယ်ရဲ့၊ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာလေ”

“သူတို့ပေါ့၊ ကမ္ဘာအိုလံပစ်မှာ မိတာတစ်ထောင် အခြေ
ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်ဆိုပြီး ကြုံးဝါးနေတာ”

ဝိုးထုဇာအုပ်

လူတောသားဟာလူဗူး

နောက်တစ်ယောက်က ထပ်ဖြည့်သဖြင့် ရယ်သံကြီးမှာ
ကွင်းလုံးညံ့သွားလေ၏။

လက်ကြောတင်းလျက်ပျံ့က

ကားဂိတ်တွင်လက်လျားလက်လျား လုပ်နေသူတစ်ယောက်
ကို လူတောသားကြီးနှစ်ယောက်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းခြင်
ရ၏။ သူတို့ အာရုံစိုက်ခံသူမှာ ကြွကြွရွရွကလေးဝတ်စားထား၏။

“လူက တော်ချင်လျက်သားနှင့် ဘာမှလက်ကြောတင်းအောင်
မလုပ်ချင်တာခက်သဗျ”

ထိုအခါ အဖော်က “အလိုလေးကွယ့်၊ နတ်အိုးကွ
ကိုများ တော်ချင် လျက်သားနှင့်တဲ့၊ ခင်ဗျားမို့ ပြောလေ၊
နတ်အိုးကွဆိုတာ ကွနေလို့ သောက်ရေသုံးရေလဲ ထည့်စေ
ဘူး နတ်ကိုင်မှာစိုးလို့ ဖင်ဆေးအိုး၊ ခြေဆေးအိုးလဲ လုပ်လို့
မရဘူး၊ ဘာမှသုံးမရတာဗျ”

သူတို့နည်းတူ ကားဂိတ်တွင် မျက်နှာပြုနေသူများမှာ ရယ်မိ
ကြ၏။

ဌားပျိုက်တဲ့ ကောကီဂိုးနယ်

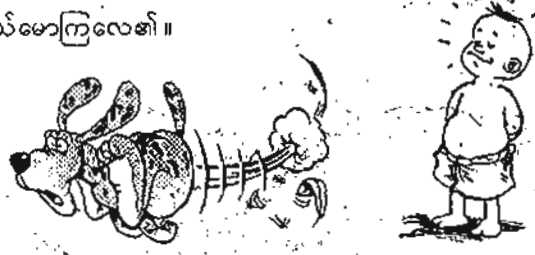
လှတောရွာသို့ ဖွတ်လှိုင်းရွာဘက်မှ လူအချို့ကောက်ရိုး လာရောက်ရှာဖွေကြသည်။ တောင်းလည်းတောင်း ဝယ်လည်းဝယ်ကြ ရာ၊ ထိုနှစ်က လှတောတွင်လည်း ကောက်ရိုးရှားနေသဖြင့် လှလောက် ဧွာ ရမသွားကြပေ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်နေသူများထဲမှ တစ်ယောက် က ...

“သူတို့ဆီမှာ ဒါလောက်တောင် ရှားသလားဗျ”

“ရှားတာပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ဆီမှာ သုံးနှစ်ဆက်ပြီးပျက် တာ၊ အဲဒီလူတွေ တံဇဉ်လွတ်ပုံများ နွားစာဝေးလို့ ကြက်မြို ထဲမှာ ကြပ်ဝပ်လို့ တောင်းအောင် ကောက်ရိုးကလေး ငါးပင် ထည့်ဖို့တောင် မရှိဘူးတဲ့”

“မင်းပြောရင် တစ်ဝက်ပဲ ယုံရမှာကွ” တတိယလူက ဝင်ထောက်လိုက်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်သောက်နေသူများလည်း ရောနှောရယ်မောကြလေ၏။

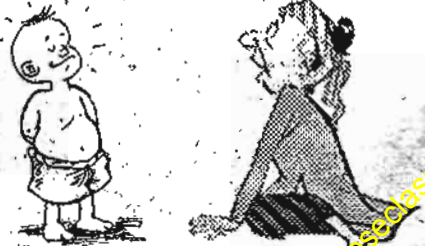
ဆိုးပျိုက်တဲ့ ဖြူ

ကောက်ရိုးအကြောင်းပြောတာ ရယ်မောအပြီးတွင် ဆိုင်ရှင်က ကြွက်သောင်းကျန်းကြောင်း စတင်ညည်းညူး လိုက်ရာ သောင်ပြင် ရုပ်သားတစ်ယောက်က ...

“ကြက်ကြမ်းပုံများတော့ ပြောမနေနှင့်ဟေ့၊ စပါး ထည့်ဖို့ ငါးဆယ်ဝင်ပုတ်တစ်လုံးဝယ်လာပြီး နွားချေးသုတ် မယ် လို့ထားတော့ ညညမှာ လာလာ ပြီးကိုက်လိုက်ကြတာ တရုတ်ပေးသီးတွက်နေ သလားမှတ်ရ”

ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြသော်လည်း သူကမူ ဣန္ဒြေကြီးဖြင့် ...

“အဲ ... နှစ်ညပဲ ကိုယ်လိုက်ရတယ်၊ နေ့လည်ခင်းမှာ အဲဒီပုတ်ကို လူတွေက အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေ ကြတော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ အေးအေးမသွားဘူး၊ သံဆန်ခါနဲ့ ရက်တဲ့ပုတ် ဒီတစ်ခါပဲမြင်ဖူးတယ်၊ ဘာထည့်ဖို့ပါလိမ့်တဲ့ ပြောသွားသေး”

ဦးလှအောင်

ပြေဟ် ... မူးဂေ ... မူးဂေ

စပါးပျိုးကြဲချိန်၊ ကောက်စိုက်ထွန်ယက်တဲ့အချိန်ဆိုလျှင် လှတောသားလယ်သမားကြီးများအနေနှင့် အတောင့်တဆုံး အရာမှာ ရေဖြစ်ပေသည်။ ရေလာသည်ကြားလျှင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဝမ်းသာကြသည်။ တစ်နေ့မှာ မူးဂေလာပြီဆိုသဖြင့် ဦးကြီးတစ်ယောက်က သားဖြစ်သူအား လယ်တောသို့ လွှတ်သည်။

‘ရေလာပြီ ကြားတယ်၊ သွားကြည့်ချေပါဦး’

ပြတ်သွားပြီတဲ့ အဖေ

ထိုအခါ လယ်သမားကြီးညည်းလိုက်ပုံမှာ ...

“အလိုလေးကွယ့် မူးဂေရယ်၊ မလာတော့လဲမလာ၊ လာပြန်တော့လဲ အီးတစ်ပေါက်ပါလားကွယ့်”

မိတော့ပုမာ ...

လှတောသားများသည် အစားကောင်းလည်းကြိုက် နှစ်သက်သည့်အတွက် လှတောသူတစ်ယောက်သည် အမဲသားဝယ်ယူပြီး ကျကျနန ဖြင့်ဆင်ချက်ပြုတ်သည်။

ဟင်းအိုးတည်မိချိန်တွင် ဧည့်သည်လာသည်နှင့် တောပြောနေရသည့်အတွက် တစ်ဖက်အိမ်တွင် အိမ်ခွဲနေထိုင်လာ ...

လှတောသားဟာသရမူး

လှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းရသည်။

‘သမီးရေ ရေနည်းနည်းထည့်လိုက်ပါကွယ်’

အတန်ကြာ ဧည့်သည်ပြန်သွားသောအခါ မိခင်သည် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ချင်းနံ၊ မဆလာနံမရပါ။ ဟင်းနံမမွှေးပါ။

‘ဟဲ့ ... သမီးဘာနံမှ မရပါလား’

ပြောပြောဆိုဆိုဟင်းအိုးကို ဖွင့်ကြည့်ရာ၊ ဟင်းနံမရသည့် အကြောင်းရင်းကို သိရသည့်အတွက် လှတောသူတစ်ယောက်ပီသစွာ ပြောလိုက်ပုံကတော့ ...

‘ဟင်းအိုးထဲ ရေနည်းနည်းထည့်ပါလို့ ခိုင်းတာကာဘိုး ဆည်ကြီးဟင်းအိုးထဲ ရောက်နေပါကလား’

သမီးဖြစ်သူမှာ ရေများသွားပြီဟု သိသဖြင့်ဆင်ခြေပေးရန် စဉ်းစားနေစဉ် ...

“ဟင်းတုံးတောင် မမြင်ရတော့ဘူး၊ ဒီလောက် ရေထည့်ချင်လဲ ရေကန်ထဲမှာ အမဲသားထည့်ပြီး မီးထိုးပါတော့လား၊ အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဲစာတောတစ်တောလုံး ခုတ်ပြီးထိုးတာတောင် ရေခန်းမှာမဟုတ်ဘူး”

သမီးဖြစ်သူမှာလည်း ရယ်မောပြီးဆင်းပြေးလေ၏။

ဂုဏ်ကျပ်ပုံက ...

နဘား အမြန်ရထားအနေနှင့် မန္တလေးမှထွက်လာတုန်းကပဲ ဖြည့်ကျပ်နေခဲ့သည်။ ဤလို ကျပ်ညပ်နေသည့်ကြားမှပင် ရထားဈေးသည်တွေက အတင်းဝင်တိုးသည်။

ဈေးသည်တွေအနေနှင့် ခရီးသည်တွေမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မဖြစ်မစဉ်းမစားဘဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် သံကုန်ဟစ်ပြီး ပစ္စည်းကြော်ငြာသော ဈေးသည်တွေရောက်လာပြန်သည်။ ခရီးသည်တွေထဲတွင် ပါလာသော လှတောသားကြီးမှာ စိတ်ညစ်လာဟန်တူပါသည်။ အခြားလူတွေလို မြဲမနေဘဲ ...

“အလိုလေးကွယ်၊ ကျပ်ညပ်နေတာတစ်မျိုး၊ ငတို့နဲ့ ဈေးသည်ကတစ်မျိုး၊ စိတ်ကုန်လိုက်ပုံတော့ ရေနေအိုးပေါ်ကကြက်ခြင်းထဲ ရောက်နေသလားမှတ်ရ”

ကြားကြားသမျှသော ခရီးသည်တွေမှာ တစ်ဟားဟား ရယ်မောနေကြလေ၏။

“မိန်းမပျော်ရွှင်ခြင်းကပျား အဆန်းလှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော် ပျော်လှပုံဖြူးလှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော်လှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော်လှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော်လှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော်လှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော်လှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော်လှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော်လှပေလို့ကား၊ မိန်းမပျော်လှပေလို့ကား”

ပေးနဲ့ခွင်းပေးကျောသလား ...!

ရောက်လာသော ဧည့်သည်မှာ ရင်နှိုးသေဝမိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ သူ့ရွာကို သွားစဉ်ကလည်း ကျွေးမွေးပြုစုသည့်အတွက် အိမ်နောက်သို့ဝင်ကာ ကြက်သားဟင်းချက်ရန်နှင့် ဇနီးနှင့် သားအား ပျာကြားပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ သူမီးဖိုထဲဝင်ခဲ့ကာ ...

“ကြက်သားဟင်း ချက်ပါဆို ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ကြက်ဖမ်းလို့ မရသေးဘူးရှင်”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စိတ်ဆိုးကာ ...

“နင်တို့လုပ်ပုံနဲ့တော့ ဒီကမ္ဘာမှာ ဒီဟင်းချက်ဖြစ်ပါဦးမလား” ထိုအခါ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း လှတောသုပီပီ ...

“အလိုလေးရှင်၊ ရှင်ပြောတော့သာ ကြက်၊ ရှင်ကြက်ကို ဖမ်းရတာ မှတ်ရုံပေးဝန်မှာ သမင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ မယ်ကမ္ဘီကို အလောင်းတော်ရာမ မင်းသားလေးနဲ့ ခွင်းနေလားမှတ်ရ”

ခင်ပွန်းလင်မှာ ပြုံးပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။

ဦးလှူးအောင်

ဒေဝဒတ်ကျတဲ့ ငါ့

လှတောသူ တစ်ယောက်မှာ အပေါင်းအသင်းများပြီး မော်လမြိုင်ရထားနှင့် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရန် လိုက်ပါသွားမိသည်။ ရန်ကုန်ရှိ အေးဆေးသော မိတ်ဆွေများထံ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ညည်းတွားပုံမှာ ... အစ်မရေး ပီးရထား တစ်စင်းလုံး ခြေချစရာမရှိဘူး၊ အိမ်သာသွားချင်လို့လဲမရ၊ အိမ်သာကို အိမ်လုပ်ပြီး အပိုင်စားနေရာယူထားတဲ့ လူကတစ်မျိုး၊ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြတာက တစ်မောင့်၊ ဆေါင်မိုးပေါ်ကတစ်မျိုးနှင့် ရထားပေါ်က ခုန်ချပြီး ခြေကျင် လျှောက်သွားချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။ စိတ်ညစ်လိုက်ပုံများ ဒေဝဒတ်ငရဲခံနေရတာတောင် ကျွန်မကိုမိမှာ မဟုတ်ဘူး။

အိမ်ရှင်များမှာ ကြားဖူးနားဝရှိသဖြင့် ပြုံးရယ်နေမိကြသည်။

ရွှေထီးဆောင်းတဲ့ နံလမ်း

“လေးလေးတို့များ ကြည့်လိုက်တိုင်း ပျော်လို့ ရွှင်လို့ ကြောလို့ မော့လို့ ကာလဲသားလေးထင်ရတယ်”

စိတ်ပျိုကိုယ်နု လူပျော်လူရွှင်ကြီးတစ်ဦးအား လှတောသားများက ဝိုင်းဝန်းပြီး နောက်ပြောင်ကြရာ၊ အနောက်ခံရသူ ထလည်း...

နိဂုံးစာအုပ်

လှတောသားဟာသရဗူး

“လေးလေးတို့ကတော့ မပျော်လို့နေမလား၊ မပျော်ပိုင်း၊ ရွှေထီးဆောင်း ပြီး ရင်လောင်းလှည့်၊ ညနေဝိုင်းမှာ သတို့သမီး အသစ်စက်စက်ကလေးတွေနှင့် မင်္ဂလာဆောင် နာရတာပဲ လူတို့ရယ် ”

လူငယ်ကလေးများ ကျယ်လောင်စွာ ညာသံပေးပြီး ရယ်မောကြ၏။

ဦးခဲကုသင့်စားပေကျေသလား ...!

လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်သည် ကာတွန်းပုံဖတ်မိသလား၊ မိမိယုံပဲ ကြည့်ခဲ့ရသလားမသိပါ။ အရိုးဖြောင့်သော ဆေးတံကြီးတို့ ပါးစပ်ထွင်ကိုက်ကာ လမ်းသလားနေ၏။ ၎င်းကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်သော လှတောသားကြီးက ...

“အလိုလေးကွယ့် သူငယ်ရဲ့၊ ငါးကျပ်သားဝင် ဆီမှုတ် ခွေးလှာသလားမှတ်ရ” ဟု သရုပ်ဖော်လိုက်ရာ လူငယ်မှာ ဆေးတံကြီးရွတ်ပြီး ထွက်ပြေးလေ၏။ အသံလည်းကြား၊ ရုပ်လည်းမြင်လိုရသော အိမ်နီးနားချင်းများမှာ ရယ်၍မဆုံးကြတော့ပါ။

“အလိုပေး မသာစိုမထိုလှတဲ့၊ ဝမ်းသာစိုစိုလမ်းပင်ထဲခွဲချိန်းတွေသလားမှတ်ရ”

ဦးလှအောင်

ငါးဖမ်းပိုက်နဲ့ ယက်တဲ့လှချည်

လှတောသူ တစ်ယောက်သည် မုံရွာဈေးသို့ လိုက်လာသော်
လည်း ဘာမျှမဝယ်ရသေးချေ။ သည်အတွက် ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူပြီး
သူများက မေး၏။

“ဘာမှ မဝယ်ရသေးပါလား၊ ဘာပြုလို့ လိုက်လာတာလဲ”

“အိမ်ကလူအတွက် ပုဆိုးဝယ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ ဆိုင်ကလဲ
တစ်နှစ်နေလို့ ခွဲတမ်းတစ်ခါမှ မရဘူး။ အပြင်ကလဲ ဈေးကြီးလွန်း
တယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်က လူရဲ့ပုဆိုးတွေကလဲ တစ်ထည်မှအကောင်း
မရှိတော့ဘူး။ သောက်လိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်၊ ပေါက်လိုက်တဲ့ မီးလောင်
ပေါက်ကွယ်၊ အလိုလေး ငါးဖမ်းပိုက် ကို လုံကွင်းချုပ်ဝတ်နေသလား
မှတ်ရ”

ဈေးသွား ဈေးလာများမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော
စကားကြောင့် ဟန်မလုပ်နိုင်ဘဲ ရယ်မောသွားကြလေ၏။

လ လ လ

၃၂၅၃၅၅ ပုဂံ

ယမန်နေ့က အရက်ဝိုင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို ယနေ့နံနက်
တစ်ခက်ရည်ဆိုင်တွင် လူစုံသဖြင့် ပြန်ပြောင်း၍ စမြဲပြန်နေကြပုံ

လှတောသားဟာသစုမှ

“မင်းတို့ကတော့ လွန်ပါတယ်ကွာ”

“အမယ် . . . ငါတို့ကိုတော့ပြောတယ်၊ မင်းတို့ထက်
အလိုလေး မူးလိုက်ကြလေ၊ ဥဗ္ဗာဒန္တီတို့အိမ်ရှေ့မှာ ပုဏ္ဏား
တွေ ဖင်ထောင်ပြီး လဲနေသလားမှတ်ရ”

ပျော်ကိုရီးယျများ ...

သစ်ဆိုင်တွင် သစ်တိုင်းသူများ၊ ထမ်းထုတ်လာသူများ
တွက်ချက်နေသူများ စသည်တို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ လှတောသား
တစ်စုသည် သစ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ထံ သွားရောက်စုံစမ်းခြင်း မပြုဘဲ
လျှောက်ကြည့်နေကြသည်။ သစ်အမျိုးအစားစုံအောင် ကုန်အောင်
ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ယောက်လ ...

“ထူထူလိုချင်တော့မှပဲ သစ်ပါးတွေချည်းတွေ့ပါကလား၊
တစ်ခွဲဆိုတဲ့ပျဉ်ဟာ ငါ့အထင်တော့ တစ်မတ်မှ ပြည့်ရဲ့လားထင်တယ်၊
တယ်ခိုးတာပဲ”

“ထိုအခါ တစ်ယောက်က ပြည့်စွက်ပေး၏။ အလို
လေးကွယ်ပျဉ်တဲ့၊ ဖော်ရှန်တို့ တက်ထရန်ရှန်တို့လား၊ မှတ်ရ
အိမ်မကာပါနဲ့ကွာ၊ အကျီလုံချည်သာ ချုပ်ဝတ်ပါတော့”

ဆိုင်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားများမှာ စိတ်မဆိုးနိုင်၊ ရယ်သော နေကြလေ၏။

ပေတံနဲ့ ခင်တဲ့လမ်း

လှတော့မှ ဝက်လက်သို့ သွားသော ကားလမ်းသည် အလွန် ဆိုးသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ကျင်းတွေချိုင့်တွေ မြောင်းတွေနှင့် လူကို ကိုင်လှုပ်သည်။ ကိုင်ဆောင်သည်။ ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးအောင် လှုပ်ခါပေးသည်။

“သည်အတွက် လှတော့ ဝက်လက်လမ်းကတော့ ကျောက်ခဲ စားသွားတာတောင် အစာကြေသတဲ့”

တလောကတော့ ရွှေဘို-မန်းကားပေါ်တွင် ရပ်ဝေးမှ ခရီးသွားတစ်ယောက်က ကြားဖူးနားဝရှိသော ဤစကားကို ထပ်မံ ရေရွတ်ရာ၊ ကားပေါ်၌ ပါလာသောလှတော့သားက

“ခင်ဗျာ ကျောက်ခဲက ပျော့လို့ထင်ပါဗျာ၊ အလိုလေး အခုများ ပေတံကိုချခင်းထားသလားမှတ်ရ ကောင်းလိုက်တဲ့လမ်း” ဟု ချေပ လိုက်ရာ၊ ခရီးသည်များမှာ ရယ်နေရလေ၏။

ဒိုင်ခားဖျားလေကျော့သလား ...

ရပ်ရွာတွင် ကုသ၍မရသော လူမမာကို ဆေးရုံတင်ပြီး နောက်ယခုမှ စိတ်အေးသွားဟန်ရှိသော လှတော့သား တစ်ယောက်က သူ၏ လူနာအကြောင်း ပြောပြပုံမှာ ...

“အလိုလေး ညည်းလိုက်ပုံများ ... ဒီအကောင် တစ်ရာအညည်းဖြိုင်နေကြ သလားမှတ်ရ၊ ကြာတော့ ကိုယ်ပါကျွေးပြီး သူညည်းသလို ညည်းချင်စိတ် ပေါက်လာတော့တယ်”

ဆေးရုံမှ လူများမှာ အတောမသတ်အောင် ရယ်မောစိ ကြလေ၏။

စာရေးပေါ်ခင်းတဲ့ ပေမာနီပျံ

ကိုယ်တိုင်ပစ်ပြီး ရောင်းသော လှတော့သားထံမှ သက်ကယ် ဝယ်ယူထားသူတစ်ယောက်သည် နောက်ထပ် သက်ကယ်ထပ် ဝယ်ယူရန် ရောက်ရှိလာသည်။

“ဈေးလျှော့ဦးဗျာ၊ သုံးလေးရက်တုန်းက ဝယ်သွားတဲ့ ခင် သက်ကယ်တွေက တော်တော်ညံ့တာပဲ၊ လိပ်ပြာနားတာသားတင် ပေါက်ထွက်တယ်”

လှတောသား အချင်းချင်းကို ဤလို ပြော၍မရပါ။ သက်ကယ်ရောင်းသူက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ပုံမှာ ...

“မတော်တာတွေ လာမပြောနှင့် ငါ့လူ၊ ငါ့သက်ကယ် မိုးထားတဲ့အိမ်မိုးတွေ ခိုင်ပုံများ လေယာဉ်ပျံတောင် အရေးပေါ် ဆင်းနားလို့ရတယ်”

သက်ကယ်ကုန်ကြမ်း လာပို့သူတွေကြားတော့ ဟားတိုက် ရယ်ကြသည်။

လေတွေ့ရတဲ့ကုပီ

သက်လက်သို့သွားမည့် ခရီးသည်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကားပေါ်တွင် ဆုံမိသော လှတောသားတစ်ယောက်ထံတွင် ခက်လက် မြို့အကြောင်းကို စုံစမ်းရာတွင် ...

“ဒီရာသီမှာ ဘာတွေ ပေါလဲဗျ”

“ခရမ်းချဉ်သီးပေါတယ်ဗျ၊ ဒီရာသီမှာ အစည်းအဝေး လဲပေါတယ်၊ တခြားဟာတော့ မပေါဘူး၊ မပေါပုံကတော့ လေတောင် ဝအောင်စွန့် မလွယ်ဘူး”

ခရီးသည်မှာ လှတောသားကို သိတန်သရွေ့ သိထားသော်လည်း မရိပ်မိသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ရှိသမျှ လေတွေအားလုံး လှတောကို ရောက်ကုန်လို့ ပေါ့ဗျာ”

စကားဆုံးမှ သဘောပေါက်ကာ ရယ်မောနိုင်လေသည်။

သုကြီးနဲ့ ကုပီဝတ်သား

အခမ်းအနားတစ်ခုတွင် ကျွေးမွေးသော ထမင်းပိုင်းမှာ ဖြစ်ပေသည်။ ထမင်းစားသူများထံတွင် ဆန်ကောင်းစားသော လှတောသား လယ်သမားကြီးများ ပါဝင်ရာ ချက်ထားပုံ မကောင်းသဖြင့် အမြင်မလှသော ထမင်းများကိုမြင်သည့်အတွက် လှတောသားက ပြော၏။

“အလိုလေးကွယ့် ထမင်းရဲ့၊ ရေငတ်နေတဲ့ ပုန်လား ဥလား မှတ်ရ၊ ဝှယောင်းယောင်းနှင့်”

ထိုအခါ ထမင်းချက်တာဝန်ခံက “ခင်ဗျားတို့အပေါ် ဇေတနာ ပိုပြီး အုန်းထမင်းချက်ထားတာပါဗျာ၊ ဆန်ကအဟောင်းမို့ ညစ်ထပ် ထပ်နှင့် အမြင်မလှတာပါ”

သည့်အတွက် လှတောသားမှတ်ချက် ချလိုက်ပုံမှာ

“အလိုလေးဗျာ၊ ဒီဆန်မျိုးနှင့် အုန်းထမင်းချက်

ရတယ်လို့၊ တရားသူကြီးနှင့် ရာဇဝတ်သားကို လက်ထိပ် တစ်ခုတည်းမှာ အတူတွဲပြီး ခတ်ထားသလားမှတ်ရ၊ ကြည့်လို့ အမြင်မတော်လိုက်လေကွယ်ရဲ့”

တီကောင် သေပေသောအခါ ...

လှတော ဘောလုံးသင်းနှင့် ဝက်လက်ဘောလုံးသင်းတို့ ခြေစမ်းပွဲ ကစားကြရာသို့ လှတောသားတွေ အများအပြား လာရောက် အားပေးကြသည်။ ဝက်လက် ဘောလုံးသမားတစ်ယောက်၏ ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် တုတ်ခိုင်သော ပေါင်တံကြီးကို သတိ ပြုမိသော လှတောသားတစ်ယောက်က...

“အလိုလေးကွယ့် တုတ်လိုက်တဲ့ ပေါင်တံကြီးတွေ ဘုန်းကြီးကျောင်းအို က ကျောက်တိုင်ကြီးတွေလားမှတ်ရ”

“တုတ်လိုက်တဲ့ ခါးကြီးကလဲ ပီပါပေါ်က အုန်းသီး အတိုင်းပဲ”

တစ်ယောက်က စလိုက်လျှင် နောက်တစ်ယောက်က ဖြည့်စွက်သဖြင့် တတိယလူက ...

“သေတဲ့အခါ တီကောင်တွေ သဘောကျတာ ဒီတိုယ်လုံးမျိုးပေါ့” ဟု နိဂုံးချုပ်လိုက်ရာ၊ အုန်းခနဲ ရယ်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ဂေါ်ဂိဂါ ခေါင်းပဲညှပ်တော့မည်

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် ဝင်လာသည်ကစပြီး ဆံပင်ညှပ်ထိုင်ခုံ ပေါ် ရောက်သည်အထိ ငိုနေတဲ့ကလေးသည် ဆံပင်ညှပ်ချိန်တွင် တစ်အားငိုလေသည်။ ခေါင်းကိုယမ်းသည်။ အာခေါင် ခြစ်ပြီးငိုသည်။ လက်နှင့်လည်း ပုတ်သေးသည်။ ဆံသဆရာမှာ မငြင်းသာလို့ ညှပ် ပေးရပေမယ့် စိတ်ညစ်ရသည်။ သည် အတွက် ဆံပင်ညှပ်အပြီးမှာ လှတောသားလိမ့် ပြောမိသည်ကတော့ ...

“မင့်သားကို ဆံပင်ညှပ်ပေးတာထက် ဂေါ်ဂိလား အကောင်တစ်ကောင်ကို ဆံပင်ညှပ်ပေးချင်သေးတယ်ကွာ”

ကလေး၏ ဖခင်မှာ စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ရယ်ကာ မောတာ ထွက်သွားသည်။ သူ့ကလေးကလည်း ဆိုးသည် မဟုတ်လား။

သိကြားမင်းရဲ့ မွေပျံဂျယ်က ...

“ရှင်တို့ဆိုင်မှာလာပြီး ဓာတ်ခဲဖြစ်ရတာ နတ်ပြည်မှာ သိကြားမင်း ဖြစ်ရသလိုပါပဲလားလို့”

ဆိုင်တွင် ဓာတ်ခဲရောင်းသည်ကြားသောကြောင့် အခြား အလွှားရောက်လာကာ စုံစမ်းသော ရေဒီယိုသမား လက်နှိပ်ခံရသူ များမှာ ရနိုင်ခွင့်မရှိသည့်အတွက် တစ်ယောက်သော လှတောသား ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးလှအောင်

“သိကြားနဲ့ ဓါတ်ခဲ ဘာဆိုင်လို့လဲဟေ့”

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကမေးရာ ...

“ဆိုင်တာပေါ့တော်၊ နတ်ပြည်မှာ သိကြားမင်းက တစ်ယောက်တည်း။ နတ်သမီးကအများကြီး ဖြစ်နေတော့ သိကြားမင်းကို ဟိုနတ်သမီးကလိုချင်၊ ဒီနတ်သမီးက လိုချင် နှင့် တစ်ရုန်းရုန်းပေါ့တော်”

တည့်တည့်ပြောမှ သဘောပေါက် တစ်ဟားဟားရယ်ကြ သည့်။

ပျိုသူမဂုဏ် မှင်သူဂုဏ်

ရန်ကုန်သို့ လာရောက်လည်ပတ်သော လှတောသားတစ်စုံ သည်အပြန်ခရီးတွင် ပြည်မြို့မှ အဆန်သင်္ဘောကိုစီး၍ မန္တလေးသို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီးသည်များမှာ ကျပ် တစ်လှည့် ရောင်းတစ်လှည့်ဖြစ်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်း၊ တစ်စုမှအထွက် တွင် သင်္ဘောမှာများစွာ ရောင်းသွား၏။ ထိုအခါမှ လှတောသားကြီး တစ်ယောက်မှာ အောက်ထပ်သို့သွား ရန်လှေကားသို့လာခဲ့ရာ လှေကားတွင်ထိုင်နေသော စုံတွဲများကို မြင်ရသဖြင့် လှေကားထိပ်တွင် ရုတ်တရက် ...

ပိရုဇာအုပ်

လှတောသားဟာသရဖူး

“အလိုလေးကွယ် ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ဝါလား ကွယ်”

ခေါင်းချင်းပူးကာလက်ချင်းယှက်ထားသူများ ကွာသွား ချိန်တွင် ရယ်မောသံများ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ပျံ့သွားလေ၏။

ချိုကြီးနှိုက်ရသလိုပဲ ...

ရှင်ပြုအလှူတွင် ထမင်းကျွေးနှင့် ဧည့်ခံလေသည်။ အခြား ရွာမှ ဧည့်သည်များမှာ မကောင်းတိတ်တိတ်၊ ကောင်းတိတ်တိတ် နေကြ သူများဖြစ်ကြသည်။ အလှူမှပြန်လာသော လှတောသားတစ်စုံအား လမ်းတွင်တွေ့သောလူများက ...

“အလှူမှာ ဘာဟင်းကျွေးလဲ”

“ငါးသလောက်ဟင်းဆိုလို့ စားမိပါတယ်၊ အပ်ထုပ်ကို ဝါးမိ သလားမှတ်ရ”

တစ်ယောက်ပြောသည်ကို မကျေချမ်းသေးသော နောက် တစ်ယောက်ကလည်း ...

“ငါးသလောက်ဆိုလို့ စားမိပါ၊ အလိုလေးကျွေးလို့ ချိုကြီးနှိုက်ရသလို အရိုးချည်းပါပဲ”

စကားအဆုံးတွင် တဟားဟားရယ်သံများညွှန်သွားလေ၏

တောင်ခတ်ပြီးပေးသောငါး

အညာမြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ရုံလာသောလှတောသား တစ်ယောက်သည် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၌မုန့်ဝယ်စားသည်။ မွှေနှောက်ပြီးနောက် နှစ်ခွန်းသုံးခွန်းစားကြည့်ပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားဟင်းက ဘာဟင်းလဲဗျ”

“ငါးဟင်းပါတော်”

“ခင်ဗျားငါးက ရေထဲကငါးမှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ငါးပါလို့အော်ပြီး ကုန်းပေါ်မှာအတောင် ခတ်ပြီးပြေးနေတဲ့ ငါးများလား”

ဟိုဆိုင်သည်ဆိုင်မှ လူများနှင့်မုန့်စားသူများပါ ဆိုင်ရှင်နှင့်လှတောသားကိုကြည့်ကာ ရယ်မောကြလေသည်။

တစ္ဆေခြောက်လျှင်ပါ

မီးရထားနှင့်ခရီးသွားရာတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားစပ်မိကြရာ၊ လှတောရွာမှလှတောရွာသားများ၊ လှတောရွာသူများဟု သိသောအခါတွင် အလွန်အထင် ကြီးမဲကြရလေ၏။

ဟင်္သာတနယ်တက်မှ ဖြစ်ဟန်တူသော ခရီးဖော်များသည် ရွှေဘို ဝက်လက်ကိုကြားရုံသာ ကြားဖူးသောကြောင့် ..

“ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အထိမ်းအမှတ် ဗိမာန်ဆိုလားပဲ၊ ဝက်လက်မှာရှိတယ် ကြားဖူးပါတယ်”

လှတောသူတစ်ဦးက ...

“ဝက်လက်မဟုတ်ဘူးရှင်၊ လှတောကြီးငါးရွာထဲမှာ ပါတဲ့ရွှေကျင်ရွာမှာပါ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဗိမာန်ဖွင့်ပွဲတုန်းက စည်ကားလိုက်ပုံများ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးအောင်ပဲ”

ထိုအခါ အလားတူတစ်ဦးကလည်း ...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အလိုလေးပွဲတော်စည်ကားပုံကတော့ အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်၊ စည်ကားလွန်းလို့ ကျောက်လမ်းတစ်ဖျားတောင် ကျိုးသွားတယ်”

သို့သော် ပထမပြောသူများအပေါ်တွင် ကောင်းစွာမလိုလားသော ဘုရားလှတောသူတစ်ယောက်ကမူ မလှမ်းမကမ်းမှ မကြားတကြားနှင့် ...

“ကြားစရာမရှိ ကြားနေတာ၊ ဖွင့်ပွဲနေ့တုန်းက စည်ကားတယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာသွားကြည့်ပါတယ်၊ အလိုလေးတော် ... ပွဲခင်းထဲမှာတစ္ဆေခြောက်မှာစိုးလို့ သမ္မုဒ္ဒေဂ္ဂတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်”

မသိ၍ စုံစမ်းမိသူများမှာ မည့်သည့်စကားကို ထိုစဉ် မသိဖြစ်နေကြရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ပလေတိုလ်မနေ့

ခရီးသည်တင်ကားမှာ လှတောရွာနှင့်နီးကပ်လာလေ လေ လှည့်လှည့်လာလေလေဖြစ်၏။ ကျန်ရှိသော ခရီးသည်များအနက် လှတောရွာတွင်ဆင်းမည့် ခရီးသည်ကအများဆုံး ဖြစ်လေသည်။ အခြားသူတွေမှာ စကားတပြောပြောနှင့် ရယ်မောနေောက်ပြောင်နေကြသော်လည်း အသက်လေးဆယ် အရွယ်ရှိ ကုန်သည်နှင့်တူသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာစီးကရက်ကိုသာဖွာပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာပြီး ...

“ဖွာလှချည်လား၊ ဆေးလိပ်ကိုပဲ ဖွာနေတော့တာဝါကလားရဲသိန်းရဲ”

ရွယ်သူလူတစ်ယောက်က ကားဦးမှ လှည့်ကြည့်ကာ လှမ်းမေး၏။

“စဉ်းစားရတာလေ၊ စီးကရက်မီးခိုးဟာ အခုလိုအငွေ့မဟုတ်ဘဲအရည်ဖြစ်နေရင် လူတွေဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်မလဲလို့”

ထိုအခါ စတင်စကားဆိုသူက ...

“အလိုလေး ... ပလေတိုဆိုတာ ခေါ်မသားမှတ်နေတာ၊ ထာထံစသတ်တော့ ပလေတိုဟာ လှတောသား ဖြစ်နေပါစာလားထွယ်ရို့”

ကမ္ဘာကျော် တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီးအမည်နှင့် နှိုင်းပြောဆိုထိရား စွဲကျသွားလေ၏။

ကျော်ရီမလှယ်သော

ဝက်လက်မြို့ပေါ်သို့ လုပ်အားပေးရောက်လာသော အခြားတစ်ရပ်ခေသုမှ ကျောင်းသားကလေးများသည် လှတောရွာသို့ လှေလာရေးကနေနှင့် ရောက်လာကြသည်။

လူကြီးတစ်ယောက်က ...

“သိချင်တာရှိရင် အားမနာပါနဲ့ မေးကြပါ။ အိမ်မှာကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲအစရှိတာပေါ့”

နောက်လူကြီးတစ်ယောက်ကလည်း

“သို့သော်လဲ အသက်တော့မမေးကြနဲ့နော်” ဆိုသောကြောင့် ရှယ်မောလိုက်ကြစဉ် ပထမဆုံးစကားစသော လူကြီးကပင်...

“လှတော လှတောနဲ့နာမည်ကြီးခဲ့တာဟာ ဟိုတုန်းကပါ ဒေသခံ ရပ်ခံရွာခံဆိုတော့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို ချစ်တဲ့ဂုဏ်လူတဲ့ စိတ်အပြည့်အဝ ရှိကြတော့ ကိုယ့်ရွာရဲ့ဂုဏ် ညှိုးနွမ်းမယ့်အလုပ် မလုပ်ကြဘူး၊ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ပျော်စရာလဲကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ အခုမှတော့ နယ်စုံက လူစုံစရိုက်တွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ရုံးပြင်ကနားဆိုရင် ယင်ကောင်ကိုရှောင်လို့ လွယ်ချင်လွယ်မယ်၊ လှတောသားကို ရှောင်လို့ မလွတ်ဘူး၊ သူတို့က ပျော်ပွဲစားထွက် လာရတယ်များ ထင်ချင်သလား မသိတော့ပါဘူး”

ဦးလှအောင်

ပြောသူက မသက်မသာပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း အပြော
ကောင်းသည့်အတွက် လေ့လာသူများမှာ ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေကြ
လေသည်။

ခါခြောက်ဖိုသာပုဇ်

လှတောဝန်းကျင်တွင် ရှိသော လယ်မြေအများစုမှာ
တောက်စိုက်၍ ပြီးစီးလှနေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ပျိုးရရှိရေး အဆင်မပြေ
သော နေရာမှလွယ်သမားများ ပျိုးဝယ်ရန် ရောက်လာကြသည်။
ရောက်လာကြပုံမှာလည်း အလှအယက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကန်သင်းဘေးတွင် ပစ်ထားသောပျိုးစည်း
အပိုများကို လက်ညှိုးထိုးကာ ရောင်းကြသည်။ ထွန်ပစ်မည် စိတ်ကူး
ထားသော သက်ကြီးပျိုးခင်းများကိုလည်း နတ်ပြီးရောင်းကြသည်။

သို့ရာတွင် လယ်သမားချင်းကိုယ်ချင်းစာသည့်အတွက်...
“ပျိုးက အသက်ကလေးတော့ သိသိရင့်နေပြီ”

ပျိုးဝယ်သူက ...

“အမယ်လေး၊ ပျိုးကတော့ရင့်လေ ကြိုက်လေဗျို့”
ထိုအခါ လှတောသားလယ်သမားကြီး ပြန်ပြောပုံမှာ..

“အလိုလေးမရင့်မှာများ မပူကြပါနဲ့ဗျို့၊ ပျိုးတွေ
ထားနဲ့ တင်သွားလို တစ်မိုင်လောက်ခရီးပေါက်ရင် စာ

လှတောသားဟာသဇန့်

ခြောက်ဖိုသာ ပြင်ကြပေတော့”

ကြားရသူတိုင်း စပါးပင်ရင့်လွန်းသောကြောင့် မစိုက်မိကပင်
အနံ့ထွက်တော့မည်ဆိုသည့် ပြောပုံကိုသဘောကျသည့်အတွက်
ရယ်မောနေကြရလေ၏။

တော်ဂျိတ်တိုစိန်ပေးဒါ

မြန်မာစကားတွင် အခိုင်းအနှိုင်းဝေဆာစွာ ပြောတတ်ရုံ ဖြင့်
စကားပြောတော်သည် မဆိုနိုင်သေးပေ။ ငေါ်ခြင်း ထွေခြင်းသည်လည်း
စကားပြောကောင်းတို့၏ အင်္ဂါရပ်တွင်ပါဝင်သည်။ ရွဲ့ခြင်းလည်း
ပါဝင်သည်။

စကားပြောညံ့သူများနှင့် မြန်မာစကားကို နားလည်သူ
များအနေနှင့် ၎င်းအရည်အချင်းများကို မနှစ်သက်ကြချေ။ ထို့ပြင်
ထိုသူများ ကြောက်လည်းကြောက်၊ မုန်းလည်းမုန်းသော ချီးမွမ်း
ခြေကျောက်ပြေးနည်း စကားမှာ ရယ်လည်းရယ်ရ၊ နာသာခံခက်လည်း
ဖြစ်ရသည်။

ဤလို ချီးမွမ်းခြေကျောက် ပြောသည့်ဘက်တွင် တော်
လှသောလှတောသား တစ်ယောက်သည် ကျေးရွာတုရားပွဲတော်
သို့ရောက်သွားသည်။ တစ်ဦးတည်း ခြင်းအယဉ်ခတ်လျက် အညှိခံ
နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

www.burmeseclassic.com

ခြင်းအယဉ်ခတ်သူသည် ခြင်းများကို အတွဲလိုက်အထပ်
လိုက်ရုံများကို အတွဲလိုက် အထပ်လိုက်ခတ်ပြနေရာ၊ မြင်ရသူ
တိုင်းချီးမွမ်းပုံမှာ ...

“ခြင်းခတ် တော်လိုက်ပုံများတော့ အသည်းတယား
ယားနဲ့ ဗိုက်ထဲအမှိုက်တွေ ဝင်နေသလားမှတ်ရ၊ သို့သော်လဲ
အသားကလဲ “စိန်ဗေဒါရယ် လူပုံကသာ ကြည့်ကြပါတော့
ဗျာဆိုတဲ့ သီချင်းထဲကအတိုင်းပါပဲ၊ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကျွဲအိပ်
နေသလားမှတ်ရ”

ခြင်းခတ်ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်ထဲမှာ လှတောသား
၏စကားသံကို ကြားလိုက်ရသူတိုင်းမှာ ပတ်တုတ်၍ မရအောင်ရယ်
မောမိကြလေသည်။

မှတ်ဂုဏ်ပြင်တော့

ခင်မင်သူတွေ၊ ဝါသနာပါသူတွေ၊ စိတ်သဘောညီသူတွေ
စုပြီး အရက်သောက်သော ပွဲတစ်ပွဲတွင် စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ခပ်အုပ်အုပ်
စကားပြောသံများ၊ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရယ်မောသံများနှင့် စိုပြေ
နေသည်။

မှောင်ရိပ်တွင် ဆေးလိပ်ဖွာနေသော လူတစ်ယောက်အား
ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က ...

“ဦးလေးကလဲ ဆေးလိပ်ချည်းသောက်နေတာပါကလေး၊
သောက်ပါစားပါဦး ဦးလေးရဲ့”

“ဟဲ့ ဒါထက်သောက်ရ စားရရင်လဲငါ့ဗိုက်ပေါက်ထွက်
ရချေရဲ့ကွယ်”

“စကားလဲပြောပါဦး”

“အလိုလေး အခုထက်ပြောရရင်တော့ စကားတွေလေး
ပြီးမင်းတို့အိမ် ကျိုးကျလိမ့်မယ်၊ ငါပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကဖြင့် ကွယ်
စာနဲ့သာရေးမှတ်ရင် စွယ်စုံကျမ်းထက် ထူလိမ့်မယ်ဗျ”

ကြားရသူတိုင်း ရယ်မောနေကြလေသည်။

ဂေဟကျိုးဆယ်ပါး

လှတောသားတစ်စုသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သည့်
အခိုက်တွင် မြို့ပတ်ရထားစီးဖူးသည်ရှိအောင် စီးကြည့်မည်ဟု တိုင်ပင်
ကာ ရထားတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလိုက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုရထားမှာ
လူကျပ်သောရထားဖြစ်သည့်အတွက် လှတောသားများမှာ အတက်
အဆင်း အတွင်းဘက်၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် လိုက်ပါလာကြရလေ
၏။

မလွဲကုန်းလွန်လျှင် အလှူစံတစ်ဦးသည် လှတောသား
တစ်ယောက်၏ရှေ့သို့ စွက်တလှုပ်လှုပ်နှင့် လာရပ်၍လှတော

www.burmeseclassic.com

သာသည့်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေ၏။ အလှူခံသူက ရှေ့တွင်းပြင် ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရေအကျိုးဆယ်ပါး မတောင်းပဲပြည့်ကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောလိုက်၊ ခွက်ကိုလှုပ်လိုက်နှင့် ထွစ်ယောက်တည်း၏ ရှေ့တွင် အကြာကြီး ရပ်ပြီးပြောနေ၏။

ဆယ်မိနစ်ကြာသော်လည်း ရွှေမသွားဘဲဆက်ပြောနေသော အခါ လှတောသားက ...

“အားနာစရာကြီးဗျာ၊ ခင်ဗျားဒါလောက် ပြောနေတာ ငါးမူးလောက်တော့ ထည့်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါလေမယ့် ရေအကျိုး ဆယ်ပါးလဲ သဘောပေါက် ဝါတယ်၊ သို့သော်လဲကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုတာလို့ ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ မျက်စိနာလို့မှာ ရေစိမ်ပြီး ခတ်စရာ ကြေးပြားလေးတစ်ပြားတောင် မပါလာဘူးဗျာ၊ ပိုက်ဆံ မမြင် ခွေးတူလဲ မွေးကတည်းကဆိုပါတော့ဗျာ”

အလှူခံမကျေမနပ် ထွက်သွားရာ၊ ခံရိုးသည်များသည် ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ပျော်ပျော်နေသေခဲ

လှတောရွာတွင် ဝင်နေကပ်ပါးနဲ့ ပျံကျများရောနေသော ကြောင့် ဒေသခံမှလူများနှင့် စုံလင်လာသည့်အတွက် တစ်နည်းအားဖြင့် ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်၏။ ရွာခံအနေနှင့်လည်း စရိုက်စုံ လှစုံရှိပြီးသားဖြစ်သ ၏။

ရွာတစ်ရွာတွင် သက်ကြီးကာလသားတစ်ယောက် ရှိစဉ် ဖြစ်၏။ မရှိလျှင် စရိုက်မစုံအင်္ဂါမစုံဟု ခေါ်ရတတ်သည်။ လှတောမှာ ကား အင်္ဂါစုံစရိုက်စုံသောကြောင့် ဆိုဖွယ်မရှိချေ။

ပျော်ပျော်နေသေခဲ ဆိုသောဆောင်ပုဒ်ကို လက်ခွဲပြုထားသော သက်ကြီးကာလသား တစ်ယောက်သည် ကောင်းမွန်ကြော့တော့စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ရွာပြင်ဘက်ကားလမ်းဆေးသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်လာရာ၊ နောက်နေကျ ပြောင်လှောင်နေကျဖြစ်သော ကာလ သားတစ်ယောက်က ...

“ဦးလေးတို့များ ၁၅နှစ်သားလေးကျနေတာပဲ၊ ပျော်လို့ ရွှင်လို့ကြော့လို့ မော့လို့ပါလား”

ထိုအခါ ကာလသားကြီးက ...

“ငါက နံနက်တိုင်းရွှင်လောင်းလှည့်ပြီး ညနေတိုင်း မင်္ဂလာဆောင်ချင် နေတာကွ၊ အဲဒီလို မဟုတ်တော့ စိတ်ညစ် တယ်”

ကာလသားလေးက ...

ဦးထွန်း

“အလိုလေး ဒီမျက်နှာလား မပျော်တာ၊ ရွှင်ဘုရင့်
 သမီး တစ်ရာကိုပြိုင်တု ရထားတဲ့ မျက်နှာလားမှတ်ရ”
 ဘေးရှိအိမ်များမှာ ကြားရသူများ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြလေ၏။

ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံ

လှတောသုတစ်စုသည် ရောင်စုံမဂ္ဂဇင်းစာအုပ် တစ်အုပ်
 ကိုတစ်ယောက် ဖတ်နေတာမြင်သောကြောင့် နှောင်းချင်ဆိုင်ကာ
 ဝင်ရောက်ပြီး စုပြုံကြည့်ကြလေ၏။ ဆောင်းပါးသရုပ်ဖော်ပုံတစ်ပုံ
 ပေါ်လာလျှင် ...

“စောင်းကြီးဟဲ့၊ ကောင်းလိုက်တာ”
 ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံ ပေါ်လာသောအခါ ...
 “အမယ်လေး သေနတ်ကြီးကကြောက်စရာ ကြီးပါလား”
 နောက်ထပ် ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပေါ်လာပြန်ရာ ...
 ‘ဟယ်လုလိုက်တာဟယ်’
 “အလိုလေး၊ ပါးစပ်ကလေး လှလိုက်ပုံများ ဆောက်ခုံး
 နဲ့ထွင်းထားသလားမှတ်ရ”
 အားရပါးရ ချီးကျူးလိုက်ရာ၊ အားရပါးရဝိုင်းဝန်း ရယ်မော
 ကြလေ၏။

ခလေးကံပုဏ္ဏား

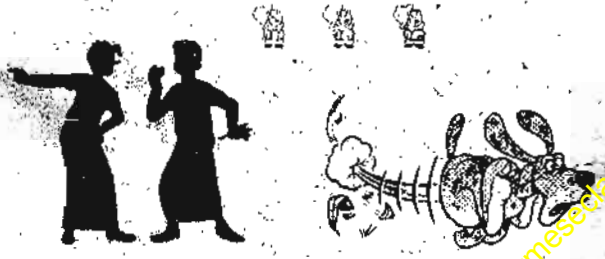
ကြိုတင်ချိန်းချက်မထားဘဲ ရက်တရက် စုံညီရောက်လာ
 သောမိတ်ဆွေများကို ကျွေးမွေးရန် အိမ်ရှင်သည်ရက်တရက် ဈာန်ချင်း
 စီစဉ်လိုက်ရသော်လည်း ထမင်းဖွဲ့မှာဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စုံစုံလင်လင်နှင့်
 အဆင်ပြေလှသည်။ ထိုအခါ ကျီးကန်းသား အိမ်ရှင်မှာကျေနပ်စွာဖြင့်

“ကြက်သားဟင်း ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ငါးပိချက်လဲကောင်းတာပဲ၊ ငါးဟင်းလဲ
 ဆိုစရာမရှိပါဘူး”

အမေးခံရသူတိုင်းက ကောင်းသည်ပြောကြသော်လည်း
 နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာမူ ...

“ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ ဟင်းတွေကို ဆန်နီယမင်းကျွေး
 တာကတော့ ရာဇဝတ်သားနဲ့ တရားသူကြီးကို လက်ထိပ်တစ်ခုတည်း
 မှာ အတူတူတွဲခတ်ထားသလို နေတာပေါ့၊ ကြည့်မကောင်းဘူးဗျ”
 ပြောလိုက်ရာ၊ ဝါးကနဲဝိုင်း၍ရယ်မောကြလေ၏။

ဆင်ဖြူကျွေဝယ်မွေးမယ့်လှ

ချည်ပါသားတစ်ယောက်သည် လှတောရွာရှိ သူငယ်ချင်း အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူက အလည်အပတ်သက်သက် မဟုတ်ဘဲ ရောင်းချစရာ အဝတ်အထည်များလည်း ပါလာသေး၏။

လှတောသားက ထိုသူငယ်ချင်း အိမ်သို့ခေါ်လာခဲ့စဉ် လမ်းတွင် ဤသို့စတင်ပြောလေ၏။

“မင့်ကိုထမင်းလဲကျွေးပါမယ်သူငယ်ချင်း၊ မင်းမပြန်မချင်း ငါ့အိမ်မှာ တည်းခိုပါ။ သို့သော် ငါ့မိန်းမကမေးတဲ့အခါမှ မင့်အထည်ကို ဈေးမြှင့်ပြောပါ။ ကြွေးမရောင်းပါနဲ့။”

“အမှန်အတိုင်းပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ...”

ထိုအခါ လှတောသားက ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကြွေးရောင်းရင်မင့်မှာ ပါတာအားလုံး ငါ့အိမ်မှာပဲကုန်မယ်။ ဘယ်မှသွားရောင်းဖို့မလိုဘူး။”

ချည်ပါသားမှာ ရိပ်မိသလိုလို ရှိသွားကာမျက်လုံးပြူးပြီး “ဟာ” လို့အော်လေ၏။

“အခုမှ ဟာနေသလားသူငယ်ချင်း၊ ငါ့မိန်းမက အကြွေးသာရမယ်ဆိုရင် ဆင်ဖြူကျွေကိုတောင် အိမ်အပြည့်ဝယ်ပြီး မွေးမယ့်မိန်းမဆိုတာယုံပြီလား။”

ချည်ပါသားမှာ သဘောပေါက်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောတော့သည်။

အလှူခံရသူသောတံခါး

“ဟဲ့ မိန်းကလေးတွေ အိပ်ခါနီးရင်အဝတ်တံခါးကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီးမှအိပ်ကြဟဲ့”

မိခင်အိုကြီးသည် အိမ်၏အကာအရံများ ဘယ်လိုဖြစ်နေသည်ကို သတိမထားဘဲ ထိုစကားကိုချည်း ထပ်တလဲလဲမှာကြားနေသည်။ ဘုရားရှိမခိုးခင်မှာသည်။ ဘုရားရှိခိုးအပြီး၌ မှာသေးသည်။ အိပ်ရာခင်းအပြီး၌ မှာကြားပြန်ကာ အိပ်ရာဝင်ပြီး အတော်ကြာမှပင် ထ၍မှာသေးသည်။

ထိုအခါ ဖခင်အိုကြီးမှာ စိတ်လည်းတိုလာသည်။ အိမ်၏အခြေအနေကို သတိမထား။ အခြားအိပ်ပျော်နေသူရဲ့ မရှိမစဉ်းစား။ ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေပါကလားလို့ ဒေါသထွက်သည့်အတွက်...

“ဟေ့ ...ဟေ့၊ တော်တော်ကြာ တံခါး၊ တော်တော်ကြာတံခါးနဲ့ ကုဋေကုဋာချမ်းသာတဲ့ သူဌေးအိမ်ကြီးလားမှတ်ရ။ သူ့အိမ်တပြိုင် ဘယ်ထရံကိုဖြိုဝင်ဝင် လှူမပြောနဲ့ ဆင်တောင်ဝင်လို့ရနေတာကို တော်တော်ကြာကြာတံခါး၊ တော်တော်ကြာကြာတံခါးနဲ့ အမြင်ကတ်လာပြီ”

သူ့အမှားသူသိသောကြောင့် အမေအိုငြိမ်နေသည့်အတွက် သားသမီးနှင့်မြေးများမှာ ကျိတ်ပြီး ရယ်မောနေကြလေ၏။

ဆိတ်ဆယ်ကောင်စာ

လှတောသားနှစ်ယောက်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက် စဉ်တွင်ဗိုလ်တစ်ထောင်ဘုရားကြီးကို သွားရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ ပြီးလျှင်စကားတပြောပြောနှင့်ပြန်လာရာ၊ အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရ၏။ အကြော်နံ့ကလည်းသင်း၊ လူကလည်းရှင်းသောကြောင့် တဲအတွင်း ဝင်ပြီးထိုင်ကြသည်။

ဆိုင်ရှင်သည် သူတို့မှာကြားသော မုန့်အကြော်များအပြင် အချဉ်ရည်၊ ကြက်သွန်မြိတ်၊ နံနံပင်နှင့် ဆလတ်များလည်းချပေးသည်။ လှတောသားနှစ်ယောက်သည် အကြော်စားရင်းရှေ့နှေးသောက်နေ ကြစဉ် တစ်ယောက်ကတဲအပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး.....

“ဗာဒံပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်းစားနေတဲ့ လူကို ကြည့်စမ်း”

သူထိုအလျင် ရောက်နေနှင့် သို့သည်မုန့်အကြော်ထက် ကြက်သွန်မြိတ်များ၊ ဆလတ်ရွက်များနှင့် နံနံပင်များကိုအချဉ်ရည် နှင့်တို့ပြီး တစ်အားစားနေရာ၊ ၎င်းကို သတိပြုမိသော ဒုတိယ လှတောသားက ...

“အလိုလေးလေး သနားစရာကောင်းလိုက်လေကွယ်၊ ဆိတ်ဆယ်ကောင်စာကို သူတစ်ယောက်တည်း စားနေလေရဲ့၊ တို့အရပ်သာ ဒီလူလာပြီးနေရင် ဆိတ်တွေငတ်ပြီး သေကုန် ခွာပဲ့”

အကြော်သည်မှာ ဗာဒံပင်အောက်ကလူ ကြားမှာစိုးသောကြောင့် ကျိတ်ပြီး ရယ်မောနေရှာလေသည်။

ကောသလ၏ဗိုက်

မြင်းမူမြို့ ကားဂိတ်သို့လှတောသားတစ်စု ရောက်လာကြ၏။ ကားထွက်မည့် အချိန်ကို ခန့်မှန်း၍မရသေးပေ။ သို့အတွက် ထမင်းဆိုင်သို့ အေးဆေးစွာလာရောက်ထမင်းစားကြသည်။

ထမင်းမစားလိုသောကြောင့် ကားပေါ်တွင်နှစ်ယောက်နေခဲ့ သည်။ ထမင်းစားသူမှာ သုံးယောက်ဖြစ်၏။ ထမင်းဆိုင်သည် ထမင်းမိုး လက်ခံယူရင်းက လောကဝတ်သဘောနှင့် “စားလိုကောင်းရဲ့ လား” ဟု မေးသည်။

သုံးယောက်ထဲက အပိန်ဆုံးလူသည် စုနေသောဗိုက်ကို ပွတ်ကြည့်ကာ ...

“ကောင်းပုံများကတော့ဗျာ၊ လယ်ထွန်ရလွန်းလို့ ချပ်နေ တဲ့ဗိုက် အခုမှပဲတင့်တောင်းတင့်တယ် ရှိပေတော့တယ်”

ထိုအခါ လှတောသားတစ်ဦးက

“အလိုလေး၊ ဒီဗိုက်လားတင့်တောင့်တင့်ကယ်ရိုက်၊ ဆိတ်တစ်ကောင်လုံးမျှထားတဲ့ ကောသလဗိုက်ဖြစ်နေ

ဝါကလား”

ပသေ့နဒီကောသလမင်းမှာ ဆန်တစ်အိတ်နှင့် ဆိတ်တစ်ကောင်ပွဲတော်တည်လေ့ရှိသူဖြစ်ရာ၊ ယခုဆိတ်တစ်ကောင်ကိုပင် အပိုမျိုးထားသည် ဆိုပြန်သည့်အတွက် အားရပါးရ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောလိုက်ကြရာ၊ ရယ်မောသံများဆူညံသွားလေ၏။

ဂင်တွေတုန်လှချည်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် စုရုံးနေသောလှတောသား လူငယ်များ၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ မိန်းကလေးအချို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ လှတောသို့ အလည်အပတ်ရောက်လာပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာမည့်သူများဖြစ်၏။ ရယ်ကြမောကြပြောကြဆိုကြနှင့် ပျော်စရာကောင်းသည်။

၎င်းတို့ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲကြည့်နေသော လူငယ်တင်ယောက်က ...

‘ဟေ့ ...ဟေ့၊ မင်းတို့ကြည့်ကြစမ်း၊ စွတ်ကျယ်အင်္ကျီအဝါကိုဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးမှာ အောက်ခံဘော်လီအင်္ကျီပါလား မပါဘူးလား၊ သေသေချာချာကြည့်ကြစမ်း’

ထိုအခါ အသက်ကြီးကြီးလူက ...

“အမယ်လေး သေသေချာချာ မကြည့်ပါရစေနဲ့၊ အခု ရိုးရိုးကြည့်တာတောင် ဟိုမင်းသားက ငိုသလိုထိတ်စရာ ဘဝင်တုန်ရချေရဲ့ဆိုတာ ကျနေပြီ၊ ဧရာရောရင်ရောအတုန်တုန်ပြီးခုန်နေလို့”

အားရပါးရ ပြောလိုက်ရာ၊ အားရပါးရရယ်မောကြသည်။

ဒေဝဒတ်နဲ့နေပါရခေ

လှတောသား အမျိုးသားကြီးများသည် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ အမျိုးသမီးများကို “ဇယ်” ဟုခေါ်တတ်ကြသည်။ ဇယ်ရွယ်သူများကဲ့သို့ တောင်တောင်အိအိမခေါ်တတ်ကြပေ။

ဝက်လက်မှ ကားစီးပြီး လှတောသို့ကားနဲ့ပြန်လာကြသောလှတောသားကြီးများသည် အတူလာသောခရီးဖော်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်လာကြသည်။

ဝက်လက်မြို့ပေါ်တွင် ၎င်းလှတောသားကြီး အပါးသို့ “အစ်ကို အစ်ကို” ခေါ်ကာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကပ်လာ၏။ အဝတ်အစားကလည်း သပ်ရပ်၊ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း သဘာဝကမား၊ အရွယ်လည်း အရွယ်ကောင်းမို့ အလိုက်အထိုက်လေးပြန်ပြောပြီးမှ မိန်းမလျာဖြစ်နေသောကြောင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့ကြောင့် “ဇယ်အထူးနဲ့ မြူးလာတဲ့မျက်နှာဆိုတာ ဒီလို
 ဝဲ”ဟုစ သူကစ၏။ “အစ်ကို့ အစ်ကို့” ဟုလှောင်သူကလှောင်၏။
 ဆက်ကာ ဆက်ကာအလှောင်ခံရစန့် များသောအခါ
 လှတောသားကြီးသည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ

“အလိုလေး၊ အဲဒီလိုခေါ်မယ့်အစား စိဉ္စမာနနဲ့ တစ်ငရဲ
 တည်းခံပြီး ဒေဝဒတ်နဲ့ ငရဲတစ်အိုးတည်း ကျပါရစေ”

စိတ်မချမ်းမသာနှင့် အားရပါးရ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်
 အတွက် ခရီးဖော် မိတ်ဆွေများမှာ ကျေနပ်စွာရယ်မော ကြလေသည်။

လင်ငယ်နဲ့ချိန်းတဲ့အမျိုး

လှတောသားတစ်စုမှာ ရန်ကုန်သို့ရောက်ရှိလာရိုက်တွင်
 သူတို့လက်ရင်းထားသူ၏ အသုဘနှင့် ကြုံသောကြောင့် မသာ
 တွင်ဝင်ရောက်စဉ်အနေကြရသည်။ အသုဘပို့ဆောင်ခါနီးတွင်
 ရောက်လာသူများ၏ မျက်နှာအမူအရာ စကားနှင့်ဝတ်ဆင်ပုံကို
 လှတောသားများ လေ့လာခွင့်ရကြ၏။

“အသုဘလာမေးတဲ့ မျက်နှာတွေက ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရ
 မယ့်အစား ဝမ်းသာလို့လာမေးတဲ့ ပုံမျိုးပါလား။”

တစ်ယောက်က စလိုက်သောအခါ နောက်တစ်ယောက်
 တလည်း ...

“အလိုလေး မသာမို့မယ့်လူတဲ့၊ ဝတ်စားလာလိုက်
 တာ လင်ငယ်နဲ့ချိန်းတွေ့သလားမှတ်ရ”

သူတို့စကားကို ကြားရသူတိုင်း မပြုံးဘဲမနေနိုင်ချေ။

ဆီသုတ်ထားတဲ့ဂျွန်

ထမင်းဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးအနေနဲ့ ထမင်းလာစားသူမှာ
 ဘာလိုသလဲ ဆိုတာကြည့်ရုံ၊ ဖြတ်သန်းသွားသူတွေကလဲ ဝင်စား
 ချင်အောင် လှမ်းမေးရ ပြောရုံနဲ့အလုပ်များနေစဉ်မှာ ဆိုင်နားမှာလာ
 ကစားတဲ့ ကလေးတွေကို ငေါက်ငမ်းရတာကလဲ တစ်မှောင့်ပါ။

ကလေးတွေအနေနဲ့ အမျိုးသမီးကြီး အော်တုန်းမှာ
 ရွှေသွားကြပေမယ့် ဖော်တော်ကြာရင် ပြန်ရောက်လာပါတယ်။
 ဒီအထဲမှာ ဘောင်ဘီတို့ကလေးပဲရှိပြီး အကျီမပါတဲ့ကလေးက
 ပေကတ်နီငင်တယ်၊ ဆဲရင် ပြောင်ပြတယ်။ ရေနဲ့ပက်ရင်
 သိုင်းကွက်နင်းပြီး ရှောင်ပြတယ်။

ကြာတော့ အမျိုးသမီးကြီး စိတ်ဆိုးလာပြီး ...

“ဒီအထဲမှာ မျက်နှာအပြောင်ဆုံးပဲ၊ နင့်မျက်နှာ
 ပြောင်လွန်းလို့ လမ်းဘေးမှာ ရုပ်ထားတဲ့ ကားသစ်တလေး
 တောင် အရောင်မှိုန့်သွားတယ်၊ ထကတဲ ရှင်မျက်နှာတို့
 ဆီသုတ်ထားသလားမှတ်ရ၊ ဘယ်လိုကလေးမှန်း သိဘူး”

ထမင်းစားနေတဲ့ ခရီးသည်သုံးယောက်မှာ ထမင်းသီး
အောင်ရယ်နေကြလေရဲ့။

ငါ့မှာနေကျဂျီသေးတယ်

လှတောဘက်ကို ဦးတည်ပြီးမောင်းနေတဲ့ ဘတ်စ်ကား
တစ်စီးအမောင်းကြမ်းပါတယ်။ တစ်အားကွေ့တဲ့အတွက် ခရီးသည်
တွေအရှိန်နဲ့ရွေ့ကုန်တယ်။ လွင့်ကုန်တယ်။ ကျင်းတွေချိုင့် တွေပေါ်မှာ
အရှိန်မလျော့တဲ့အတွက် ခရီးသည်တွေရဲ့ ခေါင်းနဲ့ အမိုးနဲ့ဆောင့်
မိတယ်။

ဒီအခါမှာ နံဘေးအောင်သွားတဲ့ လှတောသားတစ်ယောက်
က ...

"ဒရိုင်ဘာရဲ့ဖြည်းဖြည်း မောင်းပါကွယ်။ မင်းတို့လို
လူရမ်း ကားတွေအတွက် ငရဲမှာနေရာရှိပါတယ်။ နေရာမရမှာ
မပူနဲ့။"

ခရီးသည်တွေက အားရပါးရညာသံပေးပြီး ရယ်မောတော့မှ
အရှိန်လျော့သွားပါတော့တယ်။

မိတ္တဝီနှင့်စားတဲသူ

ဦးကြီးတစ်ယောက်သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသော အခြားရွာသား
ညွှန်သည်တစ်ယောက်ကို ဇွတ်ထမင်းစားဖိတ်ကာ အိမ်သို့ဆွဲခေါ်
လာ၏။

ရေငွေအစရှိသဖြင့် ဧည့်ခံစကားပြောရင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
ကျွေးမွေးရန်အတွက် သားဖြစ်သူကိုကြက်အချက်ခိုင်းသည်။ သားမှာ
ကြက်ကိုချက်ရန် အသာထားဦး၊ ကြက်ကို ဖမ်း၍ပင်မရသေးချေ။
ကြက်ကိုမိနိုးနိုးဖြင့် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရာ၊ အချိန်
လင့်ပေပြီ။ ကြက်ဖမ်းသူလည်း မောမောနှင့် မိဖိုဘေးတွင် ထိုင်ပေပြီ။

ဖခင်သည် ဧည့်သည်အား အားနာစွာဖြင့်ပင် ထမင်း
ကျွေးရင်း

"သူငယ်ချင်းရေ အချိန်လင့်နေတာနဲ့ ရှိတာကိုပဲသုံးသောင့်
ပေတော့၊ ကြက်သားဟင်းချက်ရအောင် ကလေးကိုခိုင်းတာ မင်း
ကံမကောင်းတော့ အခုကြက်ကိုရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ဘယ်ပုန်းနေတယ်
မသိဘူး။ ကြက်ကလည်လည် မင်းကကနည်းနည်းနဲ့"

ကြက်လိုက်ရပြီး အမောသာအဖတ်တင်သောကြောင့်
ညွှန်သည်ကို အသားလွတ်မုန့်နေသော သားငယ်သည် ဖခင်၏
နှစ်သိမ့်စကားကို ကြားလျှင် မကြားတကြားနှင့် ရေရွတ်လိုက်နဲ့
ဤလိုဖြစ်ပေ၏။

"ကနည်းမှာပေါ့၊ မိတ္တဝီနှင့် စားသလားအသိတာ"

ဦးလှအောင်

မှတ်ချက်။ ။ မိတ္တူဝိဒ္ဓကသည် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း၌ တော်ပြတ်မဲ့တော်ပြီး နောက်ဆုံးဘဝမှာပင် ထမင်းဝအောင် စားမသွားရရှာသူဖြစ်၏။ ရဟန္တာတစ်ပါးသို့ ကပ်လျှရမည့် ဆွမ်းကို တောမီးလောင်ရာ၌ စွန့်ပစ်ခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ် ဝိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

စီးကွက်လျှပ်နေတော့မယ်

လခစားအမှုထမ်းဖြစ်နေသော လှတောသားတစ်ယောက် အိမ်သို့ ရပ်ဝေးစဉ်သည် ရောက်လာသည်။ ထိုရက်မှာ လှတောထုတ် ရက်ဖြစ်သောကြောင့် အားနာရန် မလိုဟုထင်နေသည်။ သို့ရာတွင် အထင်နှင့်အမြင် အများကြီးလွှဲနေသည်။

စဉ်သည်အား အိမ်ရှင်မနှင့် ကလေးတွေသာ စည်ခဲ ကျွေးမွေးကြသည်။ အိမ်ရှင်ကိုကား မတွေ့ရ။ သူ့ကိုယ်စား စာကလေး တစ်စောင်သာ ရောက်ရှိ၍လှသပုံမှာ ...

“ဆရာခင်ဗျား”

“ကြွေးရှင်တွေ မီးကွက်ကို ကျိုးငှက်ဝိုင်းသလို တော နင်းပြီး ရွာနေကြတဲ့အတွက် ခုခံခေါင်းထဲမှာ ပုန်းနေရပါ တယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် ပုန်းနေပါရစေဦး။ ကျွန်တော် မသိဘဲလဲ ပြန်မသွားပါနဲ့။”

ဟူ၍ ရေးသားပါ ရှိသည့်အတွက် စဉ်သည်မှာ ဖင့်ဆောင့်၍ ရယ်မောနေရလေ၏။

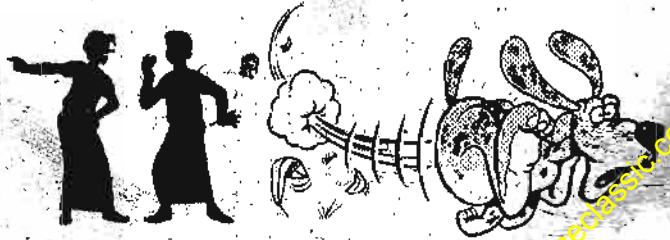

နွားစပ်ကြီးများကား

ရွှေဘိုမြို့သို့ ရောက်လာကြသောလှတောသားများသည် တမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်အချို့ကို ဈေးအနီးတွင် မြင်လိုက်သည်။

“အလိုလေး ဘုရားဘုရား၊ လှူကောင်ကြီးတွေကဖြင့် လကွယ်၊ ဒီဈေးထဲမှာ လှည်းကဖြုတ်လွှတ်လိုက်တဲ့ စပ် နွားကြီးတွေ ယောင်ပေယောင်ပေနဲ့ လမ်းသလားနေသလား မှတ်ရ”

ချိုကလေးကား သိုဖားဖားကိုင်းထွေးထွေးနှင့် တိုင်းခြား မျိုးစပ်နွားကြီးတွေကို မြင်ယောင်ပြီး၊ ထွားကျိုင်းပုံယှဉ်ဟပ်လို့ကိန် ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သိကြားမင်းခုတေဂျာပေပြီ

ထမင်း စားသောက်ပြီးနောက် လှတောသားများသည် ကုန်စိမ်းတန်းသို့ လျှောက်လာကြရာ၊ အမျိုးကောင်းသော မိုးမျှော်ငရုတ်သီးများကို မြင်ကြရ၏။

“ငရုတ်သီးတွေက ထွားပေါ့ကွာ” ဟု တစ်ယောက်က စလိုက်ရာ၊ ဈေးသည်က “ယာထံမှာ ကျန်နေခဲ့တာတွေကဒါထက် ရှည်လဲရှည်၊ တုတ်လဲတုတ်တယ်၊ မရွက်နိုင်လို့ထားခဲ့ရတာ” ဟု ဖြေသည်။

“အလိုလေးကွယ်၊ တို့အိမ်ဘေးမှာ အလှေကျပေါက်နေတဲ့ မိုးမျှော်ငရုတ်သီးများ ရှည်လွန်းလို့၊ တာဝတိံသာ သွားထောက်နေတာနဲ့ သိကြားမင်း ကြောက်အားလွန်ဖြိုး၊ နတ်သစ်ကြွေပါရောလား” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဆေးထိုးစာပိနဲ့ လက်ထပ်ခြင်း

ဇနီးသည်ချူချာသောကြောင့် ဆေးခန်းသို့မကြာခဏ လိုက်ဖို့ နေရသော လှတောသားသူငယ်ချင်းကမေးကြ၏။

“မင်းမိန်းမ ဘယ်နှယ့်နေသလဲ”

“ဒီလိုပဲကွာ”

“ဆေးထိုးနေရတုန်းပဲလားဟေ့”

“မေးမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ ငါနဲ့ကွာပြီးဆေးထိုးအပ်နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရ ကောင်းမလား စဉ်းစားမိတယ်”

မတူကုင်မတူပေနဲ့

လှတောသားလူကြီးများသည် ကိုယ့်ရွာသားလူငယ်များကို ကြီးပွားစေချင်သည်။ တိုးတက်ကြစေချင်ကြသည်။ အနေနှင့် လူရွက်လူမွန်များ ပေါ်ထွက်စေချင်ကြသည်။ မျှော်လင့်သလို အားလွယ်ဖြစ်မလာသည့်အတွက် အောက်ပါအတိုင်း ညည်းညူကြသည်။

“ပညာအရာနဲ့သာ ယှဉ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျိုးကန်းသားနဲ့တောင် လှတောသားက ဒေဝဒတ်အဆင့်မီအောင် မနည်းကြိုးစားဦးမှာပါ”

သူတစ်ပါးကို ပြောရာတွင် မညာသလိုလို ကိုယ့်ကိုလည်း မညာတတ်ကြပေ။

နေရာမှန်

ထိုသို့ ညည်းညူနေစဉ် မူလတန်းကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်သည် အဝကျယ်ပြီး အနားပြန်သော ထန်းရွက်ဦးထုပ်ကြီးကို မျက်နှာပျောက်အောင် ဆောင်းပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာရာ ...

“ဟလိုလေးကွယ် ...ကလေးရဲ့ ဆင့်နားရွက်ကို ကြွက်မှာတပ်ပလေ” ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

တန်ပြေးကြီးပုံများ

နွားကောင်းကိုင်သော ဥဒဲဘုတ်ရွာသားလယ်သမားတစ်ဦး နွားရောင်းမည့်သတင်းကြား၍ လှတောသားလယ်သမားတစ်စုသည် နွားဝယ်ရန် ရောက်သွားကြ၏။ နွား၏အမွေး၊ အသွေး၊ ဒေါက်၊ အလျားခြစ်ခုံ စသည်များကို ကြည့်ပြီးနောက် သွားကို ဖြဲကြည့်ကြ၏။ နွားကို ကြိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဈေးကိုမေးလိုက်ရာ နွားရှင်၏ အဆိုကြောင့် လှတောသားများ မျက်လုံးပြူးသွားကာ...

“ဟလိုလေးကွယ်၊ နွားရောင်းဈေးကိုမေးလိုက်ပါတယ်၊ ဝေယျာရာမင်းကြီးရဲ့ ပစ္စယဆင်ဖြူတော်ကို အဆင်တန်ဆာ အလုပ်အကျွေးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီးတန်ကြေး ပြုနေပါတယ်လားကွယ်” ဟု တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ခပါးလုံးများပုံက

လှတောရွာစောင်ပိုင်းတွင် ကျင်းဝသော အလှူမှု ထမင်းစားပြီးပြန်လာသော မြောက်ပိုင်းသားတစ်ယောက်သည် အလှူလာသောလူများကို လမ်းတွင်တွေ့ရာ “ဘာကျေးလဲ၊ စားလို့ကောင်းလား” စသည်ဖြင့် မေးကြ၏။ အလှူပြန်၏ အဖြေမှာ ...

“အလှူမှာ ထမင်းစားမယ်ဆိုရင် ဒီအတိုင်းမသွားကြနဲ့၊ ဆန်ခါတစ်ချပ် ထမ်းသွားကြမှဖြစ်မယ်၊ တစ်ယောက်က ပါးစပ်တိုးပြီး ခံ၊ အဲဒါမှဖြစ်မယ်” ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။

မြေပွေးကိုပဲနမ်းပါမယ်

ကားတစ်စီးသည် ရွှေတို-ဝက်လက်နယ်စပ်အရောက်တွင်ရှာဖွေရေးက တားသောကြောင့် ရပ်ပေးလိုက်ရ၏။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ဝင်များက “ဆန်ပါသလား”ဟု မေးလည်းမေး၏။ တက်ပြီးလည်းကြည့်၏။

ကားပေါ်တွင်ပါလာသော လှတောသားတစ်ယောက်၏ အဖြေမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

“ဟလိုလေး၊ မြေပွေးနဲ့နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်ရဲပါတယ်ဗျာ၊ ဆန်နဲ့တော့ ပလူးပလဲမလုပ်ရဲပါဘူး”။

အိုင်ခက်တဲယု

လှတောသားတစ်ယောက်သည် မန္တလေးမှအပြန်တွင် အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ကား ကြည့်ခွဲကြောင်း၊ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း လှုပ်ရှားမှုများ အံ့ဩစရာကောင်းကြောင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာပြောနေရာ....

“မင်းကလဲကွာ၊ ဒါပဲပြောနေတာပဲ၊ ဘာကဘယ်လို အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာလဲ ပြောဦးမှပေါ့”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မေးလျှင်
“ဟလိုလေး၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းများတော့ကွာ၊ ရုပ်ရှင်

ထဲမှာပါတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အဝတ်အစားအသောင်အယောင်တွေက ကဏ္ဍကမြင်းကို ကကြိုးတန်ဆာ ဆင်ထားပုံနဲ့ တူလိုက်လေကွယ်ရဲ့”

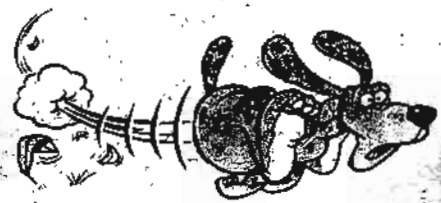

ပြီးလျက်တဲ့ဟုန်းဟယ် ...

ဇာတ်ပွဲများသည် ရုံဝင်ခကြီးမြင့်လာ၏။ ဖျာဈေးတက်လာ၏။ ဖျာအရွယ်အစားမှာမူ ရပြာစရာမရှိ။

နာမည်ကြီးဇာတ်ပွဲ ကြည့်ပြီးခဲ့သော လှတောသားတစ်ဦးအား မကြည့်ရသေးသူများက ပွဲကောင်းလား၊ မင်းသားကောင်းလား၊ မင်းသမီးကောင်းလား စသည်ဖြင့် မေးမြန်းကြရာတွင် “ဗျာတောရရဲ့လား” ဆိုသော အမေးလည်းပါ၏။

“ဗျာလားရတော့ရပါရဲ့အေ၊ ရုံထဲရောက်လို့ တိုက်ဖျာ ကိုယ်လိုက်စွာတော့ ဟလိုလေးဗျာတဲ့၊ ဆယ်ပြားနေနဲ့ မှားနေတော့တာပဲအေ”

ပြချပ်လောက်ပိက္ခိပါတယ်

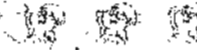
ထင်းကုန်သည်တစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အရင်
ဝတွင် စုပုံထားသောထင်းများကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ဆိုင်ထဲဝင်လာ
၏။

“ငါ့ထင်းကို မဝယ်ဘဲဘယ်ကထင်းတွေ ဝယ်ထားတာလဲကွ”

“ခင်ဗျားထင်းသုံးမယ့်အစား ကောက်ရိုးကို ခွဲခြားလုပ်ပြီး
သုံးပါရစေဗျာ”

“မတရားမပြောနဲ့ကွာ၊ ငါ့ထင်းတွေဟာ မီးရထား
ဘတ်ကို ဧလီဖားတုံး အဖြစ်သွင်းပို့ထားကွာ၊ ခင်မင်တဲ့
လူတွေမို့ ထင်းအဖြစ်နဲ့ မင့်ဆိုင်ပို့ထားကွ”

“ဟလိုလေး ဧလီဖားတုံးတဲ့၊ ခင်ဗျားဧလီဖားတုံးဆိုတာတွေ
ဟာ သုံးပုံမဲချပ်လောက်မှ မကြီးပါကလားဗျာ”

မာဂျိတ်ပုံကုန်က ...

လှတောသားတစ်စု ရုပ်ပြီးစကားပြောနေသော အိမ်ရှေ့
မှလူတစ်ယောက်ဖြတ်လျှောက်သွားရာ စကားပြောနေသူများထဲ
မှတစ်ယောက်က အော်မေး၏။

“ဗျို၊ ဦးလေး၊ မာရဲ့လားဗျ”

မာပါလကွယ်၊ စကျင်ကျောက်နဲ့ ထူထားတဲ့ ဒီဝကထက်

တောင် မာလိုက်ချင်သေးသကွယ့်၊
အတုမရှိသော ဆေးဆရာကလည်းမာ၊ စကျင်ကျောက်
ကလည်းမာရာ အလွန်ကောင်းသော သုံးနှုန်းပုံဖြစ်ပေ၏။

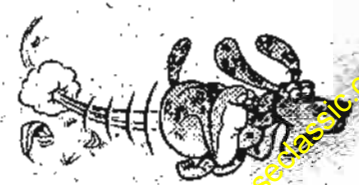

မာဘဲပေးကုမာ ဇောဂါက

လုပ်ခရှင်းလာသော အလုပ်သမားများသည် တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်ပြောရင်း အကြော်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်
က အကြော်မှာပြီး ရေနွေးပန်းကန်ငှဲ သောက်လိုက်ရာက ...

“ဒီလိုမတရားလို့လဲ သူတို့မှာဒီလောက် ချမ်းသာနေတာ
ထင်ပါရဲ့”

“တို့သူဌေးအကြောင်းတော့ ပြောမနေနဲ့ဟေ့၊ လာဘ်ပေးရ
မှာဖြင့် ဇောတိကကွ၊ အလုပ်သမားကို လုပ်ခရှင်းပေးတဲ့ အခါကျမှ
ကုက္ကုဇ္ဈ”ဟု တစ်ယောက်က ဖြတ်ပြောလိုက်လေ၏။

ကနဦးခံရမှုအကြောင်း

သားယောက်ျားကလေးတွေ မွေးထားရသော်လည်း ကျား
ကျားလျားလျားမရှိ၊ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်း
သည်တွင် လုံချည်ခွေးချောင်းခတ်ကာ ဆံ့ရှည်ကျောဝဲနေသော
သားအားဖခင်သည် ကြည့်မရပေ။ ယခုသနပ်ခါး အဖွေးသားဖြင့်
အပြင်ထွက်ရန် ပြင်နေသောအခါ ...

“ဟဲ့သမီးတို့ ခါးတောင်းကျိုက်၊ တုတ်ကိုယ်စီ ဆွဲပြီး
ညည်းတို့အစ်ကိုကို လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်ကြစမ်း၊ လမ်းမှာဖက်
အနမ်းခံရမှာ စိုးရတယ်ဟဲ့” ဟုအော်ပြောနေလေ၏။

မီးထွက်တဲ့ပင်

တပည့်ကျောင်းသားများအပေါ်တွင် တတ်စေချင်တော်
စေချင်သောဆရာက စေတနာဖြင့် အချိန်ပိုသင်ပေးသော်လည်း
တပည့်များမှာ ရှုံ့မဲပြီးလိမ့်မိန့်နေကြ၏။ အတန်းလွတ်လိုက် သောအခါ
အပြင်မှအခြားအတန်းမှ ကျောင်းသားက “နောက်ကျလှချည်လား”
ဟု ဆီးမေး၏။

ယခုမှ ထွက်လာသောကျောင်းသား၏အဖြေမှာ ...

“ဟလိုလေးလေး၊ တို့ဆရာသင်ပုံကတော့ ထိုင်ရ
လွန်းလို့ ဖင်အခွက်က မီးထွက်နေပါပြီကွာ၊ ဆေးလိပ်မီး
တို့ချင်ရင် ငါ့ဖင်မှာသာလာပြီးတို့ပါတော့” ဟူ၏။

နွားဂဲ့လှပုံ

လှတောသား လယ်သမားများနွားဝယ်ရန် ရောက်လာ
ကြသည်။ နွားကြည့်ကျွမ်းကျင်သူကလည်း ပါသဖြင့်နွားကောင်းဖြစ်
သည်မှာ သေချာပြီ။

“နွားအလှတတော့ ဒီနွယ်မှာစံတင်ထားရတဲ့ နွားပါဗျာ”
ဟုနွားရှင်ကဆိုရာ၊ နွားကြည့်သော လှတောသားကဤလိုပြော
လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါစင်ဗျား၊ ဟိုရုပ်ရှင်မင်းသားကို ချဆွဲပြီး
ဆင်ပေးတောင်မှ ဒီနွားရဲ့အလှကို မမိပါဘူးဗျာ”

မိန်းမတွေလှတိုးမိတော့

ဘုရားပွဲတော်တွင် မျက်လှည့်ရုံတွင်းမှ တစ်ဖွဲပြီးသော ကြောင့်
လူများတိုးဝှေ့ထွက်လာကြ၏။ သားနားစွာ ဝတ်ဆင်လာသော ငြိမ်း
ဖွေးဖွေးမိန်းမတစ်ယောက်သည် ထိုလူအုပ်၏ အတိုးခံရသောကြောင့်
မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

ဤသည်ကို မျက်လှည့်ရုံဝမှလှတောသားတစ်ယောက်က
မြင်လိုက်ရာ ...

www.burmeseclassic.com

“ဟလိုလေးကွယ်၊ ရှိမဲ့နေလိုက်တဲ့မျက်နှာ၊ ရှိ၊ ဗွက်ထဲမှာ လူနှင်းခံရတဲ့ တညင်းသီးအဖွဲ့နဲ့ တူလိုက်တာ” ဟု အားရပါးရ ပြောလေ၏။

မြေမြို့တော်

မူးတွင် ရေလာနေသည်။ လှတောသားလယ်သမားများသည် ရေကို အလှည့် ကျလယ်ထဲသို့ ရေသွင်းနေကြရသည်။ ထိုအခါညိုပိုင်းတွင် ရေသွင်းခွင့်ရသည့် လယ်သမားလူငယ်များသည် လယ်ထဲသို့ သွားရန် တပျော်တပါးပြင်ဆင်ကြရာ မိခင်က မြေစိုးရိမ်သဖြင့် ဓာတ်မီးယူသွားရန် သတိပေး၏။ သားကမယူ ချင်။ ထို့ကြောင့် မိခင်က ပြောလိုက်ပုံများ ...

“ယူသွားမှ ဖြစ်မယ်ဟဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ မြေပေါ်လိုက်ပုံကတော့ မြေတွန့်သံတွေဟာ ကာလသားတွေတန်းစီပြီး ပလွေမှုင်းနေသလားမှတ်ရ” ဟု ရှိဖြစ်၏။

ကျိပ်ကတ္တားနဲ့ကျိပ်

မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ တက်လာသော်လည်း မိုးမရွာချေ။ တစ်ဖြည်းဖြည်း ဝေးပြီးပြယ်သွားသည့်အတွက် လူငယ်တစ်ယောက်က ...

“အချို့တိုင်းပြည်တွေမှာတော့ အခုလိုမိုးသားရှိပြီး မရွာရင် မိုးသားပေါ်ကနေ ရေခဲမှုန့်တွေ ဖျန်းချသတဲ့။ တျှစ်တို့လဲ ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဗျ”

ထိုအခါ လူကြီးတစ်ယောက်က ...

“ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပေါ့ကလေးရယ်၊ ဒေါင်းဥတို့ စာသူငယ်ဝပ်ရင် ရင်ကွဲသလို စာဥကိုဒေါင်းဝပ်ရင်လဲ ဥတို့သတဲ့၊ တို့လဲတစ်နေ့တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

လှုပ်ကုန်ပါ ... ကုန်ကုန်မြင်ကုန်

မိုးရာသီတွင် မိုးများသော ရန်ကုန်ဒေသသို့ ရောက်ခဲ့သော လှတောသားတစ်ယောက်သည် ရွာသို့ပြန်အရောက်တွင် ဤလိုပြော၏။

“ဟလိုလေး၊ ရန်ကုန်ခြင်ကို က်ချက်ကတော့ စောင်းလက်ပတ်ချုံထဲ ကျမ်းပစ်လဲတဲ့လူ ဆူးခြစ်ဖူးတွေနဲ့ နေသလို တစ်ကိုယ်လုံးခြင်ဖုနဲ့ ကုတ်ရာချည်းတိမ်ဖွာ”

ကောင်းလျက်တဲ့ကန်ဆက်

အလှူတွင်အသံချဲ့စက်နှင့်ပါလာသော ကက်ဆက်ပျက် သွားသည်။ နားညည်းသည့်အရသာ အပျက်မခံလိုသော ကာလသား များသည် ရွာထဲမှကက်ဆက်တစ်လုံးကို ယာယီပြေးဆွဲရန် စီစဉ်ကြရာ မည်သူ့ကက်ဆက်ကောင်းကြောင်း၊ မည်သူ့ကက် ဆက်ညံ့ကြောင်းသို့ ရောက်သွားရာ ...

“ဟလိုလေးကွယ်၊ အဲဒီလူကက်ဆက် ညံ့ချက်များ တော့ ညအချိန်များဖွင့်ထားရင် ဒန်အိုးဖုံးကို ရွေးသူခိုးလှန်ချ တဲ့အသံအတိုင်းပဲကွာ၊ သူကက်ဆက်တော့ မယူကြပါနဲ့” ဟု တစ်ယောက်က ကန့်ကွက်လေသည်။

မိုးဦးကျတဲ့အခါလျှင်

အိမ်ရှေ့တွင်ကလေးတွေ စီနေသည်။ ထမင်းဆာသည် ပူသုပူ၊ မုန့်ဖိုးတောင်းသူတောင်းဖြင့် ညနေစဉ်စည့်သည်များ ရောက်လာ ရာ ထိုကလေးများကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားကြ ၏။

“ဟလိုလေး များလိုက်တဲ့ကလေးတွေရယ်၊ မိုးဦးကျမို့တွေ ငေါက်နေသလားမှတ်ရ၊ ဒီအင်အားစုကြီးကို မင်းရတဲလဲခလေး နဲ့ဆိုရင် ရောယ့်တိုက်လို့တောင် ဝေါ့မလားသူငယ်ချင်းရယ်”

သိဒ္ဓတ္တညင်ယူသွားသောလေးကတော်

ကားဂိတ်တွင် သားရေခွကိုင်ကလေးများ ရောက်နေကြ သည်။ သူတို့သည် တွေ့မရောင် အကုန်ပစ်သော်လည်း မမိချေ။ နိုင်းနိုင်သားတစ်ယောက်သည် ကွမ်းယာဝယ်စားနေရာက ...

“ညံ့ပါကွာ၊ ဒါနဲ့များဗတ်ခွကိုင်ရသေးလား” ဟု အပြစ်တင် ၏။

ထိုအခါ အပြောမခံနိုင်သော လူတစ်ယောက်က ...

“အမယ် ကလေးတွေကတကယ်မဝစ်လို့ပါ မောင်ရာ၊ လှတောသားများ ဗတ်ခွဘယ်လောက်တည့်တယ်၊ တော်တယ် ဆိုတာ မောင်ရင်မကြားဖူးသေးလို့ ဒီလိုပြောတာ၊ သိဒ္ဓတ္တ မင်းသားတောင် လေးအတတ်ကို လှတောသားဆိုကသင်သွား ရတာငါ့လူရာ” ဟုဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

ခါးရုတ်ကောင်ကိုမီးတိုသောအခါ

ထိုအချိုးသမီးမှာ ဓမ္မလေးမှလှတောသို့ပြန်လာသော လှတော သားများနှင့် တွေ့တတ်ပေသည်။ လှတောသားများနှင့် ကပ်လျက်နေရာ ရပြီးနောက် မကြာမီကားထွက်လာရာ၊ ကားဆောင်၍ ထိမိတိုင်း တွန့်တွန့်သွားသည်။ စစ်ကိုင်းအဝင်တွင် “ဘယ်နှယ့်ကြောင် ခါးတို- နေရတာလဲ” ဟု ရန်တွေ့တော့သည်။ “မတိုးပါဘူးဘူး၊ ကားက

www.burmeseclassic.com

ရုတ်တရက်ရပ်လိုပါ။

“ဘာမှတ်နေသလဲ”

လှတောသား၏ စိတ်က သည်းခံနေသော်လည်း ဝသိက မနေတော့ပါ။

“ဘာမှတ်ရမှာလဲ၊ ခါးခုတ်ကောင်မှတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ပစ်မှားပေလို့၊ ခင်ဗျားယူမိတယ်လုဟာ မသာ အလောင်းပိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်သိလား၊ ဒါနဲ့ ဗျားတွန့် တွန့်သွားလို့တော့ ခါးခုတ်ကောင်မီးနဲ့ ဟိုသလားမှတ်ရ”

လှချင်လှနိုးလှ

လှတောသူ မိခင်အိုကြီးအနေနဲ့ သမီးဖြစ်သူ နေမကောင်းဘူး ကြားတဲ့အတွက် မုံရွာမြို့ကို အပြေးအလွှား ရောက်လာပါတယ်။ သမီးကို မြင်ရတဲ့အခါ ဖိလို့လိမ်းလို့ ရယ်ရယ်မောမော ထူထူထောင်ထောင် မြင်ရတဲ့အတွက် အမော ပြေသွားလေရဲ့။

“အမေမြင့်ကွယ် ပူလိုက်ရတာမီးပုံထဲလိမ့်ကျသလား မှတ်ရတယ်၊ အခုဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သမီးက တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်တယ်။

သမီးရဲ့စီးပွားရေးက အလားအလာကောင်းပြီး လက်ရှိအခြေအနေကလဲ ပြည့်စုံတဲ့အခြေအနေပါ။ ဒီလိုသူတို့သမီး ဝိဒီယို တီဗွီ

ကက်ဆက်၊ တိုက်တာ၊ ကားနဲ့ရွှေငွေ အဝတ်အစား ပြည့်စုံပေလေ့ သားသမီးမပြည့်စုံဘူး၊ ဆိမ်ထောင်သက် ကိုးနှစ်အတွင်းမှ သားသမီး လိုချင်ခါမှ မရ။

အဲဒါတွေအားလုံးကိုသိထားတဲ့ မိခင်အိုက သမီးဖြစ်သူ တိုးတိုးကပ်ပြောတဲ့ စကားအဆုံးမှာ

“သားသမီးလိုချင်လို့ ခူးနေတဲ့လူကိုမှ ကလေးထုတ်ရ တယ်လို့အေး၊ ကာကဝလ္လိယအိမ်ကို သူခိုးခိုးတယ်ဆိုတာ တော်ဦးမယ်”

ကာကဝလ္လိယဆိုတာ မြေကြီးပေါ်မှာနေပြီး အုတ်ခဲကို ခေါင်းအုံးအိပ်ရတဲ့ လင်မယား။ အဲဒီလင်မယားမှာမှ အဝတ်တစ် ထည်တည်းပဲရှိတဲ့ သူဆင်းရဲ၊ အဲဒီအိမ်ကို သူခိုးခိုးခံရတာနဲ့ နှိုင်းလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ စာပေဗဟုသုတ အတန်အသင့်ရှိတဲ့ သမီးအနေနဲ့ လိမ့်နေအောင် ရယ်မောရပါတယ်။

“ကြေးရှင်တွေ ဇီးကွက်ကို ကျီးငှက်ပိုင်းသလို တောနှင့်ပြီး ရွာနေကြတဲ့အတွက် သစ်ခေါင်းထဲမှာပုန်းနေရပါတယ်၊ တစ်ကုန်တစ်ကုန် လောက်ပုန်းနေပါရစဉ်း၊ ကျွန်တော်မသိဘဲလဲ ပြန်ပစ္စည်း

မျှော်ရည်ပျက်

လှတောရွာမှာ ဈေးသည်ရှိတယ်။ မြင်းလည်းသမားကားသမားရှိတယ်။ ဆန်စက်အလုပ်သမား၊ စပါးဒိုင်အလုပ်သမားရှိတယ်။ သို့သော်လည်း အဓိကစီးပွားရေးမှာတော့ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး လုပ်ကိုင်ခြင်း။

လှတောသား လယ်သမားတွေရဲ့ အားကိုးအားထားပြုရတဲ့ ရေကမိုးရေမဟုတ်ဘူး။ မိုးမြစ်မှဆည်မြောင်းနဲ့ သွယ်ယူတဲ့မြောင်းရေသာ ဖြစ်တယ်။ လယ်ယာသီးနှံက သူ့ရာသီသူ့ အချိန်အခါနဲ့ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်တဲ့အတွက် မြောင်းရေလာချိန် တန်လို့မှမလာရင် ဆည်မြောင်းရေကို ရှည်းစားမျှော်လားမျှော်ရရဲ့။

အခုလဲဆည်မြောင်းရေ တသွင်သွင်စီးပြီး လာနေရာက ပြတ်သွားတဲ့အတွက် လှတောသားလယ်သမားတွေ ဆည်မြောင်း ရေကို မျှော်ကြရပြီး အချိန်မီမှပြန်လာပါ့မလား။ နောက်ကျမှ လာရင်တော့ အခက်ပဲအစရှိတဲ့ ပူပန်စိတ်အပြည့်နဲ့ပေါ့။

မကြာမီ “မြောင်းရေလာပြီဟေ့” ဆိုတဲ့ အသံကြိုကြားတဲ့အခါ လယ်သမားတိုင်း အပြေးလာပြီး ရေသွင်းကြတာပေါ့။ ရေလိုနေတဲ့ လယ်ကွင်းထဲကို ရေသွင်းကြတာပေါ့။ ရေလိုနေတဲ့ လယ်ကွင်းထဲကို ရေသွင်းတာက ချောပြောင်နေတဲ့တွင်းထဲကို ရေသွင်းသလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ လယ်တစ်ကွက်မှာ ရေပြည့်ဖို့က အလွန်ကြာတာပဲ။

မိုးရာစာအုပ်

တချို့လဲ လယ်ကွက်သေးသေးကလေး တစ်ကွက်။ တချို့လဲ တစ်ဝက်လောက်ပဲသွင်းရသေးတယ်။ မြောင်းရေပြတ်သွားပြန်ပြီ။ ဟာဒုက္ခပါပဲ။ ညည်းသူညည်း၊ စိုက်ချိန်နောက် ကျတော့မှာပဲ ပြောသူပြောစေလေ။

တစ်နေ့လာနီးတစ်နေ့လာနီးနဲ့ မျှော်နေလိုက်ကြတာ၊ သုံးရက်ကြာရှိသည်ထိ နောက်ထပ်တစ်ဖန် မြောင်းရေမလာတဲ့ အခါမှာတော့ မြောင်းကောင်ပေါ်မှာ တန်းစီပြီး ထိုင်နေတဲ့လယ် သမားတွေထဲက တစ်ယောက်က ..

“အလိုလေးကွယ်ဆည်ရေရဲ့၊ ဆည်ရေမလာလို့

မျှော် ရလွန်းတာနဲ့ လူတွေရဲ့ လည်ပင်းလဲ သစ်ကုလားအုတ်လည်ပင်းဖြစ်ပြီ။ လာမယ့်လာတော့လဲ လူနာဆေးသွင်းသလား မှတ်ရတယ်ဟေ့”

မကြည့်မရွှင်ဖြစ်နေသူမှာ အခုမှပဲ ရယ်မောမိကြတော့တယ်လေ။

“အလိုလေး၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က မိုးကတာ ဟုတ်သေးလဲ၊ လှတောမှာရွာတဲ့ မိုးကမှ မတရားကောင်းလွန်းလို့ ဗြဟ္မာနစ်ဆယ်က ဗြဟ္မာတွေ ရေကျွေးနေကြရပါကလား”

ကလေးစဉ်ကတည်းက မြင်း

လူတွေသုံးစွဲနေတဲ့မြင်းထဲမှာ မြင်းကျားအလွန်ရှား ကယ်။ ကျားစီးတဲ့မြင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြင်းလှည်းမှာသွားတဲ့ မြင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်းကျား မရှိသလောက်ပါပဲ။ မြင်းနီ၊ မြင်းနက်၊ မြင်းဖြူ၊ ဒါပါပဲ။ ကျားချင်ရင်လဲ ဝမ်းစိုက်မှာ အစက်ကလေး၊ ထိပ်မှာ ရင်အုပ်မှာ နည်းနည်းပါးပါးပါပဲ။

လှတောသားတွေအနေနဲ့ မြင်းလှည်းကိုနေ့တိုင်းထိတွေ့ နေရတဲ့အတွက် မြင်းကိုအမြင်မစိမ်းဘူး ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ကနေ့သူတို့ မြင်ရတဲ့ မြင်းကတော့ လူတိုင်းအာရုံစိုက်ရသည့်အထိ ကျားနေတယ်။

“ဘယ်က မြင်းလဲကွ”

“တောင်ပိုင်းက မြင်းပါ”

“အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ခေါင်းပေါင်းကျားပေါင်းပြီး တူးရွင်းတောင်ခြေမှာ စီးခိုတဲ့မြင်းထင်တယ်ကွ”

တစ်ယောက်က စလိုက်တဲ့အတွက် တသောသော ရယ်မော ပြီးနောက် နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ...

“ပြတိုက်ထဲမှာ ထားတဲ့အလောင်းစည်သူမင်းကြီးရဲ့ မြင်းကို ခိုးလာတာ ဖြစ်ရမယ်။ ခြောက်တစ်နဲ့တော့ တန်းနေတာပဲ”

ရယ်မောသံတွေ ညနေဆဲမှာပဲ မြင်းကျားတပ်တဲ့ မြင်းလှည်း ထဲ တောင်ပိုင်းကမြောက်ပိုင်းကို မောင်းလာပြန်တယ်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေတဲ့ လှတောသားတစ်ယောက်က မြင်းကို မျက်တောင်မစတိတ်

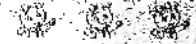
စိုက်ကြည့်ပြီး။

“ပုလိုက်တဲ့မြင်းကွ၊ ခွေးလားမှတ်ရတယ်ဟေ့”

ကားလာစောင့်တဲ့ ခရီးသည်တွေဟားတိုက် ရယ်စေမယ့် သူမရယ်ဘူး။ သူ့တာဝန်က ရယ်ဖို့မဟုတ်၊ ပြောဖို့ပဲဖြစ်တဲ့အတွက်...

“ကျားလိုက်ပုံများကလဲကွယ်၊ နွားနက်ကို ထုံးရေနဲ့ ပက်ထား သလားမှတ်ရ”

ဟုတ်ပါတယ်။ ရှားပါတဲ့နွားပြောက်များမှာ အနက်ပေါ် အဖြူ ပြောက် အဖြူစက်တွေ ကြဲပက်ထားသလိုပြောက်ကျားနေတာကလား။ ခရီးသည်တွေကတော့ ဟဟားဟားဟား ရယ်မောမဆုံးကြပါဘူး။

ဘာများလဲလို့

မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို လှတောသားတစ်စု ရောက်လာပါတယ်။ မြို့ခံမိတ်ဆွေက အရေးတယူကြိုဆို ခည့်ခံကြတယ်။ လှတောရွာနေ မိတ်ဆွေများရဲ့ အကြောင်းကိုမေးမြန်းစုံစမ်းရင်းနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော တသောသောပါပဲ။

ခဏနေတော့ အိမ်ရှင်ကပြောတယ်။

“စတိတ်ရိုးလက်မှတ် ဝယ်ထားရတာနဲ့ ဦးကြီးတို့ကြီး ရောက်တာနဲ့အတော်ပဲ” တဲ့။

အေးအေးဆေးဆေး တစ်ညနေလုံးအပန်းဖြေအားလျှော့

လိုက်ရလို့ ဦးကြီးတွေ လန်းဆန်းလာကြတယ်။ ရေမိုးချိုးအပြီး ထမင်း
စားပြီး အတော်ကြာတော့ စတိတ်ရှိုးကျင်းပတဲ့ နေရာကိုရောက်
လာကြတယ်။

စတိတ်ရှိုးကျင်းပတဲ့နေရာက လူသွားလူလာစည်ကား
တဲ့ကားလမ်းကို ပိတ်ထားတာကလား။ ကားကိုပိတ်ထားလို့ ရပေမယ့်
ခြေကျင်သွားတဲ့သူကိုတော့ ပိတ်မထားဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ပွဲခင်းထဲ
ဝင်ရတာ အတော်ခက်ခဲတယ်။ တိုးဝှေ့ တိုးကြိတ်ပြီး ဝင်ရတာ
မဟုတ်လား။

ပွဲခင်းရဲ့ဘေးမှာ သုံးထပ်၊ လေးထပ်တိုက်ကြီးတွေရှိထား
တဲ့အတွက် ဦးကြီးက မော့ကြည့်ပြီးပြောပါတယ်။

“အလိုလေးကွယ် ခင်းတိုစတိတ်ရှိုးနေရာပဲ တောင်ကြား
ထဲကလှည်းလမ်းမှာ လာပြီးကျင်းပနေသလား မှတ်ရ”

ရှေ့မှာ၊ နောက်မှာ၊ ဘေးမှာ ပရိသတ်တွေရှိနေတယ်။ အဲဒီ
လူတွေက ဟားတိုက်ပြီးရယ်မောကြတာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဦးကြီးသုံးယောက်အနေနဲ့ ပွဲပြီးအောင်
ကြည့်ပါတယ်။ ကြည့်ပြီးလို့အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်ရော ပြောပါတော့
တယ်။

ပထမစတင်တဲ့ဦးကြီးက
“စတိတ်ရှိုးဆိုလို့ တာပါလီမိုမှတ်တယ်၊ လက်စသတ်တော့
အသံမတောင်းတဲ့ လူတွေကုန်းအော်တဲ့ ပွဲပါကလား။”

ဒီအခါ ဒုတိယဦးကြီးက ...

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်းဆိုတဲ့အသံကြီးကလဲ မြည်လိုက်လေ
ကွယ်၊ ဗုံးကြဲနေသလား၊ အမြောက်နဲ့ ထုနေသလားမှတ်ရ ...

နောက်ဆုံးဦးကြီးကတော့ ...

“ဘင်တီးတဲ့နေရာက လူကိုကြည့်ရတာ သူ့အစားမောလိုက်
လေကွယ်၊ ကျေးတော့ခွေးရေကူးနေသလားမှတ်ရ”

အိမ်ရှေ့ခြံမြို့သားကြီးမှာ အတော်စိတ်ညစ်သွားပေမယ့်
စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ပဲ ရယ်မောနေရရှာလေရဲ့။

၁၀ ကြီးဆုံးသေမီး

မန္တလေးမီးကြီး လောင်ကျွမ်းနေဆဲမှာပဲ မန္တလေးမြို့နဲ့
အဆက်အသွယ်ရှိသူတွေ၊ အမျိုးအဆွေရှိသူတွေ၊ မိတ်ဆက်ဟာရှိသူတွေ
အပြေးအလွှား ရောက်လာကြတယ်။ ရောက်လာပေမယ့် အနီးအနား
ကို လာခွင့်မရဘူး။ အဝေးကပ် ကြည့်နေရတယ်။

အဝေးကကြည့်နေရပေမယ့် တက်လာတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ၊
မီးတောက်ကြီးတွေကို ကြည့်ပြီးစိတ်နှလုံးညှိုးချိုးကြေကွဲ ကြရတယ်။
ဒါပဲတတ်နိုင်ကြတာကလား။ ဒီအထဲမှာ သယ်ကြ ဝိုးကြ၊ ပြေးကြ၊
လွှားကြတဲ့လူတွေကို မြင်ရတဲ့အခါမှတော့ လှတေးသားဝါးတစ်
လှုပ်ရှားလာတယ်။

နိလုအောင်

အလိုလေးကွယ်များလိုက်တဲ့လူတွေ၊ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးကလူတွေ မန္တလေးတစ်မြို့ထဲမှာ စုနေကြရောသလားဟဲ့

“ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ ကြည့်တဲ့ရတနာတိုင်း မရယ်ဘဲမနေနိုင်ဘူး”

ဒါနဲ့ပဲ ကားစီးပြီးမြန်မာကြရင်းနဲ့ ကားပေါ်မှာ ပြောလာကြတယ်။ ပထမလူက ညည်းညည်းညူညူနဲ့၊

“အင်း ဝက်လက်မီးကြီးတယ်ကြီးတယ်နဲ့ မန္တလေးမီးကို တော့မမိသေးဘူး၊ မန္တလေးက စံချိန်ချိုးသွားပြီ”

“အမယ် ဝက်လက်မီးလဲကြီးတာပဲနော်၊ ညကြီးသန်းခေါင်လောင်တဲ့ဝက်လက်က မီးရောင်နဲ့ထပြီး ကျုပ်တို့အိမ်ကကလေးတွေ စပါးလုံးရွေးတာ သုံးတင်းရတယ်”

ဒီအခါမှာ တတိယလူက ...

“ရွှေဘိုမီးကော၊ ရွှေဘိုမီးက ဝက်လက်မီးထက်ကြီးတာပေါ့၊ ဖိုးလမင်းကိုမှိုင်းစွဲနေလို့ လေးငါးရက်ဟာ ဘယ်မှာလဲသတိတော့လဲ”

ပထမလူက ပြန်ပြီးချေပပုံကတော့

“မင်းတို့မီးတွေဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး၊ မန္တလေးမီးနဲ့ စာတော့မင်းတို့ဟာဆေးလိပ်မီးပွားလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်ဟေ့”

ကားအတူစီးကြတဲ့ ခရီးသည်တွေမှ ဝ ရယ်ရလွန်းလို့ အူနာနေပေမယ့် သူတို့သုံးယောက်ဟာ ခပ်တည်တည်ပဲ။

တောပြောင်ခန့်ဖြားပျံ

ရွှေဘိုကားပေါ်က လူဆယ်ယောက်ခန့်ဆင်းကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအထဲက ခြောက်ယောက်အနေနဲ့ ဝက်လက်ကိုခရီး ဆက်မည့်သူများ ဖြစ်ဟန်ရှိတယ်။ ဒီခြောက်ယောက်ထဲမှာ ပုပုကွကွ မျက်နှာဖောဖော၊ အသားဖြူဖြူနဲ့ လူတစ်ယောက်က ပရိသတ်ထဲမှာ ထင်ရှားနေတာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လူတွေသတိပြုမိတယ်။

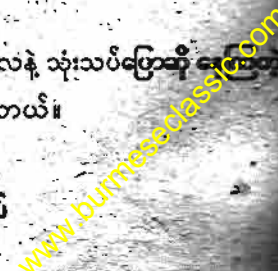
သူ့သူ့ပုံဖြတ်က အများသောခရီးသည်တွေထဲမှာ ထင်းနေတာကလား။ သူ့ကို မန္တလေးက လာတာလို့ခန့်မှန်းကြတယ်။ ဝက်လက်သားမဟုတ်ဘူး။ အနီးအနားတော့ရွာတွေကလဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ဝက်လက်နဲ့လူတော့က အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လိုနေတဲ့အတွက် သိကြတာပေါ့။

ဒီလို လူလတ်တွေခန့်မှန်းတွေးဆနေဆဲမှာ အဝင်ပေါက်နားကစားပွဲမှာရှိတဲ့ လူငယ်လေးတစ်စုကတော့၊

“နုတ်ခမ်းမွေးကြီးချည်း အစိတ်သားလော့ကံ ရှိမယ်ထင်တယ်ကွ”

“ကုပ်နေလိုက်ပုံကတော့ လခြမ်းကြီးတွေ ကတ္တရာသုတ်ပြီးမှောက်ထားသလားမှတ်ရဟေ့”

ဒါကို လှတော့မျက်စိလှတော့လေနဲ့ သုံးသပ်ပြောဆိုနေကြတဲ့အထဲကိုတတိယလေသံတစ်ခု ဝင်လာတယ်။

“ဘာပဲပြောပြော ခန့်တော့တော်တော်ခန့်တယ်ကွ”

ဒီစကားကို ကြားလိုက်တဲ့လူကြီးတစ်ယောက်က ဆတ်ခဲ ခိုလှမ်းကြည့်ပြီး

“ခန့်ညားတာပေါ့ကွယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကားကားနဲ့ ဆိုတော့ တောကြောင်လား၊ အိမ်ကြောင်လား၊ အိမ်ကြောင် အထီးလားမှတ်ရဟေ့”

ကြားသမျှဆိုင်ထဲကလူတွေ သာမကအပေါက်ဝက လူငယ် ကလေးတွေမပါ ရယ်မောနေကြတော့တာပေါ့။

တကောယကျဂျိကချစ်မျိုး ...

လှတောသားတစ်ယောက်အကြောင်းကိုပဲ လှတောသား အများစုအဖို့ပြောစရာ ဖြစ်နေတယ်။ သူက မယားကိုအလွန် မြတ်နိုး တဲ့လူလေ။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ အိမ်ဆောင်ကျတဲ့လူလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သားသမီးတွေတောင် အထက်တန်းကျောင်း ရောက်နေပြီ။

တစ်နေ့တော့ မယားချစ်တဲ့ လူကြီးနဲ့သူ့မယားတို့ ခရီး သွားရာက ပြန်လာကြတယ်။ မယားကို ကားပေါ်က ချီပိုးချပေးမတတ် ဂရုစိုက်တယ်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ရွယ်တူ တချို့က၊

“ဖိနပ်ကလေး ဘာလေး ကိုင်ပေးမှပေါ့ဗျ”

မကြားတကြား အော်တယ်။

ကာလကံရှင်ကြားသလား မကြားဘူးလားတော့မသိဘူး။ မယားကို နည်းနည်းပဲ အဆွေခိုင်းပြီး သူကတအားထမ်းတယ်။ ရှေ့က သွားရင်းနဲ့မယားကို လှည့်ကြည့်ပြီး စကားပြောရတာလဲ အမောပဲ။

အဲ့ဒါကြောင့် ခုနက သရော်သူတစ်စုကပဲ ...

“ခါးထစ်ခွင်ပြီး ချီသွားနော်၊ ချီမသွားရင် လိုက်ဆွဲမှာ”

ဒီအခါမှာ ဆံပင်ညှပ်သူက လှမ်းပြောပါတယ်။

“သူတစ်ပါး လင်မယားကိုမနှောင့်ယှက်ရဘူး၊ ငရဲကြီး တတ်တယ်”

“သည်းလွန်းလို့ပါကွာ”

“အေးလေး၊ သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့ ဒါလောက်ဖြစ်စို့ မကောင်း တော့ပါဘူး”

ဒီအခါမှာ ဆံပင်ညှပ်ခုံပေါ်ကလူက

“သူချစ်တာကိုဗျ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ပြောပြော၊ သူကတော့ချစ်မှာပဲ၊ ချက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီး ထင်စားနေတာကြားက စားပွဲခုံခံနေလို့ တေးတယ် ထင်ပြီး စာပေးဆက်သွယ်တာ ငှုစောင့်တိတိဆိုတဲ့လူမျိုး ပေါ့”

ဓာတ်ပြားဓာတ်ထုတ်ထဲက ပြက်လုံးပေမယ့် မကြား တဲ့လူငယ်တွေသိပ်ပြီးသဘောကျသွားကြတယ်။

ဆံပင်အညှပ်ခံရသူက ဆက်ပြီး ...

“ဒီလူကြီးက မဖြစ်လို့ နေရတာ၊ ဖြစ်များဖြစ်နိုင် ဝယ်ဆိုရင် ကာနောယကွ တီးလူးအတုခိုးပြီး သူ့မယားကို ပါးစပ်ထဲမှာ ငိုထားချင်တာ ဆီရဲ့လား”

လူကြီးတွေ လူလတ်တွေမရယ်ပါ။ လူငယ်ကလေးတွေ ကတော့အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်မောနေကြလေရဲ့။

ကျေးဂျိတ်ပုံဂျယ်က ...

ထမင်းကျွေးရမယ့် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ တဲ့အတွက် လှတောသားအနေနဲ့ ဧည့်သည်ကိုထမင်းကျွေးဖို့ ပြင်ဆင် ရပါတယ်။ အိမ်ရှင်မကလဲအားမရ။ သားသမီးကလဲ မနားရ။ အိမ်နီးချင်းတစ်ချို့တောင် ဝင်ကူရသေးတယ်။

ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ သုံးနာရီလောက် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင် အပြီးမှာ ဧည့်သည်ရဲ့ရှေ့ကို ထမင်းတွေဟင်းတွေ ရောက်လာပါတယ်။ လှတောသားက ...

“သူငယ်ချင်းထထ၊ ထမင်းစားရအောင်၊ မရှိ ရှိတာကျွေး ရတာမို့အားတော့ ခပ်နာနာပဲ၊ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက် ချက်လိုက် ပြုတ်လိုက်တာကတော့ ဆင်အကောင်တစ်ရာသတ်ပြီး ချက်နေသလား ခုတ်ရပြီး ထမင်းပွဲဆဲကဟင်းကျတော့မပဲ ပုရွက်ဆိတ် ဂီလာနကို ချက်ထားသလား မသိဘူးလို့ ဖိတ်ထဲကဲ့ရဲ့မနေနဲ့”

ဧည့်သည်မှာ လက်ဆေးပြီးပေမယ့် မစားနိုင်သေးဘူး။ ဟားတိုက်ရယ်နေရတယ်။ ခဏကြာမှ ထပ်ပြီးလက်ဆေးရာက -

ငါ့ကို တောသားပဲကွာ၊ တစ်ခွက်ကောင့်ရို့ တော်ရော် ပေါ့ကွာ၊ ဘာပြုလို့အများကြီးချက်ရတာလဲ၊ အိမ်ရှင်မကို အားနာစရာ”

“ဟင်းခွက်တွေ များတာတော့မမြောနဲ့ သူငယ်ချင်းဘုရား ဆွမ်းတော်တင်ကို ခိုးလာသလားမှတ်ရ”

ဧည့်သည် ရယ်မောနေရပြန်ပြီ။

“ငါကလည်း ဟင်းခွက်များမှ သဘောကျတဲ့အတွက် အိမ်ရှင်မက ငါ့အလိုကျ စီမံထားရတာကိုးကွ၊ ငါကလဲ ဟင်းခွက် နည်းရင်ခွေးစာခွက်ထဲက အမိရိုးဖောင်ချမ်းသာ ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ယုပြီးစားဖွဲ့ပေါ်တင်ထားရစ”

ပဟမစကားမှာ ဆင်အကောင်တစ်ရာနဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ဂီလာ နပါတယ်။

“ဆင်အကောင်တစ်ရာကို သတ်ပြီးချက်ရင်လူအများကြီး လိုအပ်တယ်။ ချက်ချိန်ကြာညောင်းတယ်။ ပုရွက်ဆိတ်က သေးတော့ တယ်၊ ဂီလာနဆိုတာက မကျန်းမာသူ၊ မကျန်းမာလို့ ပိန်ချုံးနေတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ဆိုတော့ ပိုပြီးသေးကျေးတာပေါ့”

ချက်ပြုတ်ပြီး ထင်မြင်ရတဲ့ ပမာဏက ဆင်တစ်ကောင် မျက်မြင်က ပုရွက်ဆိတ်ဂီလာနဟင်း၊ အလွန်ထိမ်ကျစ်လျစ်အတော

ဦးကုဏ္ဍ

ပါ။ အဲဒါကြောင့် စကတည်းက တပြုံးပြုံးဖြစ်နေတဲ့ ဧည့်သည်မှာ နောက်ဆုံးစကားအရောက်မှာတော့ ဟားတိုက်နေရပါလေရော။

ဂျပူဒိုးဝတ်တဲ့ကင်္ဂါကလေး

လှတောသူတစ်ယောက်ရွှေဘိုဈေးက ပြန်လာတယ်။ အရောင်းထက်အဝယ်ကများတဲ့အတွက် စုံနေတာပဲ။ အဲဒီလို စုံနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ထက်ထရွန်စ တစ်ကိုက်ခွဲလဲပါလာတယ်။

“ဈေးသည်က ဒါလေးကျွန်တော့လို့ ဓာတ်လက်စတည်း ယူသွားပါဆိုပြီး ဈေးလျှော့ပေးတာနဲ့ ယူလာခဲ့တာတစ်ကိုက်ခွဲ ရှိတယ်။ ကလေးတွေအဖေမှာ ရုပ်အင်္ကျီဟောင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဒီအခါ လင်ယောက်ျားရဲ့ ငေါက်ငမ်းပုံက

“ရုပ်အင်္ကျီဟာ နှစ်ကိုက်ကုန်တယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား၊ တစ်ကိုက်ခွဲနဲ့သာ ရုပ်အင်္ကျီချုပ်ဝတ်ရင်တော့ ဂူကွစိုးဂျာကင်အင်္ကျီလိုလို၊ ပဋိက္ကယားကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီလိုလိုနဲ့ လူရယ်လိုက်လေမယ့်အမျိုး”

မြန်မာဇာတ်ပွဲကြည့်ဖူးတဲ့လူတွေ မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ နတ်ပြတ်တို့ ရုက္ခစိုးတို့ဝတ်စားထားပုံလေ။ ခေါင်းပေါ်မှာ စလောင်းဖုံးလိုလို မကိုဋ်ကလေး ဆောင်းပြီးဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက ဗိုက်ဟောင်းလောင်း၊ လက်မောင်းဟောင်းလောင်းနဲ့လေ။

လှတောသား၊ ကလေးစုဖူး

ဘုရားစောင်းတန်းအချို့မှာလဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ အင်္ကျီသေးသေးကွေးကွေး၊ တိုနံနံကလေးဝတ်ထား တဲ့နတ်ပြက်ကို သထိထားမိသူရှိကောင်းပါလိမ့်မည်။

လှတောသားက အဲဒီလိုစေ့စေ့စပ်စပ် မြင်တတ်တဲ့ အတွက် သူချုပ်ဝတ်ရင်ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အင်္ကျီကို ရုက္ခစိုး ဂျာကင်အင်္ကျီလို အမည်ပေးပြီးတဲ့နောက် ဆက်ပြောလိုက်ပုံက

“အေး . . . အင်္ကျီဝတ်ပြီးရင်တော့ မီးဖိုထဲက စလောင်းဖုံးကို ခေါင်းပေါ်မှာ ဆောင်းလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်ဟေ့”

အိမ်သားတွေရော၊ တက်ထရွန်တစ်ကိုက်ခွဲ ဝယ်လာမိသူပါ မကျွန် ဟားတိုက်ပြီးရယ်မောနေကြပါကော။

ဂျပူဒိုးပေါ်က

လှတောသားလူငယ်တစ်စု ဆည်မြောင်းရေလာမလား လို့မြောင်းဘောင်ပေါ်မှာ လာထိုင်ကြရင်းနဲ့ စပ်မိစပ်ရာ ပြောနေကြတာပါ။ နှစ်ယောက်လောက် ထိုင်ပြီး သုံးယောက်ရောက်လာဖို့ မခက်လှပါဘူး။ ဘာများပြောနေကြသလဲ၊ ဘာများ တိုင်ပင်နေကြသလဲ၊ သိခွင့်တာကလေး။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း လူများသလိုစကားတွေလဲ များပြားလာတော့တာပါပဲ။ စီခနဲ့ ပေါ်လာတဲ့အသံက ပြတ်မသွားဘူး။

“ဖော်ကာက ထိုင်နေရင်းနဲ့ခလုပ်နဲ့ပဲလိုက်ရင် တယ်လီဗီးရှင်းကြည့်လို့ရတယ်။ ခွီဒီယိုကြည့်မလား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား၊ အားလုံးရတယ်ကွ”

“ဂျက်လေယာဉ်ပျံက မင်းဖော်ကာထက်တောင်ရသေးတယ်။ တည့်တည့်ဆင်းမလား၊ တည့်တည့်တက်မလားရတယ်။ မင်းဖော်ကာရသလား”

“ဟေ့ ငါ့ဖော်ကာက ...”

မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ငြင်းခုနေကြတဲ့အတွက် ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ယောက်က ...

“တော်ကြကွာ၊ တော်ကြ၊ ဂျက်တွေ၊ ဖော်ကာတွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ငြင်းနေရအောင် မင်းတို့ပုစဉ်းတောင်စုံအောင် မြင်ဖူးလို့လား”

ရယ်မောသံများပေါ်လာပြီး ငြင်းခုံသံရပ်စဲသွားတယ်။

မနုဏေလုပ်ဂျီမဂျေအာဂျာ

အောက်အရပ် ပင်လယ်ပိုင်းကိုသွားတဲ့ လှတောသား တစ်ဦးကိုပြန်လာကြတယ်။ ပါလာတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကတော့ ငါးပိ၊

ငါးခြောက်၊ ငါ့ပြာရည်အစရှိတဲ့ ရေချိုကုန်တွေများတာပါပဲ။ သို့သော်လည်း ခရီးရှည်သွားရာက ပြန်လာတယ်ဆိုတော့ ရွှေမျိုးသားချင်းတွေရော၊ အိမ်နီးချင်းတွေရောပိုင်းအုံ နေတာပေါ့။

“ဟောဒါက ငါးနှစ်ခြောက်ဗျ”

“အလိုလေး၊ ငါးနှစ်ခြောက်ဆိုလို့ ကြည့်လိုက်ပါ့ငါး ဖောင်ရိုးခြောက်ပါပဲလား”

တစ်ယောက်က အော်လိုက်တဲ့အတွက် ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြတယ်။

“ဟောဒါက ငါးငါးပိ၊ ဟောဒါက ပုစွန်ငါးပိ၊ ငါးပိယူရတာဗျာ တော်တော်စိတ်ညစ်ရတာပဲ၊ လူတွေကလဲ ငါးပိကို စားတာ စားတာဗျ၊ နဲ့တော့ နှာခေါင်းရှုံ့တယ်၊ မကြိုက်ကြဘူး”

ပလပ်စတစ်ပုံးနဲ့ ထည့်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထုပ်စွတ်ထားတာကို ထုတ်ပေးရင်းညည်းတယ်။ ဒီအခါ ခရီးဖော် တစ်ယောက်က-

“ဟုတ်ပါဗျာ အီးကိုမနဲ့အောင် လှယ်လို့ မရသလို ငါးပိကို လည်းမနဲ့အောင် ဖုံးလို့ မရပါဘူးဗျ”

ပရိသတ်မှာ ရယ်မောကြရပြန်တယ်။ ဖွင့်လေလေအနံ့ ကပိုပြီး ပြင်းလာလေပဲ။ အချို့က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး နောက်ဆုတ်ကြတယ်။ နောက်မဆုတ်သူကတော့ ဆက်ပြီးဖွင့်တဲ့အတွက် ငါးပိတစ်ပုံးမှာ လောက်ကွဲကိုဖွေးခနဲ တွေ့ရတယ်။

“ဟင် ...လောက်တွေ”

ဦးလှအောင်

“ဟဲ့... ငါးပိနဲ့လောက်ရွှေနဲ့ကျောက်တဲ့၊ ငါးပိမှန်ရင် လောက်နဲ့ဘယ်မှာကင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒီ ငါးပိထဲကလောက်တော့ လွန်ပါတယ်ရှင်၊ အထောင်ကြီးလိုက်ပုံများ ဝက်ဖြူတွေကို ခြေထောက်ဖြတ်ထားသလားမှတ်ရ”

ရယ်လက်စရှိတဲ့ လူတစ်စုမှာ တစ်ချိတစ်မောင်း ရယ်မောရပြန်ပါပြီ။

ငါးခုတွေ့ရုံကပ်

ရန်ကုန်မှာ နေထိုင်ဆဲသားချင်းကွယ်လွန်လို့ လှတော့သူ လှတော့သားတစ်စု ရန်ကုန်ကိုရောက်လာကြတယ်။ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ရှားရှားပါးပါးနေထိုင် ဝယ်ခြမ်းရပေမယ့် အနည်းဆုံး ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီး သည်အထိ နေကြရမှာပဲ။

ရက်လည်ဆွမ်းကတော့ အများအားဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးပဲ ကျွေးလေ့ရှိကြတယ်။ သံဃာကိုလဲကပ်၊ ပရိသတ်ကိုလဲကျွေးပေါ့။ ရန်ကုန်က “သေသွားချင်သလား” ဆိုတာတောင် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးချင်ပြီနဲ့တူတယ်လို့ ပြောရသည်အထိ မုန့်ဟင်းခါး အသုံးများတာကလား။

အဲဒါကြောင့် ရက်လက်ဆွမ်းမှာ မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်းကပ်ဖို့၊

လှတော့သားဟာသစုမှူး

မုန့်ဟင်းခါးကျွေးဖို့အတွက် နှစ်ရက်ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်တယ်။ အဓိကတော့ ဟင်းချက်ဖို့ငါး၊ ငါးဆိုပြန်တော့လဲ ရန်ကုန်ခေလေမှာ ငါးစုမှူး

ကျွေးတွေမှာ ကျွမ်းကျင်လည်ပတ်သူနှစ်ယောက်နဲ့ ငွေတိုင်တဲ့ လှတော့သူတို့ငါးရှာဖွေထွက်ကြတယ်။ တစ်ရက်တော့ လှတော့သူ မျက်နှာခွံရုံတယ်။ ရန်ကုန်မြို့အကျယ်ကြီး မှာတစ်ချေးပြီးတစ်ချေး၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့သွားရတာ၊ လှယက်တိုး ညှော့တက်ရတာ၊ လမ်းဖြတ်ထူး ရတာတွေတိုးစိတ်ညစ်ဟန်တူပါတယ်။

ဒုတိယနေ့မှာတော့ ငါးရုံတွေပဲ ဝယ်လာပြီး အိမ်ခေါ်မတက်ခင်ကဘဲ ငြီးတွေးပါတယ်။ လှတော့သူ ငြီးပုံကတော့၊

“ရှာလိုက်ရတဲ့ ငါးစု၊ ဘယ်ချေးငါးစုမတွေ့ဘူး၊ ငါးခုနဲ့ တူတဲ့ဆာမိတို့ မှုတူးတို့ စွတ်ပယားတို့တောင် မတွေ့ဘူး၊ ငါးခုတွေ ဆော့ကုန်ကြပြီထင်ရဲ့”

လှတော့လေကိုကြားဖူးနားဝမရှိလှတဲ့ လှတော့မှားပါးစပ်ကြီးတွေဟာပြီး ကြောင်နေပြီးမှ ဝါးလုံးတွေရယ်ချမိကြတယ်။

“များလိုက်တဲ့ဒါ့ချင်တွေကွယ်၊ ရွှေသုသာန်ရဲ့ အင်ကြင်ဆန်တွေကိုထူလ သလားမှတ်ရဟဲ့၊ ဒါမှပဟတ် ညည်းကပ် ရွှေသုသာန်ပင်ကတော့”

ဦးလှအောင်

ဘိုးကိုဖက်၍ လိုက်ပါမည်

သုံးဘီးကားတွေ လိုင်းမခွဲမိအမြန်ကားကလေးတွေ မပေါ်မီ လှတောသားတစ်ယောက်မှာ ရန်ကုန်ဘတ်စကားကို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ တက်စီးလာရာ၊ မလှုပ်သဘောအောင်ပြည့်ညစ်နေ သဖြင့်စိတ်တိုနေသည်။ သို့သော်လည်း ဘတ်စကားသည် ထိုးရပ်၏။

“တက်တက် ...အထဲဝင်၊ အပေါက်ဝကလူတွေ လမ်းဖယ် ပေးပါ”

စပယ်ယာက အော်နေသော်လည်း တွယ်စရာပင်မရှိဘော ချေ။ သည်အတွက် စိတ်တိုနေသော လှတောသားက ...

“အလိုလေးကွယ်၊ စပယ်ယာရဲ့ လူတင်လိုက်ရှာလော့ ဒါလောက်ပြည့်နေတာတောင် တင်နေပုံထောက်တော့ အမိုး ပေါ် တက်လိုက်ရမလား၊ ဘီးစက်လိုက်ရမယ့် ပုံကွယ်”

အီးနဲ့ ချွေးနဲ့လှိုင်နေသော ကားထဲတွင်ရယ်မောသံကြီးပေါ် လာလေ၏။

“အလိုလေးကွယ်၊ တိုအိပ်ဘေးမှာ အလှေကျပေါက်နေတဲ့ ဝိုးပျော်ရေစာသီးများ ရှည်လွန်းလို့၊ ဓာတ်တီသံသွား ထောက်နေတာနဲ့ သိကြားမင်း ကြောက်အားလွန်ပြီး နှစ်သက်ကြွပါရောလား”

လှတောသားဟာသရဗူး

ပညတ်တော်ဆယ်ပါး

ရွှေကျင်ရွာဘုရားပွဲတွင် ဇာတ်ပွဲများရုပ်ရှင်များပါသဖြင့် လူစည်ကားသည်။ သည့်အတွက် အမှူးသမားများ နိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ ဤလိုမဖြစ်စေရန် သက်ဆိုင်ရာများက ကြိုတင်ကာကွယ်ထားပုံမှာ ...

“အရက်မရောင်းရ”

“အရက်မသောက်ရ”

“အခြားမှသောက်လာခဲ့လျှင် မဆဲရ”

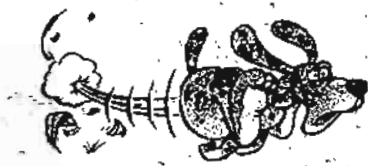
“ရန်မဖြစ်ရ”

“ဖဲဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်းမလုပ်ရ”

“တုတ်၊ ဓါးလက်နက်မတိုင်ဆောင်ရ”

ဤလို ထင်ရှားစွာရေးသားထားသော သတိပေးစာကိုဖတ်မိသော လှတောသားတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပုံမှာ ...

“အလိုလေးကွယ်၊ ကနေ့ညပြမယ့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ထုတ်ရဲ့ နာမည်က ပညတ်တော်ဆယ်ပါးဆိုပါကလား”

ထန်းလျက်လှည်းပေစာလား

လလသသများတည်ထောင်စအချိန်က ဖြစ်ပေသည်။
အတွေ့အကြုံနည်းသေး၍ လုပ်ငန်းလည်း မကျွမ်းကျင်ကြသေးဖြစ်ရာ၊
စာရင်းအင်း မနိုင်မနင်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သည့်အတွက် အသင်းတစ်ခုတွင် စာရင်းစစ်သည့် သတင်း
တို့ နားထောင်ပြီးပြန်လာသော လှတောသားကြီးက...

“အလိုလေးကွယ့်၊ တို့အသင်းကစာရင်းတွေ လည်နေလိုက်ပုံ
များ မိုးမိထားတဲ့ ထန်းလျက်လှည်းလား မှတ်ရအော့၊ စာရင်းစစ်လို
မရအောင် ဗွက်ထနေတာပဲ”

ကြားရသူများမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကာ ရယ်မော
နေကြလေ၏။

မြဟူတွေ့ရေကူးတံ့နှစ်

ကားပေါ်မှာ ချီပါသားတချို့နှင့် လှတောသားတစ်ချို့ စကား
လက်ဆုံကျကြသည်။

ချီပါသားတစ်ယောက်က “မိုးကတော့ ကောင်းသမျှ၊
အထူးအထွက်တိုး စီမံချက်ကို ပြည့်မီလွန်အောင် အထောက်အကူ
ပြုတာဗျ”

ထိုအခါ အခြားချီပါသားတစ်ယောက်ကမူ “မိုးကများ

နေပြီဗျ၊ ကျုပ်တို့ဘက်က မိုးက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ပျိုးထောင်
ရမလိုဖြစ်နေပြီ ဘယ်ကြည့်ကြည့် ရေချည်းပဲ”

ထိုအခါ လှတောသားက သူတစ်ပါး၏မိုးဤလိုကောင်း
တာကို လက်မခံနိုင်သဖြင့် လှတောသားပီပီ ပြောလိုက်ပုံက...

“အလိုလေး၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က မိုးကဘာဟုတ်သေး
လဲ၊ လှတောမှာရွာတဲ့ မိုးကမှ မတရားကောင်းလွန်းလို့
ဖြဟွာနှစ်ထယ်ထဖြဟွာတွေ ရေကူးနေကြရပါကလား”

မလှပိုင်ဆေးပြားကောင်ပျံက ...

မီးရထားပေါ်မှာ ခရီးသွားများကို နှောင့်ယှက်သူများမှာ
ဈေးသည်တွေဖြစ်ကြပေသည်။ အမိုးပေါ်က လျှောဆင်းတဲ့အတွက်
ပြတင်းဘောင်ပေါ်တွင် လက်တင်ထားတဲ့ခရီးသည်၏ လက်ကိုနှင်းမိ
သည်။ ခရီးသည်တွေကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်၍ သူတို့၏ပုံးတွေ၊
ဘူးတွေ၊ ခွက်တွေ၊ ဗန်းတွေနှင့်တိုးမိသည်။ ဤမျှသာမကသေး၊
အသံနှင့်နှိပ်စက်ပုံများ အော်ဟစ်ပြီး ဆေးရောင်းသူများဖြစ်၏။

ဆေးကြော်ငြာသူ တစ်ယောက်သည် မည်းမည်းအပြား
ကလေးတွေ မြည်းကြည့်ရန်ဆိုတာ လိုက်လံရောငြိုးနှောကာ သူ့အသံနှင့်
ဆေးပြားကောင်းကြောင်း ကြော်ငြာသည်။ ကြော်ငြာအပြီး “ယူဦး

www.burmeseclassic.com

မလား” လျှောက်မေးရာ ခရီးသည်လှတောသား ကြီးထံ၌ ...

“အလိုလေးကွယ်၊ ဗလရှင်ဆေးပြားတဲ့၊ မကောင်းလိုက်တာ ကွယ်ရီ၊ နွားချေးခြောက်ဝါးနေသလားမှတ်ရ”

တစ်ခုံတည်းထိုင်နေသူက ရယ်မောပြီး “ဒါလောက်တောင်ပဲ လား၊ လျှော့ပါဦးဗျ”

“မလျော့နိုင်ဘူး၊ ဒီစကားနဲ့ ဒီဗလရှင်ဆေးပြားနဲ့အလိုက် ဆုံးပဲ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ထိုင်ခုံနီးချင်းတွေ ဟားတိုက်ရယ်ကြရာ ကြော်ငြာသမားမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေးထွက်သွားလေ၏။

မြင့်မြင့်တောင်ကျချိပါမယ်

လှတောသားကြီးတစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ ဧည့်သည် ရောက်လာသည်။ အချိန်မှာ ထမင်းဆိုင်ချိန်လွန်သွားပေပြီ သည့် အတွက် ဧည့်သည်ကစကားစဖြစ် ...

“စားသောက်တော့ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မြင့်မြင့် တောင်ကို ဆီမဆွတ်ဘဲ မျိုလို့ရချင်ရမယ်၊ ကနေထမင်းက တော့ မျိုလို့မရပါဘူးဗျာ”

ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်တဲ့အတွက် ဧည့်သည် မှာရယ်လို့သာနေသည်။

ကရွယ်ကျိချကမိပုဂံ

ထမင်းဆိုင်ရှေ့ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ ဈေးပြန်တစ်ယောက် ကိုမြင်လိုက်တဲ့အတွက် ထမင်းဆိုင်ရှင်က လှမ်းခေါ်တယ်။ ခေါင်းပေါ် ကတောင်းထဲမှာ အထုပ်အမျိုးမျိုးထည့်ပြီး ရွက်ထားတဲ့အပြင် လက်ထဲမှာလဲ ခြင်းနဲ့ထည့်ပြီး ဆွဲထားလိုက်သေးတယ်။

ထမင်းဆိုင်ရှင်က ခေါင်းပေါ်ကတောင်းကို ကူချပေးပြီး ထထထထခြင်းကို နှိုက်တယ်။ အပေါ်ဆုံးမှာ အင်ကြင်းပန်းတွေ အိုင်လိုက်အဆုပ်လိုက်နဲ့ အလှကြိုက်သူတိုင်းကို လက်ယပ် ခေါ်နေတာကလား။

“လှလိုက်တဲ့ အင်ကြင်းပန်းတွေဟယ်၊ ညည်းတစ်ယောက် တည်းသုံးလို့ကုန်မှာ လားဟယ်၊ မမျှနိုင်ဘူးလား”

“အိမ်မှာတော့ သုံးလေးခိုင်လောက် ဘုရားလှူမှာပေါ့၊ ပိုတာတွေကတော့ ဈေးမသွားနိုင်တဲ့လူတွေ ဝယ်ချင်ကြပါစေအံ့ဦး”

ထမင်းဆိုင်ရှင်က ကြည့်နူးစွာနဲ့သာစုခေါ်တယ်။ တစ်ခုံနက်တည်းမှာပင် သူ့လက်က အင်ကြင်းခိုင်တွေကို ရွေးချယ်ခါတော့

www.burmeseclassic.com

နိဂုံးအောင်

တယ်၊ အင်ကြင်း၊ အခက်တိုင်း၊ အခက်တိုင်းမှာခါချဉ်ကောင်ရှိနေ
တယ်။ ခါချဉ်လွတ်တဲ့ အခက်ရယ်လို့မရှိဘူး။

ရွေးသူကလည်း အပေါ်အလယ်၊ အလယ်ကအောက်၊
အထပ်ထပ်အပြန်ပြန် ရွေးပေမယ့် ခါးချဉ်လွတ်တဲ့ အခက်ကလေး
လေးငါးခက်ကို မရှိဘူး။ မရနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ လိုချင်တာလေးဖယ်၊
ကျန်တာတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ထည့်စီထပ်ပေးရာက ...

“များလိုက်တဲ့ ခါချဉ်တွေကွယ်၊ ခုဋ္ဌသုဘဒ္ဒါရဲ့
အင်ကြင်းပန်းတွေကို ယူလာ သလားမှတ်ရတဲ့၊ ဒါမှတော့
ညည်းကဝဲ ခုဋ္ဌသုဘဒ္ဒါဝင်စားရောလား”

ဈေးပြန် အမျိုးသမီးမှာ တဟားတား ရယ်နေတယ်။
ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်တော်ကို ကြားဖူးနားဝရှိသူတိုင်း ခုဋ္ဌ
သုဘဒ္ဒါကို သိကြမှာပါ။ ခါချဉ်ပါတဲ့ အင်ကြင်းပန်းတွေကို သူ့
ကိုယ်ပေါ်ကို လှုပ်ချပေးတဲ့အတွက် လင်ကိုရန်ငြိုးဖို့ပြီး သေကြောင်း
ကြံစည်တဲ့မိန်းမဆိုးလေ။

ဆပ်ပုစော့ပွဲ

ရွှေဘိုမြို့က မြို့ထောင့်စေတီမှာ တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်
ဆူဖြစ်တယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဘုရားပွဲတော်ကို ကြီးကျယ်စည်ကားစွာ
ကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ ကျောထောင့်နောက်ခံ ကျေးလက်တော်ငိုတိုင်း

လှတောသားဟာသရဖူး

တဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာပါတာရောင်းပြီး ကိုယ်လိုချင် တာဝယ်ချင်တဲ့
ကျေးလက်ပရိသတ် အနေနဲ့ဘုရားပွဲကို အားခဲ ပြီးလာကြလေရဲ့။

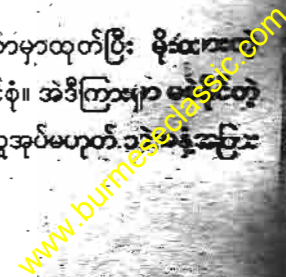
လှတောသားတစ်စုလဲ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် တစ်လမ်း
ဝင် တစ်လမ်းထွက်နဲ့ပွဲတော်ဈေးတန်းကို လျှောက်ကြည့်ကြတယ်။
နေကပူ ဖုန်ကထုဖို့ လူတွေမှာ ဖုန်နဲ့ချွေးနဲ့ လုံးထွေးနေတာပေါ့။

အဲဒါကြောင့် သူတို့အနေနဲ့ နားစရာခိုစရာနေရာရှာတယ်။
သူတို့လျှောက်တဲ့ မြေလှမ်းတွေကို ဆန့်လိုက် စုပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်
လှတောနဲ့ရွှေဘို အကွာအဝေးလေစက်များ ရှိမလားမသိဘူး။ ဒီတော့
ပင့်ပန်းခွမ်းနယ်မှာ သောင်းညာလာတာလဲပါလိမ့်မယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုနေရာမျိုးမှာ လက်ဖက်ရည်ဝင် သောက်
ရင်း ထိုင်ပြီးအညောင်းဖြေလိုတော့ ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်ပူတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် လေးကတဖြူဖြူနဲ့ ပွဲခင်းကိုစီးမြင်ရတဲ့ နေရာကို တွေ့တော့မှ
ထိုင်ဖြစ်ကြတော့တယ်။

လှတောသားတွေရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ဇာတ်ရုံတွေ ရုပ်ရှင်ရုံ
တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်တွေ၊ ချားတွေ ရဟတ်တွေ၊
ရိုင်မိုးထားတဲ့ဆိုင်ကလေးတွေ ဖြူဖျော့ဖျော့၊ သက်ကယ်မိုးတွေထ
အဝါရင့်။

ကုန်မျိုးစုံဆိုင်တွေရဲ့ မျက်နှာစာမှာထုတ်ပြီး မိုးထက
ပလတ်စတစ်တွေက နီ၊ ပြာ၊ ဖြူ စိမ်းရောင်စုံ။ အဲဒီကြားမှာ မဲဒိုင်တဲ့
ဖုန်လုံးကြီးတွေနဲ့ လူအုပ်ကြီး။ လူတွေက လူအုပ်မဟုတ်ဘဲ အဲဒီအပြား

စီးဝင်နေတဲ့ ရေစီးကြောင်းနဲ့ တူတယ်။ ဘယ်မှာ ကြည့်ကြည့်လို့ နည်းတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး။

ထိုင်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ လူတောသားတွေထဲက တစ်ယောက် အနေနဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတစ်ခုခု ပေါ်လာဟန် တူပါရဲ့။ အဲဒါကြောင့် ငေးမောကြည့်နေရက ...

“များလို့ ကံတို လူတွေကွယ့်၊ ဖွဲ့တော်မှာ ဆပိပြာ အလကားဝေနေတယ်လို့ များ ကြားလို့ အခုလောက် လာကြ ရောသလားမှတ်ရဟေ့”

ရှေ့တံလို့ ကံတို အတွက် ကြားတဲ့ လူတိုင်း သွားအဖွေး သားပေါ်ကုန်ကြလေရဲ့။

မျောက်နဲ့ ယှဉ်ပွားပြီး လေကျေသလား ... !

ဈေးတန်းနဲ့ မနီးမဝေး ကားလမ်းဘေးမှာ လှတောသား ဝတ်စုံ စကားပြောနေကြတယ်။ လမ်းစောင်းမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သူထိုင်။ မတ်တပ်ရပ်သူရပ်နဲ့ တစ်ခုခုကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆွေးနွေးကြဟန်ပါ။

အဲဒီအချိန်အခါမှာ ကျောင်းဆင်းလာတယ်။

တင်းတောင်းထဲက ဆံပန်းပေါက်မောက်တွေ တောင်းကြီး လှဲပြီး သွန်ချလိုက်သလို အရောင်စုံလှတယ်။ အစိမ်းကို ပင်တိုင်ထားပြီး

အဝါ၊ အနီ၊ အညို၊ အပြာ၊ အနက်၊ မီးခိုးနဲ့ အပြောက်အကျား၊ အစင်းစသည်ဖြင့်ပေါ့၊ တွဲဖက်ပြီး ပါလာတာက ဖုန်လုံး။

အထက်တန်းကျောင်းတို့ အလယ်တန်းကျောင်းတို့က ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ ကလေးသိပ်မဆန်ဘူး။ လူကြီးဆန်ချင် တယ်။ လွန်ရောကျရော ဆော့လှပါတယ်ဆိုလဲ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပဲ နောက်တာပြောင်တာပေါ့လေ။ ကျောင်းသူတွေကျတော့ လဲ စကားအမျှင်မမြတ်တာနဲ့ တွန်းတာထိုးတာလောက်ပါပဲ။

မူလတန်းကျောင်းသားကတော့ ကလေးအစစ်ကလား။ ကလေးပီပီ ဆော့တော့တာပါပဲ။ ဂျင်ဒါသူက ပေါက်တယ်။ ဂေါ်လီ ပါသူက လမ်းလျှောက်ရင်းပစ်တယ်။ ဘာမှကစားစရာမပါတဲ့ ကလေး တဖုန်ကို မြေနဲ့ ကန်တယ်။ သစ်ပင်ကိုခဲနဲ့ ပစ်တယ်။ ရံ့ကို တုတ်နဲ့ခွိတ် တယ်။

ကျောင်းဆင်းလာတဲ့ မူလတန်းကျောင်းသားကလေး တွေကို ကားလမ်းဘေးမှာ လှတောသားတွေ ကြည့်နေတုန်းမှာ ကျောင်းသား ကလေးသုံးယောက် ပြေးလာတယ်။ သူတို့ကို အမြီးနန်ပြီး ကြိုဆိုနေတဲ့ ခွေးကျားတစ်ကောင်ကို ကုပ်ကကိုင် ပြီးခွစီးတယ်။

ခွေးကပြေးတယ်။ ကျန်နှစ်ယောက်က အမြီးဆွဲပြီးတတ် စီးတယ်။ သုံးယောက်စီးတဲ့အခါ ခွေးက ခွေလဲသွားပြီး အော်တတ်နဲ့ လဲနေတဲ့ခွေးကို ဆွဲထူသူက ထူနေဆဲမှာတက်စီးသူ ကစီးတာပေါ့။ ဒါကို စိုက်ကြည့်နေမိတဲ့ လှတောသားတစ်ယောက်က ...

“မျောက်ကို ချက်စဉ်းခတ်သလိုဆိုတာ ဒီကောင်တွေ နေမှာပဲကွ”

ဒီအခါမှာ နောက်တစ်ယောက်က ...

“အလိုလေးကွယ်၊ ဆော့ရှာလိုက်လေ၊ ကလေးတွေရယ်၊ မျောက်နဲ့ငါးမြွေထိုးနဲ့ စပ်ကျရောသလား မှတ်ရလော့”

ကလေးတွေရော လူကြီးတွေပါ စုပေါင်းရယ်မောလိုက်ကြတဲ့ အသံကြီးက ဟိန်းထွက်လာတော့တယ်။

ညိုလျက်တဲ့မောင်ရွှေဂျီး

နွားကျောင်းသားကလေးရဲ့ သီချင်းသံက ခြောက်သွေ့ နေတဲ့ရိုးပြတ်လယ်တောကို ချောသိပ်နေတယ်။ ရိုးပြတ်တွေကြားမှာ နွားတချို့ ရှိတယ်၊ တချို့က ငုံ့စားနေပြီး တချို့က လှုပ်ရှားသွားလာ နေလေရဲ့။

မနီးခဝေးက မြောင်းထဲမှာ လှတောသား လယ်သမားတစ်စု မြောင်းတူးနေကြတယ်။ ဆည်မြောင်းက ရေလာတဲ့အခါမှာ ရေသွား ရေလာ ကောင်းအောင်လို့ပါ။ နေပူပူမှာ နွားကျောင်းသားရဲ့ သီချင်း သံပဲမြောင်းတူးသူတွေရဲ့ အဖော်ဖြစ်နေတယ်။

နွားကျောင်းသားကလေးသီဆိုနေတဲ့ သီချင်းကတော့

“လှပြက်ကလေး မောင်ရွှေဂျီး” သီချင်းလေ၊ မြောင်းတူးနေသူတွေထဲက တစ်ယောက်က မြောင်းပေါ်ကိုတက်ပြီး လှမ်းကြည့်တယ်။ ကနဲသင်း ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးအားရပါးရ သီဆိုနေသူကို မြင်ရတယ်။

“ဇာတ်ရုံပေါ် ကကြတဲ့အခါ ကျွန်မအနားမှာသူ့နမူနာထား အမောပြေစရာ ရေယူလာ၊ လှပြက်ကလေးမောင်ရွှေဂျီး သနားစရာ၊ မျှော်လင့်ရာလုံးလုံး ဆုံးရှုံးရသူမှာ ပရိသတ်ရှေ့မှာ”

အစရှိသည်ဖြစ်ပေါ့။

တေးဆိုသူက ခေါင်းမလှုပ်၊ လက်မလှုပ်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့် ပဲကြည့်ပြီး ပီပီသသဆိုနေတယ်။ သံနေသံထားနဲ့ စိတ်ပါလက်ပါလဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတဲ့ လယ်သမားကြီးက—

“အလိုလေးကွယ် ဆိုလိုက်ရှာလေသူငယ်လေးရဲ့၊ ရိုးပြတ်စင်တွေကို ပရိသတ်ငါးထောင်တစ်သောင်း၊ ဘူ ကိုယ်သူတယ်လီမေးရှင်း အဆိုတော်အမှတ်နဲ့များ တအားဆို နေရောလားမှတ်ရ၊ နားမချမ်းသာလိုက်လေ၊ ပုရစ်အထောင် တစ်ထောင် ငိုလောက်ပါပေရဲ့။”

မြောင်းထဲကလူတွေ ဒီစကားကို သဘောကျဟန်တူရဲ့။ ပြိုင်တူရယ်ပြီ ထောက်ခံလိုက်ကြတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကျင့်ရန်လုပ်တော့ ...

လှတောရွာရဲသာယာလှပတဲ့ ညနေချမ်းပါ။ ညနေငါးနာရီ
လောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် နေရောင်ခြည်ဟာ ဆိုင်ထဲတွေ ထဲကိုဝင်လာ
ပါပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့အဝမှာ ဆိုင်ရှင်နဲ့ လူတစ်ယောက်
ရပ်ပြီးစကား ပြောနေတယ်။

အဲဒီအခိုက်မှာ ရွာထဲမှာ လူငယ်တစ်ယောက်တာလမ်းပေါ်
တက်လာတယ်။ အင်္ကျီက အသစ်မဟုတ်ပေမယ့် လုံချည်ကတော့
အသစ်ဖြစ်ဟန်တူရဲ့။ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် မရှိဘဲထိုးထိုးထောင်ထောင်
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တစ်ခါမှရေမလျှော်ရသေးဘဲ အသစ်စက်စက်များ
လား မသိပါဘူး။

ဆိုင်ရှင်နဲ့လူတစ်ယောက်တို့ တံခါးဝမှာရပ်ပြီး စကားပြော
နေတဲ့ဆိုင်ရှေ့အရောက်မှာ လုံချည်သစ်နဲ့လူက အသွားရပ်လိုက်တယ်။
ဆိုင်ဘက်ကိုမျက်နှာမူလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ နေရောင်ခြည်က သူ့ခါး
အောက်ပိုင်းကို မီးမောင်းကြိုးထိုးသလို ထိုးနေတဲ့အတွက် တုတ်ခိုင်
လှတဲ့ သူ့ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ဆိုင်ထဲကလူတွေ အထင်းသား မြင်ကြ
ပါလေရော။

တံခါးဝမှာ ဆိုင်ရှင်အနေနဲ့ ချက်ချင်းမမြင်သေးဘူး။ ခဏ
အကြာမှာတော့ ကျောက်လမ်းပေါ်မှာ ကားကားကြီးရပ်နေတဲ့
လုံချည်သစ်နဲ့ လူရဲ့အခြေအနေကို မြင်လိုက်တဲ့အတွက်...

လှတောရွာဟောသဒ္ဓါများ

“အလိုလေးကွယ်လူရဲ့ အခုလိုနေရောင်အောက်မှာ
ဒီလုံချည်မျိုးဝတ်ပြီး ရပ်နေမယ့်အစား ဓာပုဂါကိုသာ လုံချည်
ချုပ်ဝတ်တော့လေကွယ်”

သူပြောတော့မှ ဆိုင်ထဲကလူတွေ ပြိုင်တူကြည့်မိပြီး ပြိုင်တူ
ရယ်မောမိကြတယ်။ လုံချည်သစ်နဲ့ လူလည်းဆိုင်ရှင်ရဲ့ စကားကို
ကြားဟန်တူတယ်။ လုံချည်ကိုသိမ်းပြီး ကျောက်လမ်းပေါ်က
ဆင်းပြေးသွားပါကလား။

မော်ဝင့် ...ဝင့်

ရွှေဘိုမြို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ တည်ရှိတဲ့ကျောက်မြောင်း
မြို့အနေနဲ့ စဉ့်ထည်ပစ္စည်းအတွက် နာမည်ကြီးလှပါတယ်။ အောက်
ပိုင်းမှာစဉ့်ထည်ပစ္စည်းများနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတွဲတေးမြို့။ ဗုဒ္ဓဘိမ္ဗု
နာမည်ကြီးသလို အထက်ပိုင်းမှာကျောက်မြောင်းမြို့က နာမည်ကြီး
ပါတယ်။

ကျောက်မြောင်းထွက် စဉ့်ရေသုတ်ပစ္စည်းတွေအနေနဲ့ လှူ
သလောက် ခေတ်မီပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျောက်မြောင်းသိပ်
မှာ ဝင်ထွက်သွားလာတဲ့လှေ၊ မော်တော်သင်္ဘောနဲ့ ဝေင်္ဂာတို့မှ
စဉ့်ထည်နဲ့လွတ်ကင်းတဲ့ ယာဉ်ရယ်လို့မရှိပါဘူး။ ဝေင်္ဂာကမ်း
ကျက်သရေဆောင်ပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ဦးလှအောင်

ဒီဆိပ်ကမ်းမှာ ကျွန်တော့်အဖေတို့ လူတွေထဲမှာ လူတော
သားတစ်ယောက် ပါပါတယ်။ သူကစဉ်ထည့်ပစ္စည်းများဝယ် ယူပြီး
တင်ပို့နေသူပါ။ နေပူတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ အဲဒီလူတောသားက သူ့ပစ္စည်း
ပါတဲ့မော်တော်ထွက်မှာနဲ့ မှာစရာရှိတာတွေ ပါးစရာ ရှိတာတွေအတွက်
ဆင်းလာတယ်။

သူနဲ့ မော်တော်စာရေးတို့ဦးခန်းထဲမှာ စကားပြောနေတုန်းမှာ
ရှေ့လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်ကို စဉ်ပန်းအိုးတွေ တင်နေတာ တွေ့ရတယ်။
လှေပေါ်တင်ပို့ပေးတဲ့ အလုပ်သမားတွေထဲမှာ အသက်ငယ်သူတွေနဲ့
အတူသက်ကြီးရွယ်အိုလဲ ပါဝင်တယ်။ အိုမင်းပေမယ့် ထမ်းပို့မှု
ကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် အလုပ်ဖြစ်တယ်။

တင်ပို့ပြီးသွားပြီးလား၊ မပြီးသေးဘူးလားမသိပါ။ သက်ကြီး
အလုပ်သမားကြီး တစ်ယောက်ပေါင်းမိုးဘေးအရိပ် ကျတဲ့ဘက်မှာ
လာပြီးထိုင်တယ်။ အရိုးငေါငေါပေါ်မှာ ဖုံးနေတဲ့ အရေခွံက ဆီသုတ်
ထားသလား ထင်ရမတတ် ပြောင်လက်တယ်။ ခူးနှစ်လုံးကို လက်
နှစ်ဘက်နဲ့ သိမ်းပိုက်ထားပြီး ရင်ဘတ် ကဖောင်းလိုကိပ်နီလိုက်၊
ကိုယ်ကယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားတယ်။

ဒါကိုမြင်တဲ့ မော်တော်ဦးခန်းက လှတောသားကြီးမျက်နှာ
လွှဲလိုက်ရင်း ...

“စိတ်မချမ်းသာလိုက်လေကွယ့်၊ ဇောင်းဂေါထတဲ့မြင်း အမော
တော်နေသလား မှတ်ရကွယ့်”

လှတောသားဟာသစုမှူး

ဇောင်းဂေါဆိုတာ မြင်းများမှာဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ရောဂါပါ။
အထူးသဖြင့် မြင်းလည်းဆွဲတဲ့မြင်းတွေ အလုပ်ပင်ပန်းတာ အပူမိတာနဲ့
အဟာရမပြည့်စမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တာပေါ့။ တိမွေးကုတိုးတက်လာ
ချိန်မှာတော့ ဇောင်းဂေါရောဂါ ရှိမှရှိသေးရဲ့လား မသိပါဘူး။

ဈေးတွေဟာလား ...

ဦးချစ်လှရဲ့တူလေးက မန္တလေးမှာ နေတာကြပါပြီ။ လှတော
သားတွေ မန်းကိုဆင်းလာတဲ့အခါ အခက်အခဲရှိရင် သူ ကူညီခြေပါ။
လှတောသားအနေနဲ့ မန္တလေးကိုကျွမ်းကျင် နဲ့စပ်ပေမယ့် အမြဲနေတဲ့
သူငယ်လေးကို တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အကူအညီ တောင်းရ တာပေး

တစ်နေ့တော့ လှတောသူတစ်စုက အဲဒီသူငယ်လေးကို
အကူအညီတောင်းရတယ်။ သူတို့သွားနေကျ ဝယ်နေကျ စာသင်တိုက်
ဆိုင်ရှာမတွေ့လို့ဘဲ၊ တစ်ရံမှာမရှိရင်နောက်တစ်ရံမှာ တွေ့မှာပဲဆိုပြီး
ဆက်ရှာရင်တော့ ရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် အချိန်အများကြီးကုန်သေး

အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုခေါ်လာတော့မှပဲ သူ့အသိတွေကို မကြာ
ခဏတွေ နေတော့တယ်။ တော်တော်ကြာဆို ကံကားသမားနဲ့ ရုပ်
စကားပြောတယ်။ ဆယ်လှမ်းလောက်လှမ်းမိရင် ဈေးဆိုင်ထဲထဲလှေထာ
က ထွက်လာပြီးစကားပြောတယ်။ သုံးလေးလှမ်း လှမ်းရုံပဲဆိုသေး
တယ်။ စက်ဘီးသမားက လှမ်းဆွဲလို့ရုပ်စကားပြောပြန်လေ။

www.burmeseclassic.com

သူစကားပြောနေတိုင်း လှတောသူတွေမှာ ရုပ်စောင့်ကြ
ရတယ်။ အဲဒီလိုရုပ်စောင့်ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများလာတဲ့အခါကျ
တော့လှတောသူကြီးတစ်ယောက်က စိတ်ဆိုးလာဟန်တူတယ်။

“အလိုလေးကွယ်၊ အသိမိတ်ဆွေပေါလိုက်လေ၊ ဈေးတ
ကာမှာ ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့ ဈေးခွေးလားမှတ်ရ။”

ကျန်တဲ့အမျိုးသမီးတွေ၊ ရယ်ကြတယ်။ အပြောခံရတဲ့
သူငယ်လေးကလည်း သဘောကျပြီးရယ်တယ်။

ဈေးတိုရုံးတို့ဆိုတာ လူ့အလွန်စုံတာကလား။ အဲဒီလို လူစုံတဲ့
အရပ်မှာ ကျက်စားတဲ့ခွေးအနေနဲ့ လူအများကြီးကို သိသလို လူတွေက
လည်း သိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဈေးခွေးရုံးခွေးများက လူမြင်သမျှကို
အမြီးနဲ့ပြတ်အတွက် မိတ်ဆွေအသိ အကျွမ်းပေါ်တဲ့ ကလေးသူငယ်များ
ကို လူကြီးတွေကဈေးခွေးရုံးနဲ့နှိုင်းလားနှိုင်း တတ်ကြရဲ့။

သင်္ဂါယနာ

ဆိုင်ထဲကိုလှတောသားတစ်စု ဝင်လာတယ်။ ဈေးရောင်းသူ
က ကာတွန်းဖတ်နေတယ်။ ခိုးသွားမလေမလား၊ နှိုက် သွားလေမလား
ပုန်မူမရှိဟန်နဲ့ ကာတွန်းထဲမှာ နစ်မြုပ်နေပါတယ်။

“အပ်ချည်လုံးကလေး ကြည့်ချင်လို့။”

“ရောင်းတဲ့လူ အဖြင့်သွားတယ်”

ကာတွန်းအဖတ်မပျက် ပြန်ဖြေတယ်။

“ဆင်ကြယ်ဖိနပ်ရှိလား။”

“ဖိနပ်ကိုဟိုဘက်မှာမေးပါ။”

ဟိုဘက်မှာ ဆိုတဲ့အတွက်လှမ်းကြည့်ပေမယ့် လူမရှိပါဘူး။
‘ပရတ်ဆီ’

“မေးမနေပါနဲ့ကွာ၊ ရောင်းချင်ဟန်မတူပါဘူး။”

ပရတ်ဆီဝယ်မယ့်လူကို အတူလာတဲ့လှတောသားကြီး
ကကြားဖြတ် ဟန့်ထားလိုက်ရာက ...

“ဝယ်သူလာမှာ စိုးရင်လဲဈေးဝယ်လိုသူမဝင်ရလို့ ဆိုင်အတွက်
စာကပ်ထားဖို့ကောင်းတယ်”

ဒီအခါမှာ ကာတွန်းဖတ်နေရာက မျက်နှာထားနဲ့ လှမ်း
ကြည့်တဲ့အတွက် တစ်ယောက်က ...

“ဆိုင်ထဲကို တို့ဝင်လာစတုန်းက မျက်နှာကလေးကြည့်လင်
နေပုံများမှန်ကလေး ကျနေတာပဲ၊ အခုတော့လဲ အလိုလေး ကွယ်သူနဲ့
မျက်နှာကျောက်ပေါက် ထားသလားမှတ်ရတယ်”

လှတောသားတွေ အုန်းခနဲရယ်ကြတယ်။

သရဲတစ္ဆေကို မြင်ဖူးသူမရှိပေမယ့်လူတွေကို နောက်ထုတ်
တတ်တဲ့အတွက် ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါရှိမယ်လို့ သတ်
ကြတယ်။ ကနေ့အချိန်မှာ ကျောက်ရောင်၊ မရှိတော့ပေမယ့် သိ
လိုက်သူများက နှစ်သက်ဖွယ်ခရီးတဲ့ သရဲမျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်

တွေ တပ်ပေးလိုက်တာပါပဲ။

အဲဒါကို သဘောပေါက်ပြီး ထင်းခနဲအာရုံမှာ မြင်တဲ့အတွက် အားရပါးရ ရယ်မောကြခြင်းပါပဲ။

ညစ်နဲကျောင်း

“ဟေ့ ဟေ့လဲကိုကြည့်ကြစမ်းဟေ့၊ ကွေးကွေးကလေး ပြီးတော့ စောင်းနေသေးတယ်”

လှတောသားလယ်သမား လူငယ်ကလေးတွေအနေနဲ့ ဆည်မြောင်းရေလာခိုက်မှာ လယ်ထဲထဲ ရေသွင်းကြပါတယ်။ ရေသွင်း တဲ့အခါနေ့မှာသာ မဟုတ်ဘဲညပါစောင့်ပြီး ရေသွင်းကြ ရပါတယ်။

ရေသွင်းတော့လဲ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါ။ အဖော် လည်းပါတဲ့အပြင် ရေသွင်းဖော် ရေသွင်းဖက်တခြား လယ်ကွက် တွေလဲရှိပါတယ်။ ညဈေးတန်းမှာမလည်ပတ် ရွာထဲမှာ မလှည့်ဘဲ သူငယ်ချင်းကို ခင်မင်ပြီးလယ်စောကိုလိုက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် လယ်စောထဲက ညအခါပေမယ့် ပျော်စရာ တောင် ကောင်းနေပါသေးတယ်။

ထမင်းဟင်း၊ အပျော်ချက်စားကြ၊ ကကြခုန်ကြ၊ သီချင်း ဆိုကြနဲ့ မောသွားလို့ငြိမ်နေဆဲမှာ ဝတ္ထုလေးဘာလေး ဖတ်ဖူးဟန်တူတဲ့

လူတစ်ယောက်က အထက်ကအတိုင်း စလိုက်တဲ့သူ အကြောင်းကို သိသူတစ်ယောက်က ...

“ညအရေးကောင်းကောင်း၊ လကလေးစောင်းစောင်းမှာ “ခန္ဓေးကျောင်း” တက်ချင်တယ် ပြောဦးမလို့မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ငါ့ချစ်ချစ်နဲ့မှောင်ရိပ်မှာတွေ့ပြီး ခန္ဓေးကျောင်း တက်လိုက်ရရင်တော့ကွာ”

ဓမားရဝခမန်း ပြောနေတုန်းတစ်ယောက် ကြားဝင် မောက်ပုံ ကတော့ ...

“အလိုလေး၊ ခန္ဓေးကျောင်းအကြောင်းချည်းပဲ ပြောနေ၊ ခန္ဓေးကျောင်း မသင်ရဘဲ ယောက္ခမကြီးနီးလို့ ခန္ဓေးပြေးဝတ်ပြေး ပြေးရမှာကိုတော့ ထည့်မတွက်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်” ဟု အော်သံနှင့်အတူ သံသေးသံကြောင်တွေနဲ့ ပေါ့ပါးလွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောပစ်လိုက်ကြတယ်။

“ဒီထူကြီးက မပြစ်လို့နေရတာ၊ ပြစ်များပြစ်နိုင် မယ်ဆိုရင် တာနောယာကွ ဘီးထူးအတုခိုမျိုး သူ့ထော ကို ပါးစပ်ထဲမှာသုံထားချင်တာ သိရဲ့ထား”

သိုက်ဆရာမဂျိဂျိ

အလှူတစ်ခုကို အသွားမှာလှတော့သားတစ်စုံ စကား
တပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာနေကြလေရဲ့။ သူတို့ပြောနေတာက
လောင်းကစားသမားတစ်ယောက်အကြောင်းဖြစ်တယ်။ ကစားသမား
က သူတို့နဲ့ရင်းနှီးသူလည်းဖြစ်တယ်။

“ဘယ်နေ့မှာတော့ ကျီးကန်းကိုအမဲတွေ လာလိမ့်မယ်။
ဘယ်နေ့မှာတော့ မဲတောမှာ ဝိုင်းကောင်းလိမ့်မယ် ပြောရတာနဲ့
အချိန်ကုန်တာပဲ”

တစ်ယောက်ကစလိုက်တဲ့အတွက် နောက်တစ်ယောက်က...
“ဝိုင်းမှာထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းရတာနဲ့ သတင်းစနည်းနာရတာနဲ့
အလုပ်လုပ်ချိန်ကို မရတော့ဘူး”

“ကားသမားဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ”

တတိယလူက ဆက်ပြောလျှင်စတုတ္ထလူက ...

“သိုက်ဆရာများလိုပေါ့ကွာ၊ သိုက်စာကျရာနားထောင်
ကာဥစ္စာရနီးနီးတဲ့ ညောင်မင်ခြေရင်း ငွေကိုးတင်းဆိုတာနဲ့ ငွေတွေ
ရတော့မှာပဲ မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ အတူးမှာမြေထွက် အလိုက်ခံရသလို”

စကားတောင်မဆုံးဘူး၊ ဝါးခဲနဲ့ဝိုင်းဝန်းရယ်ကြတယ်။ ရယ်
သံမဲတော့မှ ဆက်ပြောပုံက ...

“ချွန်းကွ ချွန်းကွ ကွက်က . . . ကွက်ကအော်ပြီး

ပါးစပ်နဲ့ဗွတ်လိုဗွတ်၊ သူများပိုက်ဆံကိုယ့်ပိုက်ဆံ ဖြစ်ရမယ်၊
မတော်လောတတက်ကောင်းတုန်းမှာ ရဲကတက်မမ်းလို့ ပြေး
လိုက်ရတာ၊ ခါးကလုံချည်တောင် ဘယ်မှာကျန်ခဲ့မှန်း
မသိဘူး”

ရယ်မောသံကြီးထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်ပါလေရော။

မဂျိဂျိပါကွင် ...

ဆိုင်ထဲကိုလှတော့သူတစ်စုံ ဝင်လာတယ်။ တချို့က
တောင်းကြီးတွေရွက်လို၊ တချို့ကခါးစောင်းတင်လို၊ တချို့ကတော့
လက်မှာဆွဲလို့ပေါ့လေ။

“ဝမ်းပိတ်ဆေးရိုလား”

“မရှိဘူး”

“အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတော”

“မရှိဘူး”

“ဖျူးရာမင်း ရိုဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“ဟိုဟာဖျူးရာမင်း မဟုတ်လား”

“မရှိပါဘူးဆိုနေ”

အဲဒီလိုချည်းပဲ မေးသမျှမရှိဘူးချည်း ပြောနေတယ်။ ကုန်

နိဂုံးအောင်

သွားပြီဆို တာတောငါ မပါတော့ဆဲပင်နီစပ်စပ်နဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ...

“လှစမ်းပါအေ၊ ညည်းဆက်မေးနေလဲ မရှိဘူးပဲပြောမှာပဲ”

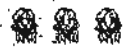
အဖော်အမျိုးသမီးကို ဆောင့်ဆွဲပြီး အော်ကျယ်ဟစ် ကျယ်ပြောပြန်ပါသေးတယ်။ ဒုတိယ ခွန်းဆင့်အဖြစ် ထပ်မံပြောလိုက် ပုံမှာ

“မေးသမျှ မရှိဘူးပြောနေတာက ငါတို့တတွေသူ့ဆီမှာ အလတား တောင်းမှာစိုးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့အေ”

လှတောသူတွေ ဝါးခနဲရယ်ကြတယ်။ ဒီမှာနောက်တစ် ယောက်က

“အလိုလေးအေ မရှိဘူးပြောစာတ်ပုံများကတော့ စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲက အလွတ်ကျက်ထားသလား မှတ်ရ”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ နေ့ခင်းလူအုပ်ကပါ ရောနှောရယ်မောတယ်လေ။

နန္ဒာ၏ကောဠိယု

အစ်မဖြစ်သူမှာ အလုပ်များနေခိုက်ညီမ ဖြစ်သူရောက် လာတယ်။ အစ်မမှာ နို့တိုက်နေတဲ့ကလေးကို နို့ရွတ်လိုမရဘူး။ ထလေးက အတင်းကပ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကလေးတန်းလန်းနဲ့

လှတောသားဟာသရဖူး

ဟင်းရွက်သစ်နေတယ်။ စောစောက ဟင်းလျာကိုင်ထားတဲ့အစအန ကလေးတွေကို ဟိုနားနည်းနည်း ဒီနားနည်းနည်း ပြန်ကျနေတဲ့အတွက် ကျီးကလဲတရုန်းရုန်း။

အားအား အော်ပြီးကျလာတဲ့ကျီးကုန်းကို လက်မြှောက် ပြီးခြောက်လှန့်ပေမယ့် ထပျံမငြေးဘူး။ ခုန့်ဆွ ခုန့်ဆွလုပ်နေတယ်။ ကျီးကုန်းနည်းတူပဲ အညိန့်ရလို့ ရောက်လာတဲ့ခွေးတွေ လဲမာန်ကြမကြ၊ ကိုက်ကြခဲကြ၊ ဟိုနားဟောက်ကြပေါ့။ အစ်မမှာ ထလိုမရတဲ့အတွက် ဒီအတိုင်းပဲကြည့်နေရတယ်။

မီးဖိုပေါ်မှာ တည်ထားတဲ့ဟင်းအိုးတစ်လုံးလဲ ရှိသေးရဲ့ စေတစောတ ကိုင်လိုက်တဲ့ အသားတွေလေး၊ နန္ဒာနည်းနည်း ဆားနဲ့ ငံပြာရည် နည်းနည်းထည့်ပြီး ပြုတ်ထားတယ် ခေါ်ရမှာပေါ့။ ဒီလို လုပ်ထားရင် သိုးမှာပုပ်မှာ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး။ ချက်ချင်တဲ့အခါ အသာယျပြီး ကြိုက်သလိုချက်ရင် အလွယ်ကလေးနဲ့ကျက်တယ်။

ဟင်းအိုးလဲ ထကြည့်ချင်တယ်။ အနဲ့ရနေပြီ၊ အဆူလွန်ပြီး ဟင်းရည်တွေ ဝေကျနေမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးဆိုးက အတင်းကပ်နေတဲ့အတွက် အထရခက်နေခိုက် ညီမရောက်လာတဲ့ အတွက် ...

“ညီမရေ၊ ဟင်းအိုးရေခန်းပြီလား၊ ကြည့်ပေးစမ်းတာ ရေခန်းမှ ထမင်းအိုးတည်ရမှာ”

အပျိုမ မီးဖိုခန်းထဲပြေးဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။
“မခန်းသေးဘူး အစ်မ၊ ဒါပေမယ့် ခတ်ထားတဲ့ နန္ဒင်း
ထဲထဲ ခွန်နေတာပဲ။ နန္ဒင်းနဲ့ပြင်းလို့ အိမ်ပေါ်က ဖြတ်ပျံသွား
တဲ့ ငှက်တွေတောင် မူးမိုက်ပြီးကျလောက်ရဲ့။”

အဲဒါကြောင့် အစ်မက ...
“ခတ်တာက မများဘူးညီမရဲ့၊ နန္ဒင်းမှုန့်က ကောင်း
လွန်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ နန္ဒင်းမှုန့်က
ထောင်းတာပါ။ ဒီနန္ဒင်းသုံးတာ သုံးရက်ဘဲရှိသေးတယ်၊
နန္ဒင်းခိုင်းတတ်ပြီး အိမ်မိုးတစ်ခုလုံး ပါထိန်နေတာကြည့်
ပေတော့”

ညီမတော့ အပြောကောင်းကောင်း၊ အစ်မက အပြော
ကောင်းပိုပိုမို့ ကြားရသူတိုင်း ပြုံးနေကြရတော့တာပေါ့။

လူကျီပျက်စာကုန်

တောင်ပိုင်းမှာ အိမ်ခွဲနေတဲ့သားက မိဘသားချင်းများ ရှိနေတဲ့
မြောက်ပိုင်းကို ရောက်လာတယ်။ အလည်လာတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
မိဘနဲ့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက ဝမ်းသာကြတယ်။

ကလေးတွေကို နေကောင်းလား၊ အကြီးကလေးကျောင်း
ထားပြီလားစသည်ဖြင့် မေးကြခြင်းကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဖခင်က

တော့ နာခေါင်းရုံတယ်၊ ရုံမှာပေါ့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ အရက်နဲ့စွန့်
နေအောင် နံစောတာကလား။

ဖခင်ရဲ့နာခေါင်းက နံသလို၊ မိခင်ရဲ့နာခေါင်းကလဲ နံတာ
ပါပဲ။ နံပေမယ့် နာခေါင်းမရုံနိုင်ဘူး။ ကရုဏာမျက်လုံး၊ သောက
မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တယ်။ အရက်ကို တအားသောက်တဲ့အတွက် မည်း
နက်ပိန်ခြောက်နေတဲ့ သားအကြီးအနေနဲ့ လူရပ်မပေါ်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် မိခင်က ကြင်နာသံနဲ့ပြောတယ်။
“သားတွေ သမီးတွေနဲ့ဖြစ်လာပြီ သားရယ်၊ မိုက်တုန်း
ပဲလား”

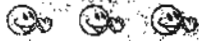
စကားထဲမှာ အရက်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းမပါပေမယ့်
အရက်ကို ပြောတယ်ဆိုတာ နားလည်တဲ့အတွက် ...

“နည်းနည်းပါးပါး ပါအမေရယ်”
“နင့်နည်းနည်းပါးပါးကလဲ၊ မွန်းမတည့်သေးဘူး နံနေပြီ”
“မနေ့က သောက်ထားတာ၊ ဒီမနက်ထွက်တဲ့ ချွေးက
နံတာပါ”

“မိခင်မှာ ဟုတ်လိမ့်နိုးနိုး ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတံပြီးမှ...
“သားရယ်၊ အဲဒီအရည်တွေ သောက်သောက်နေလို့
လူလဲပိန်လှပြီ၊ ပိန်လိုက်သမှ ထင်းချောင်းလားအမဲခြောက်
လား ခွဲမရဘူး”

သားတွေသမီးတွေက အစ်ကိုကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်အား
ရယ်မောကြတယ်။

သုတိုဇြောင့်ကိုး

လှတောသူ လှတောသားအပေါင်း၊ ကလေးသူငယ်များပါ
မကျန်ပေါ့လေ။ သူတို့တတွေနဲ့စကားကြွယ်ဝမှုက မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ
သာမက၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ လှတောရွာကို ရောက်လာတတ်
ကြတယ်။

စကားပြန်က ပြန်ပြောတာကို နားထောင်ရင်းလှတော ဈေး
ဆိုင်တန်းတွေ၊ လှတောရွာထဲက ထွက်လာတဲ့လူတွေနဲ့ရွာထဲကို
ဝင်သွားတဲ့ လူတွေကိုစိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေကြပြီးမှ ခရီးဆက်
ကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်လို့ ထင်ရတဲ့မိန်းမနှစ်
ယောက်နဲ့ ယောက်ျားသုံးယောက် ကားတစ်စီးပေါ်ကဆင်းလာ
ကြတယ်။ အသားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ယင်ချေးဥစ္စာပြီး နီစပ်စပ်
ရှိသူ၊ ဖြူဆွတ်နေသူတွေပေါ့။

အဲဒါကို ကွမ်းယာဝယ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ...

“အလိုလေးကွယ်၊ ခရုသမီးခွဲတဲ့ လူအများကြီးကို ဒီတစ်
ခါပဲစုစုပေးပေး ခြင်ဖူးတယ်ဟေ့”

ဒီအခါ ကွမ်းယာသည်က ...

“ကွမ်းယာထဲမှာ ထည့်တဲ့ထုံး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဈေးတတ်
သွားသလဲ၊ စဉ်းစားနေတာ လက်ဝေတတ်တော့ သူတို့ဝယ်ပြီး
လိမ်းလို့ပါကလား”

နှစ်ယောက်သား တဟားဟားရယ်မောကြလေရဲ့။

သမက်နဲ့ပေမာကွယ်

လောကမှာ သမက်ဆိုတဲ့လူစားနဲ့ ဈေးမဆိုတဲ့ မိန်းမစား
များမှာအလွန်သနားစရာ ကောင်းကြတာကလား။

သမက်ဆိုတာက သူ့သမီးကိုအကြောင်းပြုပြီး ရောက်လာတဲ့
လူစိမ်းဖြစ်သလို ဈေးမအနေနဲ့ကလဲ သူ့သားကို အကြောင်းပြုပြီး
ဝင်လာတဲ့သူစိမ်းမဟုတ်လား။ သူ့ခမျာများ ယောက်ျားမဆိုသူများနဲ့
ထိပ်တိုက်တွေ့ကြရစေမိပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သမက်ဆိုသူတွေ ဈေးမဆိုသူတွေ ပျောက်ကွယ်
သွားရင် လူလောကကြီးဆိတ်သုဉ်းသွားမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့က
လူလောကရဲ့ အလှူရတနာများပါ။ အဲဒါကို မဆင်ခြင်မစဉ်းစားဘဲ
အမျိုးသမီးကြီးဟာ သမက်ကို ကြည့်လို့မရဘူး။

သူက ကြည့်မရလေလေ၊ သမက်လုပ်သူက အလုပ်ကြီး

www.burmeseclassic.com

နိလုအောင်

စားလေလေပါ။ အလုပ်ကြိုးစားပေမယ့် ယောက်ျားမရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ မနေမိအောင် အထူးသတိထားပြီး ရှောင်ရှားပါတယ်။ အဲဒီလိုရှောင်ရှားနေပါလျက်နဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သမီးကို ...

“အင်း . . . ငါ့သမီးမှာလဲ ကာလသားတစ်ရာကျော် ရှိတဲ့ လှတောရွာမှာ ရွားရွားပါးပါး ခက်ခက်ခဲခဲ ရှုပ်ပြီး ယူရတာ၊ ငါ့သမီးရဲ့ ယောက်ျားနယ် ခါးကုန်းလိုက်ရွာလေ၊ ထွန်းကိုင်းလား မှတ်ရတဲ့”

ပြောစရာမရှိ ကြံဖန်ပြီးအပြစ်ရာပြောတဲ့ စကားအဆုံးမှာ သမီးဖြစ်သူက “ထွန်းကိုင်း မဟုတ်ဘူးအမေ၊ တီးကုန် ဆီးကုပ်” လို့ပြန်ပြောတဲ့အတွက် အိမ်ရှိလူကုန်ဝိုင်းဝန်း ရယ်မောကြရတယ်။

ဧကမဟာသကြီး

အရွတ်အနောက် အလွန်ပြောသောလူရွင်ကြီးတစ်ယောက် ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွတ်လွန်းနောက်လွန်းသောအခါ သူတစ်ပါးအား မကောင်းပြောသလို ဖြစ်သွားတတ်၏။ သူကလမ်းဘေး မုန့်ပေါင်း ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ မုန့်ပေါင်းဝယ်ရန် စောင့်ဆိုင်း နေသူတွေက များပြား၏။ သူ့အလှည့်ရောက်ရန် အတော်ကြီးကြာအောင် စောင့်ရ တော့မည်။ သည့်အတွက် လူတွေပြန်ကုန်စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်

နှင့် ...

လှတောသားဟာသစုမှူး

“အလိုလေးကွယ်၊ လူတွေဘာလာလုပ်ကြတာလဲ၊ အဲဒီမုန့်ပေါင်း ကသွားနာတဲ့ လူတွေနဲ့မတည့်ဘူး၊ ငါ့မနေ့ထ ဝယ်စားတာ သွားသုံးချောင်း ကျိုးသွားပါကလား”

ပျော့ပျောင်းသော မုန့်ပေါင်းကိုစားရာ သွားကျိုးသည် ဆိုသည့်အတွက် ရောမဟာသကြီးဖြစ်ကာ ရယ်မောနေကြလေသည်။

ကသက်တောင်ဂျပါဂဲ့လား ...!

နေပူချိန်တွင် ခဏတစ်ဖြုတ်နားနေ အပန်းဖြေသော လယ်သမားကြီး လင်မယားနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ကလေးတွေကစား နေကြသည်။ လယ်သမားလင်မယားရဲ့ သားသမီးတွေပဲ ဖြစ်ကြ၏။

ကစားနေသည့်ဘက်မှ မကြာခဏငိုသံရန်တွေသံ ကြားရ၏။ သည့်အတွက် လယ်သူမကြီးသည် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ခြင်းကိုရပ်ကာ စကားဝိုင်းကိုလှမ်းပြီး အကဲခတ်၏။

ထိုအခါအငယ်ဆုံး သုံးနှစ်သမီးကိုမြင်ရ၏။ ၎င်းက လေးသည် ရှိရှိသမျှကစားစရာများကို မည်သူ့အားမျှကိုင်ခွင့် မထား ကိုင်လျှင် ငိုတော့သည်။

သူကြည့်နေခိုက်မှာပဲ ကလေးငယ်ဟာ မြေကြီးပေါ် ဝန်လှည့် စိုသည်။ လယ်သူမကြီး ခြေလှမ်းကျကျနှင့် လျှောက် သွားကာ ပြုစုနေ လက်ဝါးနဲ့ရိုက်လိုက်ရာက ...

“ဟိုဟာဖြင့် မကိုင်ရ၊ ဒီဟာဖြင့်မကိုင်ရနဲ့ ခည်းမည်း
ဖြင့်သဖြင့် ငါ့ယောက္ခမထန်းတောလုပ်နေတဲ့ မယုဒကံ၊ နင်
လုပ်နေပုံကြောင့် အကြီးတွေမှာ အသက်တောင်မှ ရှုရဲကြ
ရဲ့လားမသိဘူး”

ထိုကလေးဆိုးပုံကို သိသောအိမ်နီးချင်းတွေ ရယ်ကြသည်။

မိုးမိထားသောကတုန်းဂျပ်

လှတော့ရဲ့ ကားဂိတ်တွင်ဈေးတန်းကြီး စည်တားနေသည်။
အံ့ရောင်တလက်လက် တောက်နေသည့် ကားလှလှ ကလေးတစ်စီး
သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင်ထိုးရပ်၏။ ဆံပင်ဖိုရိုဖားရား အကျီ
ဘောင်းဘီ ကိုးရိုးကားယားနှင့် လူများထွက်လာကာ ဆေးလိပ်
ဆင်းဝယ်၏။

ထိုသူများ ကားမောင်းထွက်သွားသောအခါ ဈေးသည်
တစ်ယောက်က “ရန်ကုန်ကလား မန္တလေးကလားတဲ့၊ ဘာလူမျိုး
တွေလဲ”

“ဘယ်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့အေ၊ ကာတွန်းရုပ်မိုးမိထား
တဲ့ လူမျိုးဖြစ်မှာပေါ့”

တစ်စုံတစ်ရာ ပြောချင်နေသူများ ကျေနပ်စွာနှင့်ရယ် မောမိ
ကြလေ၏။

မယားငယ်ဂမာ

ရိုင်ပတ်တွေကာပြီး ဆူးခက်တွေ အုံထားသော ရုပ်ရှင်ရုံ
အတွင်းသို့ လှတော့သားတစ်ယောက် ဝင်ရောက်ကစရုပ်ရှင်ကြည့်
သည်။

ရိုင်ပတ် ကာထားတဲ့ရုံတွင် ရောက်လာသော ကားထုပ်
မှာလည်း များသောအားဖြင့် စပေါ့ကတ်တွေကြွနေသော ကားများ
အဆွေးအအိုတွေသာ များသည်။ သည့်အတွက် ပြနေဆဲပြတ်တောက်
လျှင် မီးဖွင့်ပြီးဆက်ရသည်။ ဆက်ပြီး သွားလျှင် မီးမှိတ်ပြီး ဆက်လက်
ပြသ၏။

ဤသို့ဖြင့် အကြိမ်သုံးဆယ်ခန့် ကောင်းခန်းရောက်မှ ချည်း
ပြတ်ပြတ်သွားသောအခါ လှတော့သားမှာ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ...

“အလိုသေးကွလဲ့ ရုပ်ရှင်ရယ်၊ ပြတ်တောင်း ပြတ်
တောင်းပြနေပုံက မယားငယ်ဂမာ ပေးနေသလားမှတ်ရ”

ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ဖြမ်းကျဲလေသောခါ ...

ဆိုင်တွင်းသို့ အပြေးအလွှားဝင်ရောက်လာသော လှတော့
သားကြီးသည် လုံချည်တွေရောက်သည် ကြား၍သူ့ အတွက်နှုတ်ခမ်း
ပါမပါ စုံစမ်းရာ၊ မပါကြောင်းဖြေကြားသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ လှတောသားကြီးက သက်ပြင်းချ၍ “ငါ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ပါတယ်မရှိကလားကွ၊ လုံချည်ဆိုရင် ဝယ်ခွင့်မရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အပြင်မှာဝယ်ပေါ့ဗျာ”

“အပြင်ဈေးကခေါင်းမိုးပေါ်ရောက်နေတာ ငါမတတ် နိုင်ဘူးကွ၊ ရေလဲမရှိလို့ ညအချိန်လူခြေတိတ်မှ တူးမြောင်း ထဲသွား ရေချိုးရတယ်၊ ရှိတဲ့လုံချည်ကလဲ လျှော်ရဖွပ်ရ လွန်းလို့ ရှိနေတာ၊ ပုရွက်ဆိတ်တောင် ကြမ်းပေါက်ကျွံကျွံမှာ စိုးရ”

တစ်သီကြီးလျှောက်ပြောလေရာ၊ တစ်ဆိုင်လုံးရယ်မော သံကြီးလျှံသွားလေ၏။

ထမင်းပေါပျံ့ပျံ့က...

မဲကုန်းသားတစ်ယောက် လာရောက်လုပ်ကိုင်သော လယ်နှင့် လှတောသား၏လယ်မှာ ကန်သင်းတစ်ခုသာ ခြား၏။ သည့်အတွက် လယ်နီးချင်းမိတ်ဆွေများဖြစ်ကြ၏။

ကောက်ရိတ်သော နေ့တစ်နေ့တွင်မဲကုန်းရွာသူက စတင် ပြော၏။

“မနေ့က ကလေးတွေဆရာကန်တော့ပွဲကိုသွားတာ မှုပြီး

ထမင်းတွေကိုချက်မိတာ၊ စားလို့မကုန်တာနှင့် ခြေရင်းအိမ်နှင့် ခေါင်းရင်းအိမ်ဝေပေးရတယ်၊ ခဲများများထမင်းထစ်နပ် အချက်သက် သာသွားတယ်”

ထိုအခါ လှတောသူက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မ လဲဖြစ် တတ်တာပဲ၊ တစ်ခါက ထမင်းအိုးထဲကို ဆန်မှားထည့် ပြီး ပိုချက်မိ လို့ တစ်အိမ်လုံးစားလို့ မကုန်တာနဲ့ တစ်ရွာလုံး ဝေပေးရပါရောလား အဲဒါတောင် မကုန်ချင်ဘူး”

မဲကုန်းသူနှင့် ကောက်စိုက်သမများမှာ အားရပါးရရယ် လိုက်ကြသည်။

ဧကဆွတ်ပြီးလိမ်တဲ့မိန်းမ

မိခင်က အရာရာမြင်တတ် ဆုံးမတတ်သလောက် သမီးတ ခပ်ထုံထုံခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်အအ၊ သို့ဖြစ်သည့်အတွက်မြည်တွန်ရပြန်ပြီ။

“အားနာရင် အားပါတတ်တယ်လို့ ငါဘယ်နှစ်ခါပြောရ မလဲ”

“အမေရယ်၊ အိမ်နီးချင်းဖြစ်နေတော့ မငှားရင်လဲမတောင်၊ ဒါလောက်ကလေးနှင့် မလိမ်တန်ဘူးထင်လို့ ငှားလိုက်မိတာပါ”

မိခင်သည်မဲ့ရွဲ့ပြီး ခုနစ်သံချိုတင်လိုက်ပုံမှာ “အလိုထေး

လိမ်စရာမရှိရင် ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ရေဆွတ်ပြီး လိမ်တဲ့မိန်းမတဲ့၊
လူတကာ အရပ်တကာလှည့်လိမ်နေတာ”

အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသူများမှာ မသိမသာပြုံးသွား ကြလေ
တော့သည်။

စလယ်ဝင်ဖင်မမည်းပါ

“စလယ်ဝင်ဖင်မမည်းပါ” ခေါင်းစဉ်နှင့် ဖော်ပြခဲ့သော
လင်မယားအကြောင်း ပြောကြ၍ ပါးစပ်မပိတ်သေးမီ နောက်စုံတွဲ
တစ်တွဲကိစ္စပေါ်လာပြန်သည်။ မိန်းကလေး၏ မိခင်မှာ ယောက်ျား
လေးကို အပြစ်မတင်၊ သမီးကိုလည်း အပြစ်အပြောဘဲ ...

“အလိုလေးဟဲ့၊ အမေ့ဗိုက်ထဲက ထွက်လာကတည်း
က အူဝဲမအော်ဘဲ လင်ယူမယ်၊ မယားယူမယ်အော်သလား
မှတ်ရ ဟဲ့၊ ပညာလဲမတတ်၊ ထွန်တုံးတစ်တုံးမှ မထမ်းနိုင်
ထမင်းတစ်အိုး မှဖြောင့်ဖြောင့် မချက်တတ်၊ သူများအိမ်သာ
အောက် သွားနေကြဟေ့”

ကရုဏာဒေါသော ဖြစ်ဖြစ်နှင့်အော်လိုက်သော အသံ
တွင်ပညာသားအပြည့်ပါသောကြောင့် ကြားရသူတိုင်း ခေါင်းတ
ညိတ်ညိတ်ရယ်မောကြရလေ၏။

ဓားပြသားကျောင်းဂျွမ်းကကြောင်း

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့သည့် အချိန်က
ဖြစ်၏။ လှတော့ရွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မနေ့ညက ရွာတစ် ရွာ၌
တင်ပြတိုက်သွားသော သတင်းကိုလူတိုင်းစိတ်ဝင်စားစွာ ပြောနေကြ
လေသည်။ သတင်းကို စတင်ဖောက်သည်ချသူက...

“ဓားပြသားဆိုတာ၊ လူအင်အားက တစ်ကျိပ်စာရွှိတယ်
ဆိုပါကလား”

အခိုက်တွင် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
လာသည့်အတွက် အလှအယက်မေးကြရာ ဓားပြများ မှာရွာသားများ
ညီညွတ်ကြသည့်အတွက် အသေဖမ်းမိကြောင်း သိရလေ၏။

သည့်အတွက် တစ်ယောက်က “လက်နက်ဘယ်လောက်
ကောင်းကောင်းညီညွတ်ရင် ဓားပြဘယ်ခံနိုင်မလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ရွာသားတွေတစ်ထောက်
တစ်လက်ပိုင်းခုတ်လိုက် ကြတာ၊ ဓားပြသားလက်လီဆိုင်ခွင့်
ထားသလားမှတ်ရ”

နောက်ဆုံးလူ၏ အပြောကြောင့်တအုန်းအုန်းရယ်သံကြီး
ညံ့သွားလေ၏။

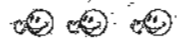

မျှော်ကုတ်ခေါင်း

ဤနေ့ရက်တွင် ရောက်လာမည်ဟုသေချာစွာ လူလွတ်မှာ ကြားသူမှာ အလွန်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သည့်အတွက် သွားစရာရှိတာ မသွားဘဲအိမ်မှာ စောင့်နေသော်လည်း လှတောသားကြီးမှာ ပျင်းရိ လာသည်။ အိမ်ရှင်ထွက်မျှော်လိုက်၊ အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက် လုပ်နေစဉ် တွင် လူလွတ်အကြောင်းကြားထားသော မိတ်ဆွေရောက်လာရာ ...

“အလိုလေးကွယ် ရောက်လာပေါ့ကိုး၊ ငါ့မှဖြင့် မျှော်လိုက်ရတာကွာ မသားခေါင်းဝယ်မယ့်လူကို မျှော်ရတဲ့ ခေါင်းရောင်း သူဖြစ်နေပြီဟေ့”

“မင်းပြောမှဖြင့် ဒီလိုချည်းပဲ” ဆိုကာ ဧည့်သည်မှာ ရယ်မော နေရလေ၏။

ကောက်ကုတ်ခေါင်းလက်ဖက်ကုတ်

မျက်နှာသိင်္ဃန်းပိမဝယ်ပါနဲ့ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိပါတယ်။ မျက်နှာ သိ လက်ဖက်ရည်မရောင်းနဲ့လို့ မကြားဖူးတဲ့အတွက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာတဲ့ လှတောသားတွေကို လှတောလက်ဖက်ရည် ဆိုင်တန်းက ဆိုင်ရှင်မှာ ကြိုဆိုမိပါတယ်။

ထိုင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ...

“ရေကို ရောင်းစားနေတဲ့လူများ၊ ကက်ဆက်ကလဲ အကောင်း စားဗျ”

ကလိသွက် ကလိပါတယ်။

“ရေကို အပူပေးပြီး စားပွဲကုလားထိုင်နဲ့ ရောင်းတော့လဲ သောက်ကြတာပဲ”

ဆိုင်ရှင်ကတော့ ရယ်မောနေရုံကလွဲလို့ ဘာမှမပြောပါ။ လက်ဖက်ရည် ရောက်လာတဲ့အခါမှတစ်ယောက်က ဖြည်းဖြည်း လိုက်ပြီး ...

“ဒါလားကွ လက်ဖက်ရည်၊ လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ လုံးဝမရဘူး၊ ကောက်ရိုးရည်ကို သကြားခတ်ထားသလား မှတ်ရ”

တစ်ဆိုင်လုံး ဝေါခနဲရယ်မောကြတယ်။ ကောက်ရိုးစိမ် ထားတဲ့ရေကလဲ လက်ဖက်ရည်အရောင်နဲ့တူတယ် မဟုတ်လား။

ရွှေဘူမိတော်ဆိုင်ပျံ့ပျံ့က ...

ကျောင်းအသီးသီးမှာ စားမေးပွဲတွေ ကျင်းပဖို့အချိန် နီးကပ်လာပြီး စာသင်သားကျောင်းသားတွေမှာလဲ ဘာသာရပ် အမျိုးမျိုး အသံချဲ့စက်သံ ကက်ဆက်သံဆူညန် ကြားထဲကကုန်းပြီးကျင့်မှတ် နေကြရတယ်။

www.burmeseclassic.com

အတန်းငယ်တာ အတန်းကြီးတာမရွေးပါဘူး။ အခုလုံး အော်ဟစ်ပြီး ကျက်မှတ်နေကြတာပဲ။ ဒီအခါမှာ တချို့မိဘက စာကျက် နေသံ ကြားရင်ကျေနပ်နေတာပဲ။ တချို့တလေ ကတော့ကရုစိုက် နားထောင်တယ်။ ဘာကျက်နေသလဲ၊ မှားသလားမှန်သလား။

ပစ္စမတန်းကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က မြန်မာ့သမိုင်းကို ကျက်မှတ်နေခဲ့ပါတယ်။ မိဘက ထမင်းချက်ရာက နားစွင့်နေတယ်။ သမီးက စာတစ်ပုဒ်ကိုထပ်ကာတလဲလဲ ရွတ်နေတယ်။ လေးငါးခေါက် အဆီပေါ့ ...

“ဪ ... အရေးကြီးလို့မမေ့အောင် ကျက်နေဟန်တူတယ်”

ထင်ပြီး အသာနေတယ်။

ဆယ်ခါလောက်ရှိလာတဲ့ အခါမှာထအော်တယ်။

“ဘေးကနားထောင်နေတဲ့ ငါတောင်အလွတ်ရနေပြီ သမီး အမယ်လေးဟဲ့ ထိုင်းလိုက်တာ ဉာဏ်ရယ်၊ ဓာတ်ပြား သာဆိုရင် ပေါက်ထွက်လောက်ပြီ”

ဓာတ်စက်ဓာတ်ပြားဆိုတာက လည်နေတဲ့ဓာတ်ပြားကြီး ပေါ်မှာ ဓာတ်စက်သုံးအပ်ကို ထောင်ထားရတာ၊ ဓာတ်ပြားပေါ်မှာ ပါတဲ့ အပ်သွားရာကလေးတွေအတိုင်း အပ်ကရွေ့ပြီး လိုက်ပါသွား တယ်။

မုားဥကးဂျီ

ဇနီးဖြစ်သူ နေထိုင်မကောင်းတဲ့အတွက် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ပုံကို အိပ်ရာထဲကနေပြီး စီမံခန့်ခွဲပေးတယ်။ လင်ယောက်ျား က မယားပြောသမျှကို မီးဖိုခန်းကနေပြီး လိုက်နာဆောင်ရွက်တယ်။

ဆန်ကို ဘယ်လောက်ထည့်၊ ရေကိုဘယ်လိုထည့်၊ မီးကို ဘယ်လိုထိုး၊ ဘယ်နှစ်ခါမျှ၊ ဘယ်လိုရှိရင် ငဲ့တော့အစရှိသဖြင့်ပေါ့။ ထမင်းအိုးပြီးသွားတော့ ပဲကြီးဟင်းအိုး အပြင်ခိုင်းပြီး မီးဖိုပေါ် အတင်ခိုင်းတယ်။

အတော်ကလေးကြာတော့ ဇနီးဖြစ်သူကပြောရတာ မောတယ် ဆိုပြီး မီးဖိုခန်းရွေ့လာတယ်။ ဟင်းအိုးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာက ...

“ရှင်လုပ်ပုံနဲ့တော့ နန္ဒင်းမှန်ဖိုးနဲ့မဲ့ရံချည့်ရဲ့ရှင်”

“ဟုတ်လား၊ နန္ဒင်းများသွားသလား”

“များ မများတော့မသိဘူး၊ ဟင်းအိုးတစ်အိုးထိုး သင်္ကန်းကို ထည့်ပြုတ်ထားသလားမှတ်ရ”

“ကျချီသိရိကုတ်စေ၊ နန္ဒစတိုးစေကံ နုဂိုထမီး မိုးတွေက နန္ဒစတိုးကျရင် ကာယတစ်စေ၊ မိုးတွေနုဖြူစွာ နန္ဒထက် နန္ဒိတ်နန္ဒထက်စိန် မိုးတွေ ကားစောဘဲ မိုဝင်မို့ နန္ဒစတိုးရမယ်”

စေတမုဆိုးခွေးတပ်ကလေး ...!

“မိန်းမရေ အမဲသားသည်တွေ့တာနဲ့ ငါးဆယ်သား အကြွေးဝယ်ခဲ့တယ်ဟေ့”

ခင်ပွန်းသည်က လှမ်းပေးတဲ့အမဲသားကိုယူပြီး ဇနီး သည်က အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး စဉ်းတီတုံးပေါ်တင်တယ်။ ခုတ်ထစ်တယ်။ ဆေးကြောတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဇနီးသည်ကို ခွေးတွေဝိုင်းနေတယ်။ ခွေးကို လှည့်မောင်းရင်းအမဲသားကို ကျီးထိုးသွားမှာ စိုးလို့ ရဲရဲ မမောင်းရဲဘူး။ သေသေချာချာမမောင်းတဲ့အတွက် ခွေးတွေကမသွားဘူး။ အဲဒါကြောင့် ...

“အစ်ကိုရေ ...ခွေးတွေ လာမောင်းစမ်းပါဦး။ ကြာရင်လူပါ ချီသွားတော့မယ်”

“လာပြီ လာပြီ တကယ်ငတ်တဲ့ခွေးတွေ၊ အမဲသားတွေ ဝယ်ပြီးအိမ်ပြန် လာတော့လဲ အနံ့ခံပြီး ငါ့နောက်လိုက်လာတဲ့ ခွေးအုပ်ကြီးဟာ စေတမုဆိုးရဲ့ ခွေးတပ်ကြီးမှတ်ရ”

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးနဲ့ မိဖုရား၊ သားတော်၊ သမီးတော်များ အနောက်အယုတ်ကင်းစွာ နေရပါစေဆိုပြီး ဝိကံပါတောင် တောစပ်မှာ ဆီးတားစောင့်ကြပ်ပေးတဲ့ စေတမုဆိုးကိုကြားဖူး သူတိုင်းဝါးခနဲ ရယ်မောရ၏။

တကုမကိုနတ်စောင့်၏

လူငယ်တို့ဘာသာဘာဝ နှစ်သက်သဘောတူ ချစ်ကြိုက်သောကြောင့် မိုးရာလိုက်ပြေးသောအခါ မိတ်ဆွေများကယောက်ျားကလေး ဖခင်ထံလာရောက် သတိပေးကြ၏။

“ရှေ့နေကောင်းကောင်း ရှာထားဟေ့၊ မိန့်ကလေးဘက်က အရှိန်အဝါသုံးပြီး မရဲသားကို အမှုဆင်လိမ့်မယ်ကြားတယ်”

ထိုအခါ ဖခင်က ...

“အလိုလေးကွယ်၊ ဧဝကံသာလောက်မှ မပြောင်တဲ့ အရှိန်အဝါကို ကြောတ်နေရမှသာလား၊ တရားထိုနယ်စောင့်ပါတယ်ကွာ၊ ခွေ့နေမရွာနိုင်ပါဘူး”

သတိပေးသူမှာ ပြုံးပြုံးကြီး ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။

ဇာနည်နဲ့ သားနတ်လျက်ပါ

လှတောရွာပတ်ဝန်းကျင်က လယ်များအနေနှင့် ဆည်ရေသောက်လယ်တွေ ဖြစ်သည့်အတွက် ရေမိုးစိတ်ချရသည် ထင်ရပေသည်။ စပါးသီးနှံမအောင်မြင်သေး နှစ်မရှိဟုထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဆည်ရေလည်းမလုံလောက်၊ မိုးလည်းမရွာသောနှစ်များ ရှိတတ်၏။ ထိုအခါ မျိုးရရန်ပင်မနည်း ကြိုးစား ကြရ၏။ ဤသို့ ပုံပန်းနှစ်

ဦးလှအောင်

တွင် စပါးရိတ်သိမ်းချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ ရာ စပါးပင်များ သေးလှသဖြင့် ထိုင်ပြီးရိတ်ကြရ၏။ အချို့လည်း တံဇဉ်လွတ်လေသည်။ တံဇဉ်လွတ်သော လယ်သမားတစ်ယောက်သည် မရွှင်မပျ လျှောက်လာရင်းနှင့် ထိုင်ပြီးရိတ်နေသူ တစ်ယောက်အားမြင်ရသဖြင့် ...

"အလိုလေးကွယ့်၊ ဒုက္ခကြီးလိုက်လေသူရယ်၊ တံဇဉ်နှင့် ရိတ်မနေပါနှင့်၊ ဇာဂနာနှင့်သာ ဆွဲဆွဲနုတ်ပါတော့"

"အေးကွား၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမို့နုမြောလို့သာ ရိတ်နေတာ၊ တကယ်က တူရွှင်းနှင့်သာ တူးဖို့ကောင်းတာ"

တံဇဉ်လွတ်သူ ရယ်မောသဖြင့် ရိတ်နေသူလည်းမရာ ယောင်ရယ်မောမိလေသည်။

သေမင်းဂျိုက်ကလေးကျော့သလား ...!

ရွှေတို-မန်းကားများသည် တစ်ခါတစ်ရံအမောင်းပြိုင်ကြ၏။ တစ်အားမောင်းလိုက်ရာက ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်လျှင် ခရီးသည်တွေရှေ့သို့ရောက်လာ၏။ ခေါင်းနှင့်ဆောင့်မိသူ ဆောင့်မိ၏။

တစ်အားမောင်းလာပြီး ဆက်ကာဆက်ကာ တစ်အားကျွေ့လိုက်လျှင် ဝဲဘက် ပြေးတိုက်လိုက်၊ ယာဘက်ပြေးတိုက်လိုက် ဖြစ်ကြရာ သည်းမခံနိုင်တော့သာ လှတော့သားကြီးမှတ်...

"ကွယ့် ကားသမားတွေရဲ့၊ ခရီးသည်တွေကို လူမှ

လှတော့သားပဟသရမူး

မှတ်သေးရဲ့လား၊ ဆီးဖြူသီးတွေ ဆန်ကောထထည့်ပြီး ကစားနေတာမှတ်တင်ရဲ့"

"အဖော်လှတော့သားကမူ ကားနယ်၊ မောင်းရွာလိုက်လေကွယ်၊ သေမင်းလိုက်လာသလားမှတ်ရ"

ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော ခရီးသည်များ ဝါးခနဲရယ်ကြလေ၏။

မီးကွင်းတဲကား

ဧည့်သည်လှတော့သားသည် အိမ်ရှင်တည်ခင်းသော ဆေးလိပ်မှာ ခဏခဏ မီးသေသည်ကို မီးသေသည် မပြောဘဲ ...

"ဒီဆေးလိပ်ကို ဘာသားနဲ့ လိပ်တာလဲဗျ"

ဆေးလိပ်ထဲတွင် ဆေးရွက်နှင့် ဆေးရိုးပါဝင်သည်။

ဆေးရိုးမှာ ဆေးရွက်ပင်မှ အသားဖြစ်သော်လည်း ဆေးရိုးအစစ်ချည်းမသုံးနိုင်သူများက အခြားအသားများ ရောနှောသုံးစွဲကြသည်။ သည့်အတွက် ဘာသားနှင့်လိပ်တာလဲမေးရာ အိမ်ရှင်က ...

"ဥနဲရိုးလား သဖန်းရိုးလားမသိဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ"

"ဪ အဲဒီဆေးရိုးပင်ကအသားနဲ့ အိမ်ဆောက်ရမယ်လို့ပါ။ အဲဒီအသားက မီးကွင်းတယ်" ဟု ဖြေတော့မှ အိမ်ရှင်မှာ သဘောပေါက်ကာ ရယ်မောမိလေ၏။

မီးခြစ်ပြါငွေ

မီးရထားပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ လှတောသားဘေးမှ လူနှင့် ဇာတ်နာရင်းဆိုင်မှာ လူများသည် သူ့မီးခြစ်ကောင်းကြောင်း၊ သူ့မီးခြစ်မှာ မည်သည့်နိုင်ငံလှည့်၊ မည်သူက လက်ဆောင်ပေးသည် စသည်ဖြင့် ပြင်လာကြရာ၊ လှတောသား နားကြားပြင်း ကတ်လာတာ သူ့မီးခြစ်ကို ထုတ်လိုက်ရင်း ...

"ကျုပ်မီးခြစ်ကတော့ ပြည်တွင်းဖြစ်ဗျ၊ နှစ်ကျပ်ပဲ ပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဓါတ်ဆီမပါဘဲ ခြစ်တာတောင် မီးတောက်တယ်၊ ဓာတ်ဆီများပါရင်တော့ လှတောသားခြစ်တဲ့ မီးတောက်ကို စစ်ကိုင်းက လှမ်းခြင်ရပြီး ရွာကိုမီးလောင် နေတယ်ထင်ရ သဗျ"

လှတောသားက ပညာပြလိုက်ရာ မီးခြစ်အကောင်းပြိုင် နေသူများ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြလေ၏။

ကလေးကျိပ်ကျောင်းတဲ့နာဂီ

လှတောသားတစ်ယောက်သည် မန္တလေးမှ လက်ပတ် နာဂီများ ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ဘုရားပွဲတွင် ရှုရောင်းနေ၏။ ရွှေပွဲလာ သူများ သူ့ထံသို့ ဝိုင်းအုံလာအောင် သူ့ဘယ်လို အော်ပါသနည်း။ နားထောင်ပါ။

ဦးရာစာအုပ်

"နာဂီတွေ နာဂီတွေ၊ အချိန်မှန်နာဂီတွေနော်၊ မနက် ကိုးနာဂီမှာ ကြည့်လဲ ဒီအချိန်ပဲ၊ ညကိုးနာဂီမှာကြည့်လဲ ဒီအချိန်ပဲ၊ အချိန်မှန်နာဂီတွေ၊ လူကြီးကို မရောင်းဘူး၊ တလေးဝဲရောင်းတယ်၊ တစ်လုံးသုံးကျပ် "

နှစ်မျိုးကျောစပ်ထားသောကောက်

စကားဝိုင်းနှင့်မနီးမဝေးမှာ အမူးသမားများ ဆဲရေးတိုင်း ဘာနေကြသည်။ စကားဝိုင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်မှာ အကြားမလျော် သောကြောင့် "ဒီသူငယ်တွေ သွားပြောဦးမှပါ" ဆိုတာ စကားဝိုင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်က ထရန်ဟန်ဖြင့် ရာ... န်ယောက်က...

"ဦးလေး မသွားနဲ့ မသွားနဲ့၊ အခုခြင်နေရတဲ့ကောင် ဟာ အင်မတန် ရိုင်းတာ၊ ရိုင်းစိုင်းပုံများကတော့ အခုထိ မူးနေတဲ့ နာဠာဂရီဆင်နဲ့ ဖဲရွဲပြီး ပြန်လာတဲ့ အာဠာဝတ ဘီလူးနဲ့ စပ်ကျသလားမှတ်ရ"

"အလိုလေးကွယ်၊ ဝက်သာလောက်မှ ပပြောင်စုံ အချိန်အပိုကို ကြောက်နေရမှာလား၊ တရားကျိန်ထင်စေရမယ် ကွာ"

အိပ်လျှောက်

မန္တလေးသို့ မရောက်မှီပေးသူတစ်စုနှင့် ရောက်မှီပေးသူ လှတောသားတစ်ယောက်တို့ တည်းခိုသောဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်လာကြသည်။ မန္တလေးတောင်သို့ သွားကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ဘတ်စ်ကားစီးရန်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်လောက်ဝေးလဲ” ဟု မရောက်မှီပေးသူက မေး၏။

“သိပ်မဝေးပါဘူး။ ကားမှတ်တိုင် နှစ်ဆယ်လောက် ဝေး မယ်ထင်တယ်”

“မဝေးပါဘူးဆိုနေ၊ ကားမှတ်တိုင်တွေက တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု နီးလိုက်သမှ ဘီးစိပ်ထောင်ထားတာကမှ ကျသေး တယ်”

ကျေးဇူးနိုးနိုး

ကျေးဇူးနိုးနိုးရွာသို့ တာဝန်နှင့်သွားမည့် ရဲတပ်သား များ သည် ရေဘူးလက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် လှတောသူ၏ အကြော်ဆိုင် ထဲသို့ဝင်လာရာ အကြော်သည်က ဤလိုတဖန် တကြံ ပြော၏။

“အလိုတော်၊ ရဲသားသာဆိုရတယ်၊ ချက်တောင်ကြွ သေးရဲ့လားကွယ်တို့၊ ငါ့တူရယ်၊ ရေဘူးလွယ်မယ့်အစား နို့ဘူးသာ ဆောင်သွားပါတော့”

လှတောဝင်္ကီကို သိနေသော လုံခြုံရေးရဲဘော်များမှာ ရယ်မောကြ၏။

ဥစ္စာစောင့်တောင့်မဝယ်နိုင်

နွားဝယ်လိုသော လှတောသားများမှာ နွားရှင်ပြောသော ဈေးကြောင့် တွန့်သွားကြကာ ...

“ဟလိုလေး လူရယ်၊ ခွေးဖိုးတစ်ထောင်၊ ကြောင်ဖိုးတစ်သိန်း ဆိုတဲ့စကားမှာ နွားဖိုးတစ်သန်းလို့ ထပ်ဖြည့်ရမလို့ ဖြစ်နေပါရော လား”

“အင်းလေ၊ ခင်များတို့က ကြိုက်နွားကို လိုက်ရှာကြတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကလဲ ကြိုက်ဈေးခေါ်တာပေါ့”

ထိုအခါ “နွားကိုကြိုက်တာက တကယ်ပါဝဲ၊ ခင်များ ဆိုတဲ့ ဈေးနဲ့တော့ လူစင်စစ်ကဝယ်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။ သိန်းထိပေါက်တဲ့ ဥစ္စာစောင့် မဆိုရင်တော့ ဝယ်နိုင်စေတာ မသိဘူး” ဟု လှတောသားက ပြန်ပြောကာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကလျာဏိယ လက်ပက်ခွက်

လှတောရွာအနီးတွင် ဘွဲ့တံစိကားတစ်စီးပျက်သည်။ ကားပေါ်တွင်ပါသော စပယ်ရာနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့ စာကုန်းကုန်း နှိုက်နေကြစဉ် မကြာခဏရောက်ရောက်လာသော ကားများမှအပေါင်းအသင်းများကလည်း ဝင်ရောက်ကူညီကြသည်။ ကားကားမန်းသေး၊ စကောင်းသေး၊ နောက်ထပ်ရောက်လာသော ကားများမှ လူများလည်း ခဏရပ်ကာ ဝင်ရောက်ကူညီကာ ထွက်သွားကြပြန်၏။ ဤသည်ကို လယ်ထွန်ရင်း မြင်နေသော လှတောသားကြီး ခြောက်လှံမှာ ...

“ဟလိုဆေးကွယ်၊ ကားရယ်၊ ခဏလာသမျှလူတွေ တစ္ဆေတစ်နဲ့ ဝင်ဝင်နှိုက်သွားလိုက်ကြတာ အလှူအိမ်က ထက်စက်ခွက်ကျနေတာပဲကွယ်”

မေ့ကြီးလျှို့ဝှက်ပေပြီ

ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသော ရင်းနှီးသည် မိတ်ဆွေကြီးအား ကြည့်ကာ လှတောသားများ ရယ်မောကျန်ရစ်ခဲ့ကြစဉ် မကုန်နိုင်သေးသော ထိုမိတ်ဆွေ ဂုဏ်ထူးပိသေသကို တစ်ယောက်က ထပ်မံဖော်ထုတ်လိုက်ပုံမှာ ဤလိုဖြစ်၏။

“ဒီလူကြီး ဝက်လက်မှာ မနေင့်လို့ ထွက်ပြေးလာ

လိုက်တာ၊ လှတောမှာတောင်မနေဘဲ မဲကုန်းချောက်ထဲ သွားငုပ်နေပုံတော့များ၊ မြေပဲတောင့်လောက် ပညာဝါတာပဲ ဗျို့၊ မြေအောက်လဲ တိုးဝင်သေး၊ အစွဲခုံလဲ ဖုံးထားသေးဗျို့

မေမြို့ပန်း

ပျော်ရွှင်တတ်သော လှတောသားကြီး၏ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လှရွှင်ကလေးများ ရောက်လာကြရာ မိုးမရွာသောကြောင့် လိမ်ခြေဆေးလိုနေသော မေမြို့ပန်းခင်းကို မြင်သဖြင့် ...

“ဘိုးလေးရဲ့ မေမြို့ပန်းတွေက တယ်သန်တာပဲ” ဟု ကျီစယ်လိုက်ရာ အခင်းရင်က ...

“ဟဲ့ ... ငနာလေး၊ ဂြိုဟ်စကားလာမပြောနဲ့၊ မေမြို့ပန်းတွေကဖြင့် ပုဒိနာပင်လောက်တောင် မရှိဘဲနဲ့” ဟု ငေါက်လိုက်ရာ ဝါးခနဲရယ်မောကြလေ၏။

“ဟာလိုလေး၊ အဲဒီလူတစ်စုအိုက်ခံရုံနဲ့ ဝတ်စုံတစ်ခုစီ သစ်ကားပွဲမှာ ပျောက်ခိုးဖောက်သလား၊ ဝတ်ပြောင်းပြောင်းနဲ့ နားပင်းလှမတာတယ်ပဲ”

တီကောင်လျလျ

ထိုမှတဖန်ပူနာခင်းရှင်၏ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ လည်ပင်းဆန့်
ကာမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြောက်နေသော ပဲလင်းမြွေကို
မြင်ရပြန်သည့်အတွက် ...

“ဒါပေမယ့် ပဲလင်းမြွေကတော့ သန်သားပဲ”

“ပဲလင်းမြွေသီးတဲ့ကွာ၊ တီကောင်ကို သင်္ဘောဆေး
အစိမ်းရောင်သုတ် ပေးပြီး စင်ပေါ်မှာ ဆွဲထားတာလောက်မှ
မတင့်တယ်ခါဘူး”

ဥယျာဉ်ပိုင်ရှင်ကပင် သရုပ်ဖော်ပြလိုက်ပြန်ပေ၏။

ပန်းကန်ဆေးဂျာနီဘို

လှတောသားတစ်ဖွဲ့သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာကာ
ဘုရားစုံလည်းဖူးအပြီးတွင် မြို့တွင်းသို့ လျှောက်လည်ကြသည်။
တစ်နေရာအရောက်တွင် မုန့်ဟင်းခါးအထမ်းသမားကို မြင်သဖြင့်
ဝမ်းဖြည့်ရန် ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ရှေ့က ရောက်
နှင့်သော လူတစ်ယောက်အတွက် မုန့်ပြင်ပေးနေပုံကို မြင်သောအခါ
ဤလိုရေရွတ်မိကြ၏။

“အလိုလေးဟဲ့ မုန့်တီတဲ့၊ ပန်းကန်ဆေးရည်နဲ့”

ပြောင်းစူးမွေးသုံးလေးပင် နဲ့ ပြောင်းစူးမွေးသုံးလေးပင်နဲ့
ချော်ထားတာပါကလားကွယ်ရဲ့”

ပေါသေးတယ်

မူးရေလာပြီ။ လှတောသားလယ်သမားများ အပြေးအလွှား
ရေးသွင်းကြ၊ ထွန်ယက်ကြသည်။ လယ်တောမှာ ပွဲတော်တမျှ
ပျော်စရာကြီးဖြစ်နေ၏။ လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်သည် ကန်သင်း
ပေါ်မှာရပ်ပြီး သူ့လယ်ကွက်သူ ပြန်ကြည့်ရင်း ...

“ခုပုံနဲ့ကတော့ စိုက်ရက်ပေးပါသေးတယ်ကွာ၊ စိုက်တယ်
ဆိုတာက မြက်ပုပ်မြေသားတွေ နွားချေးတွေနဲ့ မူးရေချောက်တွေ
သမနေပြီး စမရေအိုးပွတ်သလို ပွက်ထနေမှ စိုက်လိုကောင်းငါ့ကွ”
ထိုအခါ ကန်သင်းပေါ်ရောက်နှင့်သူက ...

“ဒီအချိန်ဟာ ပင်ထောင်လာကြည့်နေကျ အချိန်ပဲဗျ”

“ဒီနှစ်တော့ အစုချိန်မှာပင် ထောင်ကြည့်ရဲ့
ဆင်းလာကြရင်တော့ ပောဒါပင်ထောင်ပါပဲဆိုပြီး ထန်ဆင်
ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရုံပဲကွ”

“လယ်သမားကြီးက လယ်စပ်မှထန်းပင်များကို ချိတ်
လိုက်လေ၏။

ဖားခံတွင်း

ကန်သင်းပေါ်တွင် ထိုသို့ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြရာသို့ အခြားရွာမှာအသိများ ရောက်လာကြသဖြင့် ဝမ်းသားအားရကြိုဆို သည်တွင် ဧည့်သည်က ...

“ခင်ဗျားတို့ဘက်မှ မိုးရွာတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပြီးလာကြည့် တာ”

“ရွာတော့ရွာပါရဲ့ဗျား ဒါပေမယ့် ဖားခံတွင်း ချဉ်ရုံလောက်ပဲ ရှိတယ်”

လှတောသားကြီးက ပြန်ဖြေလိုက်ရာ၊ ဧည့်သည်ကပင် ဆက်၍ ...

“မူးရေကလံ နည်းတယ်နော်”

“ဟလိုလေးလူရယ်၊ မူးရေနည်းလိုက်ပုံများတော့ လူမမာ ဆလိုင်းသွင်းနေသလောက်ပဲ ရှိတာလိုက်လေ”

ပုန်ခါရတဲာလှပ

ရွှေကျင်ရွာတွင် ကျင်းပသောရှင်ပြုအလှူမင်္ဂလာတစ်ခု မှလှတောရွာသားများ တစ်စုတစ်စေးကြီး ပြန်လာကြရာ၊ တစ်ဦးက စတင်၍ ...

“ဟလိုလေးအလှူပွဲရယ်၊ နတ်ရွာတံခါးဖွင့်တဲ့ပွဲကြီးကမူ ပါပဲ၊ ကျွေးလိုက်မွေးလိုက်တာကလဲ ထမင်းရည်ချောင်းစီး၊ ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့ အိုးကြီးတွေဆိုရင် ကျွဲအုပ်ကြီးအိပ်နေသလားမှတ်ရ”

အတူတူလာသာ အခြားတစ်ယောက်ကမူ ...

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မိုးမြဲဒယ်ကြီးတွေကတော့ တစ်ချော့ တစ်ခေါကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကြီးတွေမြင်ရတော့ ငရဲဖြည့် မှာ ရေသားကိုစောင့်ချောင့်နေတဲ့ ယမမင်းရဲ့ ဒယ်အိုးကြီးတွေ နဲ့ တူလိုက်လေ” ဟု ဝင်ပြောလေသည်။ ဒုတိယသူမှာ အလှူပွဲကို တဝင်မကျခဲ့သူဖြစ်ပေမည်။

ပုန်ခါရတဲာလှပ

စက်ပေါက်ငှက်ကွမ်းယာဆိုင်တွင် လူမရှိ။ ဝယ်သူလာစု ပြေးလာသည်။ ပြေးလာသော်လည်း မထိုင်နိုင်သေး။ ဖုန်တွေကို အဝတ်စုတ်နှင့် ပုတ်ခါနေရသေးသဖြင့် ကွမ်းယာဝယ်သူက ...

အင်း ...ဖုန်ခါရတာကိုက အလုပ်ကြီးတစ်ခုပါပဲလား” ဟုစကားစလိုက်ရာ၊ လှတောသားကွမ်းသည်က ...

“ဟလိုလေး၊ ဖုန်ပေါချက်ကတော့ မနက်ကမိန်းခေလို့ ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး ညနေခါဆိုင်သိမ်းဖို့ ပြန်လာတာ”

မိန်းမ ရွာမတွေလို ကွမ်းယာဆိုင်နဲ့ မိန်းမကိုပေါက်ပြားနဲ့ ယက်ပြီး ရာရတယ်ဗျာ” ဟုပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

စိုးစည်ပင်ကဲ့သို့

လှတောသားတစ်ယောက်သည် ရင်နီးသောသူငယ်ချင်း အိမ်သို့ ရေးကြီးသုတ်ဖျာရောက်လာပြီး ...

“ဟကောင်၊ မနေ့တုန်းက ငါ့သားကိုဘာတွေကျွေးလိုက် သလဲ၊ ဗိုက်ကိုပုတ်ကြည့်တော့ အိုးစည်ကြက်ထားသလားမှတ်ရ၊ တမိန်းမိန်းနေတာပဲ” ဟုမေး၏။

“ကုလားပဲဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးမိတယ်၊ ဝမ်းတွေဘာတွေ များလျှော့သေးသလား”

“ဟလိုလေး၊ လျှော့တော့ပြောမနေနဲ့၊ လူကိုကြာ တော့ အိုးစည်ပင်ရဲ့ အခေါင်းဖြစ်နေပြီ”

“အလိုလေးကွယ်၊ ငျှဲစားတိုင်းသာ မတည့် ရင်တော့ ဥရောပတိုက်တစ်တိုက်လုံးက လူတွေ အကုန်အသကုန်လို့ လူတောင်မရှိတော့ဘူး”

မနုလေး၏ လက်စွပ်

မုန့်စားကျောင်းလွတ်ချိန်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားငယ် ကလေးသည် မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံကိုင်ကာ မုန့်သည်တစ်ယောက်၏ ဗန်းရှေ့ သို့ ရောက်လာသည်။ မုန့်မှာမုန့်လက်ကောက်များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မုန့်မှာ သေးငယ်လွန်းသည့်အတွက်...

“ဟလိုလေး၊ မနုလေးဝတ်တဲ့လက်စွပ်တွေ ဒီတန်းထဲ မှာ တယ်သူလာပြီး ပုံထားပါလိမ့်” ဟုလှတောသားပီပီ နတ် သူငယ်ဝတ်သောလက်စွပ်အဖြစ် တင်စားပြောလိုက်လေ၏။

နှစ်သစ်ကူးခွင့်မဟုတ်ပါ ...

ဘောလုံးပွဲတွင် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရိုက်ကြသည်။ လှတော သားများ ထွက်ပြေးကြသည်။ အပြေးနေသူတစ်စု အရိုက်ခံရပုံတို့—

“ဟလိုလေး၊ အဲဒီလူတစ်စုအရိုက်ခံရပုံများတော့ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးပွဲမှာ ပျောက်အိုးဖောက်သလားမှတ်ရ၊ တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ နားပင်းလှမတတ်ပါပဲ” ဟုအားရပင်ပြောကြလေသည်။

ဘယ်လိုကျေနပ်ပါလိမ့် ...

လှတော-ဝက်လက်ကားလမ်းကို ကျောက်ချကျောက်ခင်း-
သောအခါ လူအများဝမ်းပန်းတသာရှိကြ။ ထိုခင်းထားသော
ကျောက်များကို ကြိတ်ရန်လမ်းကြိတ်စက်ကြီးတွေ လမ်းညိုမညိုသူတွေ
လာလိမ့်မည်ဆိုသောအခါ မျှော်ကြပြန်သည်။ တကယ်ရောက်လာ
သည့်အချိန်တွင် လမ်းကြိတ်ကျောက်တုံးသာဖြစ်နေရာ ...

“ဟလိုလေးဟဲ့၊ လမ်းကြိတ်စက် လမ်းကြိတ်စက်နဲ့
လက်ဖွဲ့လုံးလှိုင်းချ ထားသလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အတိုး
ကလေးနဲ့ တော့ ကလေးတွေပစ်ချထားတဲ့ ဆီးစေ့တောင်
ကျော်နိုင်ပါ မလားကွယ်ဖို့” ဟုလှတောသားကရယ်စရာတစ်ခု
တိုးလာ၏။

မှားလေကျေသလားကွယ်

လူတစ်ယောက်သည် လှတောသား၏ ကွမ်းယာဆိုင်သို့
တွမ်းယာတစ်ယာဝါးပြီး ဆယ်တန်ထုတ်ပေးရာ၊ ဆိုင်ရှင်က ဤလို
ဖြည့်တွန်လေ၏။

“ဟလိုလေးလူရယ်၊ ကွမ်းယာတစ်ယာသုံးဆယ့်ငါးပြား
ကိုဆယ်တန်ကြီး ပေးရတယ်လို့၊ ငါ့ဆိုင်ကိုများ အနပ် (အကြွေ)
လဲတဲ့စက်ရုံများ ထင်နေသလားကွယ်”

တီကောင်ကလေး

ကလေးများဆိုးရာတွင် အမျိုးမျိုးရှိ၏။ အချို့တွင်တစ်အား
ဟစ်ငိုသည်။ အချို့သည် တအိအိငိုသည်။ အချို့လူးလိုခို၍ အချို့
ကန်ကျောက်ဖျက်ဆီး၍ စသည်ဖြင့်ရှိ၏။

မန္တလေးတွင် လှတောသားများတည်းခိုလေ့ရှိသော ဝင်း
အတွင်းမှ ကလေးကားသစ်စိတ်ဆိုးပြီးဆိုလျှင် ခဲညှပ်သု၏အခေါ်မျှမခံ၊
အထိမခံသော ကလေးဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင်ထို ကလေးစိတ်ဆိုး
နေပုံကို ကြည့်ကားလှတောသားက ...

“ဒီကလေးတွန့်တွန့်သွားပုံက တီဆားနဲ့ တို့လိုက်
ထိုးတွန့် သွားပုံနဲ့ တူလိုက် လေကွယ်ရဲ့” ဟုရေရွတ်လိုက်
လေ၏။

ဆေးဆီမှဆေး

ဆိုင်ရှေ့တွင်မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဖွင့်ထားသော ကုန်စုံဆိုင်
သို့လှတောသူ တစ်ယောက်သန်ချဆေး လာမေးရာ၊ သူဆေး
သောတံဆိပ်နှင့် သန်ချဆေးမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် “တခြားဟာ
တွေကုန်နေတယ်၊ မျက်မှန်တံဆိပ်ပဲ ရှိတယ်” ဟုဆိုင်ရှင်ကပြော၏။

“မျက်မှန်တံဆိပ်က ကောင်းကော ကောင်းရဲ့လား”

www.burmeseclassic.com

"ဟလိုလေးကွယ့်၊ ကောင်းမကောင်းတော့ မေးမ
နေနဲ့၊ တစ်ခါတိုက်ထား လိုက်ရင်မှနဲ့တီ (မှန့်ဟင်းခါး)
ညစ်နေသလို တန်းလန်းတန်းလန်းနဲ့ တစ်တွဲတွဲဖြစ်နေလိမ့်
စယ်"

နှာစိတ်ပေါက်ကောင်

မန္တလေးဆိုတော့ ဝက်လက်ရွှေတိုက်က ငါးပိကောင်ပေါမှာပဲ
ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့လှတောသူတစ်စု ကုန်ခြောက်တန်းထဲဝင်လာကြ
တယ်။ ဝယ်ချင်စဖွယ် ပုံပုံကလေးတွေ လှပိထားတဲ့ငါးပိ တွေထဲက
အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ငါးပိကိုကော်ပြီး လက်နဲ့ဖြေ ကြည့်တယ်။ လျှာနဲ့
လဲမြည်းကြည့်ကြတယ်။

သေသေချာချာ မြည်းစမ်းကြည့်အပြီးမှာ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်က ...

"အလိုလေးဖွဲနဲ့တွေ ရောထားလိုက်လေ၊ နည်းနည်း
က လေးမြည်းကြည့်မိတာတောင် နှာစိတ်ပေါက်ပြီး ဝတ်အဲ
ဝတ်အဲ အော်ချင်လာပြီဟေ့"

နှားစာမြက်ခြောက် ကောက်ရိုးထဲမှာ ဖွဲနဲ့ထည့်ပြီးကျွေး
လေ့ရှိတဲ့အတွက် ဖွဲနဲ့တွေတအားရောထားတဲ့ ငါးပိကိုအဲဒီလို
ပြောလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ရန်သူငါးပါးထဲမှတစ်ပါး

"ရန်သူငါးပါးထဲမှာ အင်မတန်ဆိုးရွားလှတာ၊ မညာတာ
တယ်သူမှ မထောက်စာ သူခိုးစားပြုထက်ဆိုးတဲ့ ရန်သူဟာ ဤစဖူ
တစ်ခွင်မှာ ရန်သူမီးကိုအစဉ်ပဲ သတိပြုပါ"

မီးသတိပေးတဲ့ သီချင်းကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပေါ်
လာချိန်နဲ့ကိုက်ပြီး အရန်မီးသတ်လူငယ်ကလေးတွေ၊ လူကြီးတွေ
လိုက်လံပြီး သတိပေးနေကြတယ်။ မီးဖိုကို ထရုံနားမထားဖို့၊ မီးအိမ်
ငြိမ်းပြီးမှအိပ်ဖို့၊ မီးခွက်ကိုကလေးမဆော့အောင် သတိထားဖို့အစ
ရှိသဖြင့်ပေါ့။

"ဒီအိမ်ကလူတွေလဲ ဟိုဘက်မှာ ပြောတာကြားပြီးရောပေါ့"

"ကြားပြီးပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကရေငုပ်ပြီးမှ ရေအောက်မှာ
ထမင်းချက်တာပါ"

"အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်သတဲ့၊ ဆေးလိပ်မီးလဲပေါ့
ကြနဲ့"

"မပေါ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တစ်အိမ်ဆားထွေး
ဆေးလိပ်မီးကိုသတိထားလိုက်ပုံ များ မီးညှိတဲ့ ဘယ်မျို
ပါးစပ်ထဲမှာ သွင်းသောက်တဲ့အတွက် အဝတ်တောင် မီး
လောင်ပေါက်တစ်ပေါက်မှမရှိဘူး"

မီးသတိပေးသူတွေ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ရယ်တော့
ကြတယ်။

သေဂုဏ်ဆိုရင်ပေ

လှတောသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွေမျိုးအသုဘကို လှတောသူတစ်စု ရောက်လာကြတယ်။ မေးထူးခေါ်ပြောဖို့ မရင်းနှီးလှပေမယ့် အရင်းခံလှတောသူအတွက် အဖော်လိုက်လာကြတာလဲ ပါမယ်ထင်ပါရဲ့။

အသုဘရုပ်အလောင်းကို ရေခိုးချိုးသနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင် ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ထားတာ ခုတင်ကိုစာပုဝါတွေနဲ့ မွမ်းမံထားတာတွေ ဖြစ်ပူပါတယ်။

အခုမြို့ပေါ်က အသုဘကတော့ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားတာ မှန်ပေမယ့် နိုင်လွန်ခြင်ထောင် လှလှကလေးဖူးထားတယ်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ ပန်းအိုးလှလှကလေး စိုက်ထားပြီး ခုတင်ဝန်းကျင်မှာ တော့ ပန်းခွေတွေ၊ ပန်းခြင်းတွေနဲ့ အသုဘလာ သူတွေကလဲ ပွဲနေပွဲထိုင်လာသူလိုလို ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်းတွေ။

အဲဒါကြောင့် မသာကအပြန်မှာ လှတောသူတစ်ယောက်က ...

“အလိုလေးပြင်ဆင်ထားတဲ့ အသုဘ၊ မင်္ဂလာဆောင်သတို့သမီးလားမှတ်ရ၊ ဒီလိုသာသေရမယ်ဆိုရင် ငါတောင် သေချင်ပါရဲ့ဟယ်” တဲ့။

အဖော်တွေမှာ ရယ်မောလိုက်ကြတာ မျက်ရည်ထွက်မတတ်ပါပဲ။

ပြုသိထားသူရဲ့ ...

လှတောသားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကိုလူနှစ်ယောက် ရောက်တယ်။ တစ်ယောက်က ဧည့်သည်၊ တစ်ယောက်က ဧည့်သည်ထိုလိုက်ဖို့သူ။

အိမ်ရှင်က သူညီအရက်သမားရေးပေးလိုက်တဲ့ မိတ်ဆက်စာကို ဖတ်အပြီးမှာ မေးဝါတယ်။

“ဒီကောင် အရင်လိုသောက်တုန်းပဲလား။”

“နည်းနည်းမီးမီးပဲ သောက်ဟန်တူပါတယ်”

ဒီအခါမှာ လိုက်ဖို့သူက ...

“ကျွန်တော်က ဝက်လက်တိုခရီးဆက်ရဦးမှာပါ။ လိုက်ဖို့လိုက်ပါ သေသေချာချာမှာလို့ ဝင်ဖို့တာပါ။ ဒီမှာတည်းမှာက ဒီမိတ်ဆွေပါ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ခင်ဗျား မပြောလဲ သိပါတယ်ဗျာ မျက်နှာက ဖောတောတော အမ်းတမ်းတမ်းနဲ့မို့ တျန်တော့ ညီအရက်သမားရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ သူပဲဖြစ်ရမယ် ခန့်မှန်းပြီးသားပါ”

ဧည့်သည်မှာ ဆက်ထိုင်နေရ ကောင်းနိုးနိုးနဲ့လိုက်ဖို့သူနဲ့ပဲပြန်လိုက်သွားရ ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ ကသိကအောက်ဖြစ်ချေရရှာလေရဲ့။

သမီးကိုပေးမယ် ...ဟေ့

မိုးကလည်းရွာ၊ မိုးရေကလည်း ကောင်းစွာလာသော ကြောင့် လှတောရွာဝန်းကျင်ရှိ လယ်ကွင်းများတွင် ရေဖွေးနေသည်။ အားကြီးစာန်တက် လှုပ်ရှားနေသော ဦးကြီးများ၊ ရှိတေး သံတကြော်ကြော်နှင့် ကောက်စိုက်နေသူများကို ရွှင်လန်းစဖွယ် မြင်ရလေ၏။

လမ်းနှင့်မန်းမဝေး လယ်ကွင်းတစ်ခုတွင် ကောက်စိုက်မများ ကောက်စိုက်နေကြသည်။ လယ်သမား လူငယ်လေးများလည်းရှေ့က စိုက်၊ နောက်က မျိုးချနှင့် အလုပ်များနေကြသည်။

ကောက်စိုက်မများ စိုက်ရသည်မှာ အဆင်ပြေနေသော ကြောင့် လက်သွက်သည်၊ တက်ကြွသည် တေးတညည်းညည်းရှိကြသည်။ အရွယ်သင့်သင့် ကောက်စိုက်မကြီးတစ်ယောက်မှာမူ တမန်းကောင်းပုံကို မအောင်အည်းနိုင်ဘဲ ...

“ကောင်းလိုက်တဲ့တမန်း၊ သနပ်ခါးခွက်ထဲ လက်နှိုက်ရသလို နေတာပဲ၊ အေးပြီးအိနေတာပဲ”

ထိုသို့တစ်ယောက်က အေးအေးကလေး ရိုးရိုးကလေး ထုတ်ဖော်ပြောသော်လည်း နောက်တစ်ယောက်ကမူ ...

“ဟဲ့ကောင်လေးတွေ ဒီလယ်ကွက်ဘယ်သူ ထွန်တာလဲ၊ ထွန်တာတော်လွန်းလို့ သမတ်ဖမ်းတန် ဖမ်းရအောင် လိုလော့၊ ငါ့သမီးကို မကြိုက်ရင်တော့ ငါ့ငှက်ပြန်ရမှာဟေ့၊ ပြောစမ်းထွန်တဲ့လူကို”

နိဂုံးစာအုပ်

ဟုန်းကနဲ ...ဟုန်းကနဲ

လှတောသားများသည် အိမ်တစ်အိမ်တွင် အကြောင်းအားလျော်စွာ စုမိကြသည်။ စကားပြောရင်း စားသောက်ရင်းနှင့် မီးဖိုကို ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ ဆောင်းရာသီ ထုံးစံအတိုင်း မီးဖိုကို လှူပိုင်း ဓါဓု မီးတောက်တော့ချေး

ရွှေ့သည်တစ်ယောက်သည် ...

“မီးဖိုလိုက်တာကွာ”

အိမ်ရှင်က ...

“မီးက ကောင်းကောင်း မတောက်ပါဘူးဗျာ၊ နဘဲသားတွေများလား မသိပါဘူး”

“နဘဲသားဆိုသာတောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ဇင်းတို့မစိုက်တတ်ရင် မစိုက်တတ်ဘူးပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နဘဲသား ကစိုက်တတ်ရင် ဓာတ်ဆီကိုဖီးစိုက်ရသလို နေ့စဉ် ဟုန်းကနဲ ဟုန်းကနဲ”

လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် ပြောလိုက်ရာ၊ ရယ်မောသံများ ညံ့နေလေ၏။

“တောင်ပိုင်းက မဟုတ်လား၊ အလိုလေး မျက်နှာထား တင်းပုံကလဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို သွားပိတ်ခေါ် တင်ပြီးကျွေးထားရတဲ့ မျက်နှာနဲ့ဟဲ့”

အနုပညာမဟာမိတ်

ပျော်တတ်ရွှင်တတ်၍ မြက်နုလည်း အလွန်ကြိုက်သော လှတောသားကြီးအား ရင်းနှီးသူများက စကြ၏။

“ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ရုပ်ပဲ၊ သို့သော်လည်းငယ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကွာလွန်းတယ်”

ထိုအခါ မြက်နုကြိုက်ကြီး ပြောပုံမှာ ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငယ်ချင် ငယ်ပါစေ၊ လှရင်တော်ပါပြီ၊ ငယ်လို့ကတော့ ဘယ်လောက် ငယ်ပေါ့၊ သိသရာကနဲ့ ဘူးကိုင်းပြီး စောင့်ရစောင့်ရ”

သူ၏အဖြေကို ကြားရသူများမှာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ကြသောကြောင့် “ခင်ဗျားနာနေပါ့မယ်” ပြောကာ ရယ်မောကြရလေ၏။

ဒေါ်နု၏ သစ်ပင်ချိုင့်နည်း

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးတွင် လူငယ်ကလေးတွေ ဒိုးဆက်ကစားနေကြ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ပွဲမပြီးသေးမီ အိမ်ကလိုက်ခေါ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ထဲ သွား၏။ နောက်တစ်ပွဲ အစတွင် စည်သည်လာသဖြင့် တစ်ယောက်က ထ၊ ပြန်ရာ၊ ဒိုးဆက်ပိုင်ရှင်က

“မင်းတို့ဟာကွာ၊ ဒေါ်နုသစ်ပင်ချိုင့်သလို တော်ကြဟို ကိုင်း၊ ခုတ်လိုက်၊ တော်ကြာ ဒီတိုင်းခုတ်လိုက်နဲ့၊ ခေါင်းတုံး ဖြစ်သလို မင်းတို့လဲ တစ်ယောက်ထဲ သွားနဲ့၊ ငါပဲ ကျန်တော့မှာပါကလား”

ဝိုင်းကြည့်နေသူများမှာ ပြုံးနေမိကြလေသည်။

အကောင်းဆုံးနောက်တန်း

လှတော ဘောလုံးသင်းနှင့် ရွှေကျင်ဘောလုံးသင်းတို့ ကစားစဉ်ကဖြစ်သည်။ အခြားနေရာမှ လူများမှာ ပြောစရာမရှိသော်လည်း နောက်တန်းနစ်ယောက်မှာ တစ်ဖက်သင်းနှင့်စာလျှင် အလွန်ညံ့သည်။ ဘောလုံးရောက်လာလျှင်လည်း ခါးထောက်ပြီးရပ်နေသည်ကများသဖြင့် ...

“အလိုလေးဟဲ့ ဘောလုံးသမားရဲ့၊ နောက်တန်းနစ်ယောက်လို့ ထည့်ထားပါတယ်၊ လူစင်စစ်က ဘယ်နယ်ကြောင့် ကျောက်တိုင်တွေ ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ မောင်ကန်ရဲ့”

ဟု အော်ရာ၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များမှ တဝါးဝါးပွဲကျနေကြလေ၏။

ဆင်ခေါင်းနှုန်းသီး

လှတောသူတစ်ဦးသည် အလှူလုပ်လိုသောကြောင့် မန္တလေးနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသော ကားသမားတစ်ယောက်ထံ အုန်းသီးကြီးကြီး ဝယ်ခဲ့ရန် မှာကြားနေသည်ကို ကြားသော သူငယ်တစ်ယောက်က ...

“အုန်းသီးကောင်းကောင်းလိုချင်ရင် သောင်ပြင်မှာ သွားဝယ်စမ်းပါဗျာ၊ မန္တလေးကိုမှာနေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ကြီးကြီး လိုချင်လို့တဲ့”

“ကြီးပါတယ်ဗျာ၊ အုန်းသီး တစ်လုံးတစ်လုံးဟာ ဆင်ခေါင်းလောက် ရှိတယ်”

ထိုအခါ ကြားဖောက်ပြီး တစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချခဲ့မှာ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆန်စေ့ကို ထုထားတဲ့ ဆင်ရုပ်ရဲ့ခေါင်း လောက်ရှိတဲ့ အုန်းသီးတွေ ပေါပါတယ်၊ အများကြီးပဲ”

• အုန်းသီးလိုချင်သော အဒေါ်ကြီးမှာ ယုံရအခက် မယုံရ အခက်နှင့် ရယ်မောနေရတော့သည်။

“အလိုလေး မနေကမ္ဘာ ငါမွှေးထို လှူပြန်လာတဲ့ ကလေးက ငါ့ထက် သိချင်လို့တဲ့၊ ဘယ်ရမလဲ၊ တင်းမုတ်သိတ်ထက် ဘာကလေးပဲ”

ယင်ကောင်မျက်လုံး

သက်သာဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာကာ လ.ဂ်ဖက် ရည်တစ်ခွက်နှင့် နံပြားတစ်ခု မှာကြားသည်။ စားပွဲထိုးက နံပြားကို ပို၍ သေချာစေရန်မေး၏။

“နံပြားက တစ်ခုလား၊ နှစ်ခုလား”

“အလိုလေးကွာ၊ နှစ်ခုစားရအောင် မင်းတို့ လက်ဖက်ရည်က ဘယ်လောက်များများပါလို့လဲ၊ လက်ဖက် ရည်ဝန်းကန်တဲ့၊ ယင်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးလားမှတ်ပု”

သူတို့ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်မန်းကန်က အလွန်ငယ် သည်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်ရာ၊ စားပွဲထိုးမှာ အောင်သက်သက်နှင့် ပြုံးနေရှာသည်။

ဂျစ်ဆယ်ကျော်စ ဘူးဆီလေ

“အဘွားလေး အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီလားဟင်”

လူလေးတစ်ယောက်က ရွဲ့ဗွက်ထဲတွင် တုန်တုန်ချည့် ချည့် လျှောက်လာသော လှတောရွာသူ အဘွားအိုတစ်ယောက်အား လမ်းကောင်းသို့ ရောက်အောင်တွဲပို့ရင်းမေးရာ ...

“အလိုလေး ဘွားလေးအသက် မေးနေမယ့်အစား ဘွားလေး အသားကို ရှာလကာရည်နဲ့ကျိုတောင်ပွမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆီများများနဲ့

ကြော်ရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ကြွပ်မလားမသိဘူး”

ဤသို့ဖြင့် လူငယ်ကလေးများမှာ လှတောလေ လှတော
မာန် ဝင်လာစေရန် ဘူးသွင်းပေးခြင်း ခံကြရလေ၏။

ကဏ္ဍပုဂံရယ် ...

ရုပ်ရှင်ပြမည် ကြားသောကြောင့် ကလေးတွေတစ်ပြုံ ကြီးနှင့်
ထွက်လာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ကားလာနေသော
ကြောင့် ရပ်စောင့်နေစဉ် ရင်းနှီးသော ဦးကြီးတစ်ယောက်သည်
အနားရောက်လာ၏။ ကလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီးမေး၏။

“အင်အား အကုန်ပဲလား၊ အထီး ဘယ်နှစ်ယောက်၊ အမ
ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“အခုလာတာတော့ ငါးယောက်တည်းပါ ဦးလေးရာ အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့တာရောဆိုရင် ယောက်ျားကလေး ခုနှစ်ယောက်၊ မိန်းကလေး
သုံးယောက်”

ထိုအခါ စတင်မေးသော ဦးကြီးက ...

“သားရှင်ပြုလို့တော့ ရပြီဟေ့၊ ဒါပေမယ့် လျှပ်စစ်မီးသာ
ဆိုရင် မီးထွန်းလို့ လင်းမှာမဟုတ်ဘူးဟ၊ အဖိုဓာတ်ကများနေပါ
ကလား၊ ရေနံဆီဖြန်း ဖယောင်းတိုင်ဖြန်းတွေပဲဟေ့”

ပြောဆိုထွက်သွားသဖြင့် ကလေးတို့ အမေမှာ ရယ်မောပြီး
ထွန်းရန်ခဲလေ၏။

မုတ်ဆိတ်ထက်ဂျပုညသောဘူး

မိခင်ဖြစ်သူသည် လယ်ထဲသို့မသွားဘဲ ဖယ်တောက်ခုံတွင်
အချိန်ဖြုန်းနေသော သားဖြစ်သူထံ ရောက်လာပြီး ...

“ဟဲ့ကောင်လေး မူးထဲမှာ ရေတိုးနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့်
ကိုယ့်လယ်ထဲက ကန်သင်းကျိုးပြီး သူများလယ်တွေ နှစ်ကုန်ရင်
အားနာစရာတဲ့”

“မကျိုးပါဘူး အမေရာ”

“ကျိုးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နင် မမွေးခင်ကတည်းက
လယ်လုပ်လာလို့ ဒီလယ်ရဲ့သဘော ဒီမူးရဲ့သဘောကို နှင်ထက် သိသို့
ပြောနေတာ”

“အမေကလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျ”

သားဖြစ်သူက စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြောသောအခါ မိခင် သည်
တုတ်တဝင့်ဝင့်နှင့် ရေရွတ်နေပုံမှာ ...

“အလိုလေး၊ မနေကစ ငါပွေးလို့ လူဖြစ်လာအံ့
ကလေးက ငါ့ထက် သိချင်လို့တဲ့၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ထင်”

မှတ်ဆိတ်ထက် သွားကရှည်ချင်သတဲ့”

တောက်ခံပိုင်းမှ လူငယ်များမှာ ရယ်မောနေကြရလေ၏။

ဖြက် ဥမှီဝဲနည်း

မိတ်ဆွေ လှတောသားနှင့် မိတ်ဆွေ ရွှေကျင်ရွာသားတို့ ကျောက်လမ်းပေါ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိကြရာ၊ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် ရွှေကျင်သားသည် သူငယ်ချင်းအား ကြည့်ကာ ...

“ပိန်လှချေလား လူ့ရာ၊ ဝအောင် ကြက်ဥလေး ဘာလေး နှိပ်စမ်းပါဦး”

“ကြက်ဥကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

- “အလုံးလိုက် သောက်ပျေ့ဗျာ”

ရွှေကျင်သားသည် အလုံးလိုက် ဖောက်သောက်ရန် အကြံ ပေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း စကားမှာ မပြည့်စုံချေ။ ထို့ကြောင့် လှတောသားက ...

“အလိုလေး လူ့ရာ၊ အလုံးလိုက် မျိုလိုသာ ဝ၊ မယ် ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကြက်ဥဥလင်းတွေဟာ ခဏခဏ တွဲတွက်ကုန်တော့မှာပါ”

ရွှေကျင်သားမှာ ကိုယ့်စကားနှင့် ကိုယ်မိတာ ရယ်မော နေရလေ၏။

သင်းကွပ်ပြီးဖြစ်နေပါမယ်ကွယ်

နွားလှည်းသည် လယ်ကွင်းထဲတွင် ဖောက်ထားသော လမ်းအတိုင်း တစ်အားပြေးလျက်ရှိသည်။ ဖုန်ချိုင့်များကို တွေ့ရ လျှင်ဘေးက ကွေ့မောင်းသည်။ ကန်သင်းတွေကို ကျော်တက်ရာ လှည်းဘေးက ကွေ့မောင်းသည်။ ကန်သင်းတွေကို ကျော်တက်ရာ လှည်းမှာ အဆက်မပြတ် ဆောင့်နေသည်။

လူကြီးတစ်ယောက်မှာ လှည်းရံတိုင်ကို တစ်အားကိုင်ပြီး လိုက်လာရာက မတ်တပ်ရပ်ပြီး လှည်းမောင်းနေသော လူငယ်ကလေး အား အော်ပြော၏။

“ဟဲ့ကောင်လေး၊ ထိုင်မောင်းစမ်း၊ ထိုင်မောင်းစမ်း”

လှည်းမောင်းသူသည် ကြား၏။ သို့ရာတွင် မထိုင်ချေ။ ထိုအခါ ထိုင်နေသူက

“ဟဲ့ကောင်လေးထိုင်ပြီး မမောင်းရင် ဒုက္ခပေး”

လိမ့်မယ်၊ ဒီလမ်းကို ဒီပုံအတိုင်းလဲ မောင်းမယ်၊ မတ်တပ်ထဲ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ရောက်ရင် “သင်းကွပ်” ပြီးသား ဖြစ်ပြီ မှတ်ပေတော့ဟေ့”

ဒီရာသီဘဝတွေပေါ့ပါလိမ့်

ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ မန္တလေးမှ မိတ်ဆွေများ လှတော့သို့ လာရောက် လည်ပတ်ကြရင်း ဟိုမေးသည်မေးလုပ်ကြရာ ဝက်လက် အကြောင်း ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ အထူးအဆန်း ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာ ရှိလိုရှိပြားသဘောနှင့် ...

“ဝက်လက်မှာ ဒီရာသီ ဘာတွေများပေါ့လဲ ဦးလေး”

“ဒီရာသီမှာတော့ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ အစည်းအဝေးပဲပေါ့တယ် ဟေ့၊ ကျန်တာကတော့ ဘာမှမပေါ့ဘူး”

ခလုတ်တိုက်ပုံဂျယ်က ...

သူငယ်ကလေးသည် ဤဘက်အိမ်မှဖြစ်၏။ မိခင်အဝယ် လွတ်သော ပစ္စည်းသွားဝယ်ရာက ပြန်လာစဉ် ဟိုဘက်အိမ်တွင် ဧည့်သည်တွေရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ငေးမောပြီး လာရာ ဝင်းအဝင်ဝတွင် ရှိနေကျဖြစ်သော ငှက်တိုတိုတိတ်မိကာ လဲလေ ရာ၊ ဖိနပ်လည်းပြတ်၊ ခူးလည်း တံတောင်လောက် ပြိုသွား၏။

ထိုအခါ မိခင်က ...

“တိုက်ဟဲ့ တိုက်ဟဲ့၊ သုံးတောင် ခလုတ်ကိုတောင် ပြုတ်

ကလေးတုလို့ ပြောပြီးတက်နင်းဟေ့”

တစ်ဖက်အိမ်မှ ဧည့်သည်များမှာ ဝေါကနဲ ရယ်ကြလေ၏။

ကောက်ကွက်တစ်ကွက်အာပမာ

လူငယ်၏ အိမ်ကလေးမှာ ငယ်သော်လည်း သပ်ရပ်သည်။ နေချင်စဖွယ်ရှိသည်။ လိုအပ်ရာရာများ ပြီးပြည့်စုံနေပါလျက် လူငယ် သည် ဝါးနီးပြားများနှင့် “ပရူကီထောင်” ထရုံ တစ်ချပ်ယက်နေ သည့်အတွက် တစ်ဖက်အိမ်မှ သူ့ဦးလေးက လှမ်းမေး၏။

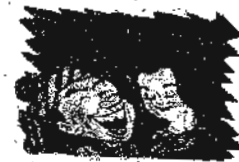
“ထရုံထက်တာက ဘယ်မှာတာဖို့လဲကွ”

“မီးဖိုထဲမှာ ကာဖို့ပါဦးလေးရယ်၊ ထမင်းစားခန်းနဲ့ မီးခန်း တစ်ခြားစီဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ထိုအခါ ဦးလေးက ...

“အလိုလေးကောင်ရာ အိမ်ကြည့်တော့ဖြင့် ထောတ် ကွက်တစ်ကွက်စာ တောင်မကျယ်ပဲနဲ့၊ ညှော်ခန်းမီးခန်းနဲ့ ထမင်းစားခန်း ခွဲဦးမလို့လားဟ”

လမ်းသွားလမ်းလာများမှာ လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်မောသွားကြ လေ၏။

နေ့ချင်းမတူပါကွယ်

“အမယ်၊ လှတောက သတင်းစာ နေ့ချင်းရောက်တဲ့ နေရာပါ ကလား”

လက်ဖက်ရည်သောက်နေသူတစ်ဦးသည် လခပိုသော သတင်းစာကို ဦးစွာထယူလိုက်ပြီး မျက်နှာဖုံးသစ်စင်းကို ဖတ်ရင်း ရက်စွဲကြည့်ပြီး အော်လိုက်ရာဆိုင်ရှင်က၊

“နေ့ချင်းတူပေမယ့် လူချင်းမတူပါဘူးကွာ၊ အလိုလေးဟဲ့၊ မျက်လုံးက ဒေဝဒတ်ကလားတဲ့ မျက်လုံးလား ဗုတ်ရ”

ရောက်ရှိဆဲရက်သည် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁ ရက်ဖြစ်ပါက သတင်းစာမှ ရက်စွဲသည် ဇန်နဝါရီ ၁၀ ရက်ဖြစ်နိုင်ခြင်းကို ရည်ညွှန်း လိုက်ရာ၊ ဓာတ်သိများက ဝိုင်းဟားကြသည်။

ကလေးကဲ့ လိမ်မာပုံက ...

ဤကလေးသည် အေးဆေး၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်း မနှောင့်ယှက်။ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်း၏။ လူကြီးတွေစကား ပြောနေသည့်ဘေးတွင်ထိုင်ကာ လက်ကိုချည်း ခုပ်၍နေလေ၏။

လူကြီးများသည် ထိုကလေးကို မျောက်ရုံးအောင်ဆော့

နေသော အခြားကလေးနှင့် ယှဉ်နှိုင်းကြည့်ကာ ...

“အေးတဲ့ ဘဝမှာတော့ နင်းပွင့်တွေထဲမှာ ပါလာတဲ့ ထင်ကြမ်းခဲလားမှတ်ရ”

အခြားတစ်ယောက်ကလည်း ...

“အလိုလေး၊ လက်မစုပ်နေပုံများ၊ နို့မျက်ကလေး ရှိလိမ် ငုံ့ထားတာ ကျနေတာပဲ”

ထိုအခါ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ...

“ရှိုလိမ်ပြီဆိုမှတော့ မထူးပါဘူးကွာ၊ ရှိုမိုင်မိုင်သာ အက သင်ပေးလိုက်ပါတော့၊ စုံသွားရော မဟုတ်လား”

စကားဝိုင်းမှာ ရယ်မောသံများ ဆူညံသွားလေ၏။

ခွန်သုတ်သွားပါ

ပျော်ပျော်နေတတ်သော လှတောသားအဖိုးအိုတစ်ယောက် သည်တစ်ကိုယ်တည်းနေသူ ဖြစ်သည့်အတွက် အလွန်လွတ်လပ် သည်။ ကာလသားငယ်များနှင့် ရောနှောကာ ရယ်မောနေရလျှင် အလွန်ကျေနပ်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူ့အကြောင်းကိုသူပြန်ပြောပုံမှာ ...

“ငါကလဲ မိန်းမဆိုတယ်သဘောကျတာကလား၊ အဲဒါနဲ့ မိန်းမစုစု မြင်လို့ကမန်းကတန်းသွားပြီး လူရောင်ပြတာ ... သိက္ခာကို

ခွဲတမ်း

ဘယ်လောက်များယုံကြည်သလဲဆိုတော့ ငါ့လဲ ဖြစ်ရော၊ ကြက်
မိသားစုကိုစွန့်ထိုးသုတ်သလားမှတ်ရဟေ့၊ ထပြေးလိုက်ကြတာ
ဝေါဝေါ၊ ဝေါဝေါနဲ့နေတာပဲ”

အားရပါးရပြောလိုက်ရာ၊ လူငယ်များရယ်မောနေကြ
လေ၏။

ပုဆိုးခွဲတမ်း

သမဝါယမဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသောအမျိုးသမီးသည်
ညည်းတွားနေ၏။

“အိမ်ကလူကလဲ ဆေးလိပ်သောက်လိုက်တာ မီးချင်းကွေး
သောက်တယ်၊ ဆန်စက်ခေါင်းတိုင်နဲ့ ဆေးလိပ်မကြာခင် လူတွေမှား
ကြတယ်”

မုန့်ဟင်းခါးသည်က နားကြားပြင်းကတ်လာဟန်ဖြင့်...

“နင့်...ယောက်ျားဒါလောက် ဆေးလိပ်သောက်မှတော့
ပုဆိုးတွေမှာ အပေါက်ကြီးနေမှာပေါ့၊ မထူးပါဘူးဟယ်၊ ငါးဖမ်း
ပိုက်ပဲပုဆိုးချုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“ပိုက်က ပိုပြီးဈေးကြီးလို့ လုံချည်ခွဲတမ်းပါ မပါလာမေး
တာ၊ မပါဘူးတဲ့”

“အလိုလေးလေး၊ ပုဆိုးခွဲတမ်းမျှော်မယ့်အစား ဝင့်ကူ

အိမ်သာ ပုဆိုးချုပ်ပေးလိုက်ဟဲ့၊ စိတ်ကူးမလွန်နဲ့”
ထိုစကားကို ကြားသူများမှ ပြုံးစိစိဖြင့် ဖြစ်နေကြလေ၏။

ဒူးစားဘူးသေသက်ကယ်

ဦးသံလေးသည် ကြားပြီးသို့လျှင်အိမ်မိုးပြင်စရာရှိသူများ လှုပ်ရှား
လာသလို သက်ကယ်(သက်ငယ်) ရောင်းသူများလည်း ဘယ်အချိန်
တွင်ဈေးတက်ပြောမည်နည်းဟု ချောင်းနေ၏။

သက်ကယ်ဝယ်သူ တစ်ယောက်သည်ဈေးမဆစ်ဘဲ...

“ဦးလေးသက်ကယ်တွေက ခိုင်ကော ခိုင်ရဲ့လားဗျာ”

“ဒီမယ်ငါ့တူ၊ ရဲရဲကြီးဂရန်ဒီပေးတယ်၊ ငါ့သက်ကယ်

မိုးထူးတဲ့ အိမ်ပေါ်ကိုဆင်တက်တောင် ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”
ထိုအခါ ဝယ်သူက ...

“အလိုလေးဗျ၊ ဂရန်ဒီဝေးတယ် ပေးတယ်နဲ့

မနှစ်တုန်းက သက်ကယ်တွေကတော့ ပုံစံထားတုန်းမှာ
နွားစားပစ်လို့ မမိုးလိုက်ရပဲ ဖြစ်သွားပါတလား”

ဆိုင်ရှင်၏ သားသမီးများမှာ ဟားတိုက်ရယ်မောကြ၏။

“ဟဲ့ကောင်လေးဆိုင်ပြီး မဟောင်းရှင် ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်၊
ဒီလုပ်ကို ဒီပုံအတိုင်းလဲ မောင်မယ်၊ မတ်တတ်လဲ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့
အိမ်ရောက်ရှင် “သင်ကွပ်” ပြီးသားပြစ်ပြီ မောင်ပေတော့ဟေ့”

မျက်နှာထားတင်းပုံကုယ်က ...

မုန့်တီဆိုင်ရှင်သည် ဈေးဝယ်ခိုသာဈေးသည်ပီပီ ရောင်းလိုက်ရသော်လည်း ထိုဈေးဝယ်ကိုသဘောမကျပေ။ မျက်နှာအနေအထား ငေါ့ငေါ့ရှိသည်။ တင်းမာခြင်းလည်းရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းယာသည်အားလှမ်းမေး၏။

“တောင်ပိုင်းက မဟုတ်လား၊ အလိုလေးမျက်နှာထားတင်းပုံကလဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုသူ အိမ်ပေါ်တင်ပြီး ကျွေးထားရတဲ့ မျက်နှာနဲ့ဟဲ့”

ကွမ်းယာသည်ကလည်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောင်းလာတာသိပ်မကြာသေးဘူး၊ မျက်နှာထားတင်းပဲလားဟဲ့၊ နှုတ်သီးချွန်ပုံကတော့ တကယ့်ဂဠုန်အစစ်ရဲ့ နှုတ်သီးတောင် သူ့လောက်မချွန်လို့ဂဠုန်ငိုရမှာစိုးရတယ်ဟေ့”

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ရယ်မောကြသည်။

“ကမ္ဘာ့ဦးကယ့်ရဲ့ ပြဿနာကြီးပေါ့ကွာ သူ့ကလေးပြေးသေးတော့ လောကဏာတွေအပူညီတစ်ဝင်း ဝင်း သီးကမ်းကမုတ်ရက်ဖြစ်တာကို ကြည့်ပြီး မရဘဲနယာမီ နှုတ်သီးကလေးအိမ်ပေါ်ပင်ကော အိမ်ကောသေမှာပဲ”

မိန်းမဂေ့ဆိုမှပင် ...

ထိုလူတောသား လူငယ်မှာအပေါင်းအသင်းပျက်မည် စိုး၍ တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကြော့ကရသူများ ဧေါ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း အရက်ပိုင်းသို့လိုက်လာရသော်လည်း နောက်ကြောင်းမအေးချေ။ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေပြီအနည်းငယ်သောက် အပြီးတွင် ...

“ပြန်ဦးမယ်၊ မိန်းမကမျက်နှာမြင်တော့မလိုလား မသိဘူး”

ထိုအခါ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က ...

“မိန်းမမျက်နှာမြင်တာများ အဆန်းလုပ်လို့တွာ၊ ပိန်းမရေ မျက်လုံးပြူးလိုက်စမ်းလို့ပြောရင် ကလေးဇွေးလာတာပဲကွ၊ အမျိုးကြိတ်လို့ ကရင်တော့ ကလေးထိုဘောလုံးဖမ်းသလို ဆီးဖမ်းဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

စသည်မှစပြီး ဆူညံနေသော ပိုင်းမှာယခုမှအတော မသတ်နိုင်သောရယ်မောသံကြီး လွှမ်းမိုးသွားလေ၏။

“ဦးလေး မသွားနဲ့ မသွားနဲ့၊ ဓာခုမြင်နေရတဲ့ကောင်ဟာ ဖာင်မတန် ရိုင်းတာ၊ ရိုင်းပိုင်းပုံများကတော့ ဓာရတ်မှာနေတဲ့ နာဠာဂရီဆင်နဲ့ ပဲခူးပြီး ပြန်လာတဲ့ ဖာဠာဝတ သီတင်းနဲ့ စပ်ကျသလားမှတ်ရ”

ကမ္ဘာ့ဒီမိုကရေစီ ...

တစ်စုံတစ်ယောက်ကွယ်လွန်လျှင် လိုက်မသွားဘူးလား ဟုအချင်းချင်းနှောင်မြောင် ကြသည်။ မိရာရောဂါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလို့ ရာသွားတယ် စသည်ဖြင့် စတတ်ကြသည်။ ယခုအသုဘတွင် လည်းလူငယ်များသည် အချင်းချင်းကို နောက်ပြောင်အပြီးတွင် ဦးခန်း၌ ထိုင်နေသော အဘတစ်ယောက်အား ...

“ဒီရွာမှာတော့ အဘအနေနဲ့အသက်အကြီးဆုံးပဲ”

“အေးကွ၊ ကမ္ဘာဦးကမ္ဘာဦးရ ဖြစ်လာကြီးဝေါ့ကွာ၊ သူ့တာဝန်မပြီးသေးတော့ လောကသားတွေ အမှည့်တစ်ဝင်း ဝင်း သီးကင်းတဖတ်ဖတ်ဖြစ်တာကို ကြည့်ပြီး မရုဏ်နုသတိ ရှုနေရသကဲ့သို့ကွ၊ ဒါထက်မင်းကော ဘယ်တော့သေမှာလဲ

နားစွင့်နေသော ပရိသတ်မှာ ရုတ်တရက်ဖောက်သွားသော အဘ၏ဟာသကြောင့် တဝေါဝေါဖြစ်သွားရာ၊ လူငယ်ကလေး၏ ချေပသံမှာ မဆိုးဖောက်နိုင်ပဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

“အမယ်ကလေးတွေက တကယ်မပစ်လိုပါ မောင်ရာ၊ လှတောသားများ ပတ်ခွာယ်လောက်တည်တယ်၊ တော်တယ်ဆိုတာ မောင်ရင်မကြာဖူးသေးလို့ ဒီလိုပြောတာ၊ ပိခွတ္တမယ်လားတောင် လေးအတတ်ကို လှတောသားသိကသင်သွား ရတာပါလှစရာ”

ပြေးခဏ်သစ်သစ်လျှင်

ယမန်နေ့ညက သတင်းများနှင့်ပတ်သက်သော ထင်မြင် ချက်များ၊ ဂယက်များ၊ ဝေဖန်ချက်များကိုနံနက်ပိုင်းတွင် ကြားရလေ ရှိ၏။ သတင်းအစုံဆုံးမှာ ဤဆိုင်ဖြစ်သည်။

“မနေ့ညတုန်းက ထိုကောင်တွေဘာဖြစ်ကြသေးလဲကွ”

တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသောစားပွဲသို့ဝင်ထိုင်လိုက်သူ ကအလျင်ရောက်သူအားမေးလိုက်သည်။

“မင်းမြင်သွားတဲ့ဒီဘက်ကောင်တွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟိုဘက် ကကောင်တွေ မိုးချုပ်စမှဖြစ်ကြတာ၊ ကျောက်လေ ရွှေသွားညီအစ်ကိုထ ပိုင်းရိုက်တာကြောင့်စည်သာဆိုရင် ဒုဝေဝေ သံချင်းမိုးမွန်နေမှာပဲ၊ ဟိုဘက်ပြီးဒီဘက်၊ ဒီဘက်ပြီးဟိုဘက်”

အသံအုပ်ပြီး ပြောသောကြောင့် ရယ်သူမှာလည်း တိုးတိုး သာရယ်နိုင်ရှာ၏။

ကျန်းပေါ်မုငါးဘတ်ကလား

ကားမှောက်ရာသို့ ကူညီရန် သွားသော ရွာသားများ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် အချို့ရောက်မလာကြသေး။ သူ့ ရောက်သေးသူများ အတွင်းမှတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုသော ရွာသားသည်

မှာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် စောင့်နေသည်။ ထိုအခါ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရှင်မှာ ပြန်လာသူများအား ...

“ဦးလေးသား မမြင်ခဲ့ကြဘူးလား၊ သူ့ဘာလုပ်နေလဲ”

“မြင်ခဲ့တယ်လေ၊ မှောက်နေတဲ့ကားထဲက ဒဏ်ရာရတဲ့ လူတွေသေတဲ့လူတွေကို ဆွဲထုတ်နေရလို့ အမောဖြေနေကြလေရဲ့”

“ဒါလေးများမောရသေးသလား”

“အလိုလေး၊ လက်ပံပင်အောက်မှာ ပက်လက်လန်ပြီး အမောဖြေနေတဲ့ လူတွေ အများကြီးကုန်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ ငါးဘတ်လားမှတ်ရ၊ ပါးစပ်ကလေးဟစ် ဟစ်နဲ့ သနားစရာ ထောင်းလိုက်လေ”

စောင့်နေသူနှင့် အခြားလူများမှာ ရယ်မောနေကြရသည်။

ကျေးဇူးပြန်မှုကြီး

ဤတစ်ကြိမ် ကျီးကန်းအသင်းနှင့် ဘောလုံးကစားရာတွင် လည်း လှတောအသင်းမှာ မရှုံးနိမ့်သေးသော်လည်း အရေးသာရန် မလွယ်ကူသော အခြေအနေထားတွင်ရှိနေ၏။ နောက်တန်း အရေးကြီး သူအားလုံး ငူငူငိုငို ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအခါ လှတောသားတို့၏ ပါးစပ်များသည် တတ်သည့်

ပညာမနေသာ ဆိုသလို တိုက်ခတ်လာပြီ။

“အလိုလေး၊ ဘောလုံးသမားတဲ့ မီးဖိုထဲလိမ့်ကျတဲ့ ဖယောင်း ရုပ်လားမှတ်ရ”

“ဟဲ့သိပ်မပြောကြပါနဲ့၊ တစ်ဘက်အသင်းကမြင်ရင် သနား လာအောင်ချစ်လာအောင် ငူငူကလေးနေပြတာပါ။ ဒါမှ ဟိုဟာ တွေစားရမှာ မဟုတ်လား”

“အလိုလေးဟဲ့၊ တစ်ရွာတည်းသားချင်းကို စွဲချွတ်တွေ တင်နေလိုက်ကြတာ၊ ရောမဖြစ်မှုကြီးကျနေတာပဲ”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြောအပြီး၌ ဝါးကနဲရယ်ကြ၏။

ဂိုးသမားကြောင့်မဟုတ်ပါ...

ဘောလုံးဝါသနာအိုးများက အားထားနေခဲ့သော ဂိုးသမား သည် ယခုဘယ်လိုဖြစ်လေသည်မသိ။ ဖမ်းသမျှအလုံး တိုင်း ရှောင်သည်။ ဂိုးသမား ခေါက်ဆွဲစားပြီးလော့၊ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးလော့ ဝိုင်းဝန်းသရော်ကြသည်။ လှောင်ပြောင်ကြသည်။ ရှုတ်ချကြသည်။

တိုတိုပြောကြပါစို့၊ လှတောသားသင်းရှုံးသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဂိုးသမားရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်းကဖြင့် လာသမျှ ဘောလုံးကိုဖမ်းလိုက်တာ၊ သံလိုက်တုံးနဲ့ဆွဲယူလိုက်သလား

www.burmeseclassic.com

မှတ်ရတယ်၊ ဖတ်ခနဲ ဖတ်ခနဲ နေတာပဲ”

ထိုအခါ နားကြားပြင်းကပ်သူတစ်ယောက်က ...

အလိုလေးကွယ်၊ မင်းတို့ဟိုတစ်နေ့ကတုန်းက ကစား
တာကြီးကိုစံချိန်စံညွှန်း လုပ်မနေကြနဲ့၊ အဲဒီတုန်းကရိုးတိုင်က ရိုးတိုင်
သာဆိုတယ်၊ သုံးထောင်တဲ့ ဂုတ်လောက်ပဲရှိတာ”

လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး မကျေမနပ်ပြောနေသူများမှာ
အောင့်သက်သက်နှင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြလေ၏။

နန္ဒာစံလေးသယ်မှုကပြစ်တပျက်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကဖြစ်လေသည်။
လှတောသားနှစ်ယောက်ကို ရဲများကနှားခိုးမှု မသင်္ကာ
သဖြင့်ကြိုးနှင့်တုတ်ကာ ဖမ်းဆီးသွားလေ၏။ ၎င်းအခြင်းအရာ
ကိုမြင်ရသော လှတောသားတစ်ယောက်က တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပုံမှာ -

“နွားသူခိုးမသင်္ကာလို့တဲ့ကွာ၊ ချည်ထားတဲ့ကြိုးက
မင်းညီနောင်ကိုချည်တဲ့ ကြိုးထက်တောင် ကြီးသေးတယ်
ဟေ့၊ လူကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားပုံများတော့ ရက်ကန်းစင်မှာ
သုံးဖို့ရက် “ဖောက်ယောက်” ထားတာလားမှတ်ရ”

မသင်္ကာမှုနှင့်အဖမ်းခံရသူ ထွက်လာသောအခါတွင် ဝိုင်းဝန်း
မေးသူများအား ပြန်လည်ဖောက်သည်ချုပ်မှာ ...

“အလိုလေးနဲ့ တုပ်ထားတဲ့ကြိုးတွေနယ်၊ တရားစံထို
တုပ်ထားတာနဲ့မတူဘဲ ကွိုင်ကိုဝါယာတွေ ပတ်ထားသလား
မှတ်ရ”

ဟုလှတောသားထုံးစံအတိုင်း ထေ့သံသရော်သံကလေး
နှင့်ပြောလိုက်ရာ၊ ပရိသတ်ကြီးမှာ အုန်းခနဲရယ်မောလေ၏။

၃၂၇၂ ပုဂံပုဂံပုဂံပုဂံ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသူတွင် ကလေးတစ်
ယောက်ပါလာသည်။ ထိုကလေးမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိ ချေ။
သူ့ကိုချီလာသူမှာ လက်ဖက်ရည်ကောင်းစွာမသောက် ရသဖြင့်
ဆိုင်ရှင်၏သမီးကခေါ်ပြီး ထိန်းရင်းဟိုဟာ စားမလား၊ ဒီဟာစားမလား
လျှောက်မေးသည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ မှန်ဖိရိုတွင်ယင်အုံနေသော
ပလာတာတစ်ထပ်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ကလေးက ပလာတာစားချင်လို့ လိုက်လာတာကိုး၊ စား
ရမယ်စားရမယ်”

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ ပထမချီလာသူက ...

“ဟဲ့ဟဲ့ ဒီကလေးနဲ့ဂျုံနဲ့မတည့်ဘူး၊ ပလာတာ မကျွေးနဲ့...”

ထိုအခါ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူသည် ...

“အလိုလေးကွယ်၊ ဂျုံစားတိုင်းသာ မတည့်ရင်တော့ ဥရောပတိုက် တစ်တိုက်လုံးက လူတွေအတုန်သေတုန်လို့ လူတောင်မရှိတော့ဘူး။”

သူပြောတာမှန်သဖြင့် ထိုသူငြိမ်သွားရာ၊ သေးပရိသတ်မှာ တစ္ဆေရယ်နေကြလေ၏။

သက်ကယ်စားသောလူများ

• သက်ကယ် (သင်ငယ်) ရောင်းသောဆိုင်သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဈေးနှုန်းမေးမြန်းကာ သက်ကယ်ပျစ်များကို လှန်လှော် စစ်သေးကြည့်ရင်း

“ခင်ဗျားသက်ကယ်က အနုလေးတွေပါလား။”

ဆိုင်ရှင်မှာ သက်ကယ်များကိုလက်ဖြင့်ပုတ်ပြကာ ...

“အလိုလေး၊ ဒီသက်ကယ်များ နုတယ်ခေါ်သေးလား လူရ ရွှေဘိုမြို့၊ မြို့ရိုးတည်တုန်းက ချုံရှင်းတဲ့အထဲပါလာတဲ့ သက်ကယ်တွေ”

ထိုအခါ သက်ကယ်ဝယ်သူမှာလည်း လှတောသားပင်

ဖြစ်ရာ၊ အားကူးခံပြန်ပြောပုံမှာ ...

“ခင်ဗျားကသာ ခင်းဗျားသက်ကယ်ကို ရွှေဘိုမြို့ လက်ထက်ရင့်တယ်ပြောနေ၊ ခနေ့ကခင်ဗျားဆီက သက်ကယ် တွေ ဝယ်လာ တဲ့အိမ်မှာတော့ ခင်ဗျားသက်ကယ်ကို အိမ်မမိုး ဘူး၊ ပြုတ်ပြီးသုတ်စားနေကြလေရဲ့။”

ဟူပြောလိုက်ရာ၊ ကြားရသူတိုင်းဟားတိုင်းရယ်ကြလေ၏။

ဗွတ်ဇာတ်ခင်းပြပုံဂျယ်က

ဇာတ်ရုံအဆောက်အအုံတစ်ခု အခြေတည်မိလျှင် ဇာတ်ပွဲ များ၊ ရုပ်ရှင်ကားထုပ်များနှင့် ကပွဲပဒေသာများသည် မကြာခင် ရောက်လာကြသဖြင့် လူတောသူ လှတောသားများမှာ အပန်းဖြေရာ ပျော်ရွှင်စရာကို တွေ့ဆုံသွားမရှာကြ ရတော့ပေ။

သို့အတွက် ပဒေသာကပွဲဆိုလည်း စည်စည်ကားကား အားပေးလိုက်ကြသည်။ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်ကြသည်။ ဇာတ်ပွဲ ကိုလည်းအလွတ်မပေးချေ။ ထိုသို့ပျော်လိုက် ရွှင်လိုက်သွားကြ လာကြ သည်ကိုမနှစ်မြို့သူများမှာ လူကြီးအချို့ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေကို မစိစစ်မသုံးသပ်ဘဲ စားသောက်သုံးဖြုန်းနေကြသူများအတွက် ရင်လေးနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

အတွက် သူတို့ရှုထောက်မှုကြည့်ပြီး ပြောကြပုံမှာ ...

“အလိုလေးကွယို၊ ဖွတ်တောင်ပိုကြီးထဲကို ဖွတ်
ထလေး တွေဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နဲ့ ဖွတ်ဇာတ်ခင်းနေလိုက်
ကြလေကွယ်ရဲ့။”

ဟုဖြစ်၏။ ဖွတ်ဟုဆိုခြင်းမှာ ဖွတ်သည်နိမိတ်မကောင်း
ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း၏ သင်္ကေတဟု သဘောထားသည့်အတွက် ထိုသို့
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဇာတ်ရုံသို့ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်လာသူများမှာ
အသံတိတ်သွားကြလေ၏။

စိုးထွက်သွားသောကောင်းကောင်

မူးတွင် ရေလှေနေခိုက် ဖြစ်သည့်အတွက်လှတောသား
လယ်သမားဦးကြီးများမှာ အပြေးအလွှားစိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင် နေကြ
သည်။ အချိန်မီစိုက်ရသောကြောင့် ပျိုးနုတ်သူ ကောက်စိုက်သူ
များကိုအလှအယက် ခေါ်နေကြသည်။

ဦးကြီးတစ်ယောက်သည် ပျိုးနုတ်သူခေါ်မရသောကြောင့်
တခြားနေရာမှ ပျိုးများကို ကားနှင့်သယ်လာပြီး လမ်းဘေးတွင် ချထား
၏။ ထိုအခိုက်၌ လယ်နီးချင်းများ ရောက်လာကာ ပျိုးများကိုကြည့်
ပြီး ...

“များလှချေလား၊ ဘာနဲ့သယ်မှာလဲ”

“နွားနဲ့သယ်မှာပေါ့ကွာ ငါ့ကိုဘာနဲ့သယ်မှာလဲ မေးရ
အောင်ဟယ်လီကော့တော ပိုင်တယ်ထင်လို့လား”

ထိုအခါ စတင်မေးသူက ...

“အလိုလေး၊ အဲဒါလောက်အများကြီးကို နွားမပြောနဲ့
ကင်းကောင်နဲ့ သယ်တောင် ကင်းကောင်အီးထွက်ပြီး ထိုင်ငိုရ
ချေရဲ့ကွယ်”

ပိုးပမင်းကိုလှောင်သောမီး

မန္တလေးမြို့ကို မီးကြီးလောင်ကျွမ်းလိုက်သည့်အတွက်
လူအများစုကို မီးသတ်ပြုရန် သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။
ယခုလည်း ရွှေဘိုဘက်သို့ လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်များသည်
မီးကြောက်စရာကောင်းပုံကို ပြောနေကြရာ၊ ဝက်လက်မီး အကြောင်းသို့
ရောက်သွား၏။

“ဝက်လက်မီးလဲ တော်တော်ကြီးတာပဲ”

“ကြီးဆို ဝက်လက်မှာ လောင်တဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ကျုပ်တို့
လှတောသူတွေ တန်းစီးပြီး သန်းရာတယ် ကြားဖူးရဲ့”

ထိုအခါ အခြားလှတောသားတစ်ယောက်က ...

“မင်းတို့ဝက်လက်မီးက ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ ခင်ကိုင်း

ဦးလှအောင်

လောင်တဲ့မီးကမှ မိုးလမင်းတို့ မီးခိုးဟပ်သွားလို့ လမင်း
တစ်ခုလုံး ကျပ်စိုးစွဲဝါရောလား”

ကားအောက်မှ လူများရော ကားပေါ်မှလူများမှာ ထိုအသံ
အဆုံးတွင် ဝေါကနဲရယ်မောမိကြလေတော့သည်။

လှတောသားဟောစုမှ

တစ်ဂျပံသားကို လင်လုပ်မိတော့...

လှတောသူနှင့်ရနေသော တစ်ရပ်သားတွေထဲက တစ်
ယောက်မှာ တော်တော်ရိုးသည်။ အေးလည်းအေးသည်။ သည့်အ
တွက် ယောက္ခမအသိုက်အဝန်းကနိမ့်သည်။ မယားကလည်း အလွန်
နိုင့်သည်။

သည့်အတွက် ထိုလူ မယားကြောက်ရပ်ကို လှတောသား
တစ်ယောက်က အရက်ဝိုင်းတွင် တင်စားပြောပုံမှာ... ‘အလိုလေး တွေ့
မယားနှင့်မယားအမျိုးတွေကို ကြောက်ရပ်များတော့ ခေါင်းခုညှိညှိတ်
နေလို့ ဝါးစပ်ပါရဲ့လားထင်ရ၊ ပြန်ပြောခွင့် မရလို့ကြာရင် ခေးနိုင်
ရောဂါစွဲမှာတောင် စိုးရတယ်ကွယ့်”

အရက်သမားများ အတောမသတ်အောင် ရယ်မောကြ
လေသည်။

ကတ္တားကိုပဲစီးတော့မယ်။

လှတော-ဝက်လက်သို့လာသော ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်
ကားမှာ ကျွင်းတွေ့လျှင် ဘရိတ်အုပ်ရသည်။ ချိုးကွေ့လျှင် ဘရိတ်
အုပ်ရသည်။ ဖော်ထမကောင်း။ လူကအပြည့်မို့ အလွန် နှေးသည်။
အနေအကြီးကိုစွဲရသော လှတောသားတစ်ယောက်မှာ

နိဂုံးစာအုပ်

ဦးလှအောင်

နာရီတကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေရာက စိတ်မရှည်စွာ ပြောလိုက်ရုံမှာ...

“နေ့ရှာလိုက်လေကွယ်ရဲ့၊ ကတ္တားကို စီးသွားတာက မြန်လိမ့်ဦး”

ကုန်ပစ္စည်းချိန်တွယ်ရာတွင်အသုံးပြုသော ကတ္တားမှာ ဘီးလေးခုနှင့် နံပါသောကြောင့် စီးစရာယာဉ်အဖြစ် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ ခရီးသည်တိုင်း သဘောကျသွားသလောက် ကားသမား မျက်နှာ သေးငယ်လှသည်။

စကားအရာဖြင့် လောကီတစ်ခွင်၌ အောင်မြင်ကြသူများ ပြစ်နိုင်ကြပါစေ ။ ။

ဇေယျာဖြင့်
ဦးလှအောင်